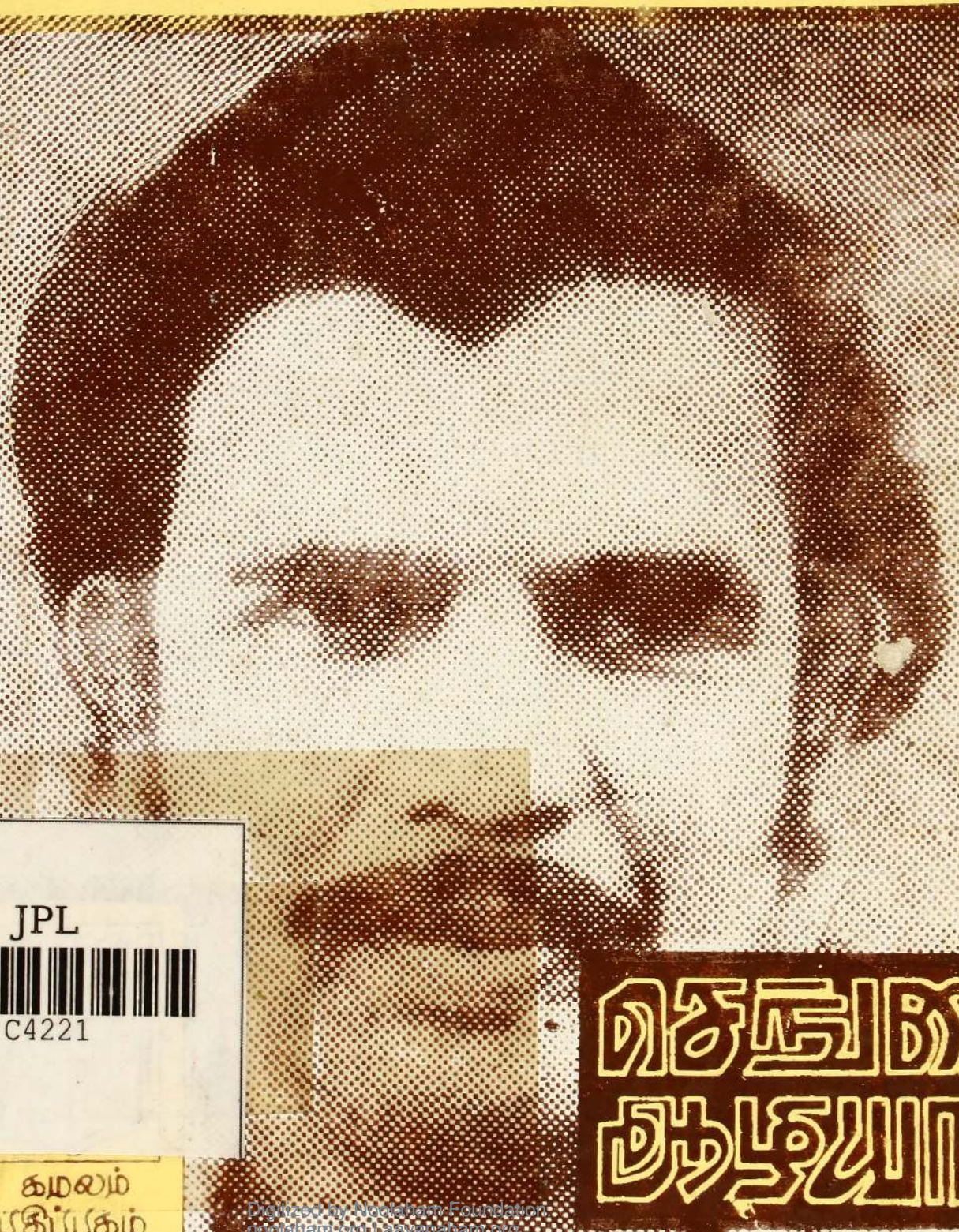

119388

இந்த நாடு உருப்படாது

JPL

C4221

கமலம்
பதிப்பகம்

நெடுநாடு
சுழலா

2003

Handwritten marks

யாழ்ப்பாணம்.

இந்த நாடு உருப்படாது?

மீட்சிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர துறை சேவை
யாழ்ப்பாணம்.

KOHA
JPL

மொது சன நூலகம்
- 2 APR 1997
மாநகராட்சி மன்றம்
யாழ்ப்பாணம்

4221
C.E

- ★ 1981இல் எழுதப்பட்ட நாவல்,
- ★ 1986இல் வீரகேசரி வார மலரில் 'திராத கமைகள்' என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்தது.
- ★ 1989இல் 'மண்ணின் தாகம்' என்ற தலைப்பில் மீரா வெளியீடாக வெளிவந்தது.

119388
C.E

119388

40 '00

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்

8

சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்
சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்
சென்னை நகராட்சி நிர்வாகம்

11111

செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்கங்கள் நடைமுறைச் சமுதாய நடப்பியல்புச் சித்திரங்களேயாம். இவற்றின் மூலம் செங்கை ஆழியான் அவர்கள் தமது சமூகப்பார்வையைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார். குறிப்பாகச் சமூகப் பொருளாதாரக் குறைபாடுகள், தலைமுறை இடைவெளிகள், நகரமயப்பட்ட வாழ்க்கை முறையிற் சிதைவுறும் கிராமியம், அழிந்துவரும் பாரம்பரியக் கலை மரபுகள், மண்ணோடியைந்த வாழ்க்கைமுறை முதலிய பல்வேறு விடயங்கள் இவரது புனை கதைகளுக்குப் பொருளாக அமைந்தன. இவற்றின் மூலம் ஈழத்துத் தமிழர் சமுதாயத்தின் பதிவேடுகளெனத் தக்க பல படைப்புகளை இவர் தந்துள்ளார். செங்கை ஆழியானுடைய கதை கூறும் முறைமையில் இருவகைச் சிறப்புகளை அவதானிக்கலாம். ஒன்று அவரது நுணுக்க விபரணமுறை; இன்னொன்று சமூகத்தைப் படம்பிடித்து முன்னிறுத்தும் அவரது மொழிநடை.

— முன்னைநாள் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பேராசிரியர், கலர்நிதி ஈ. வித்தியானந்தன் 'காட்டாறு', முன்னுரையில்.

“கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியத் துறையில் தனது ஆளுமையின் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்து நிற்கும் முதல் வரிசைப் படைப்பாளி செங்கை ஆழியான் ஆவார். செங்கை ஆழியான் சமூக வரலாற்றை மனித நேய நோக்கில் காணமுற்பட்டவர். தனி மனிதரையும் சமூகமாந்தரையும் அவர்களது இயல்பான உணர்வோட்டங்களுடன் இனங்காட்ட விழைந்தவர்; காட்டியவர். குறிப்பாகக் கீழ்நடுத்தர வர்க்கச் சமுதாய மன அவசங்களே ஆழியானது ஆக்கங்கள் பலவற்றினதும் அகநிலையாக அமைந்தன. இவற்றைப் பல்வேறு தரங்களில் நின்று இயற்பண்புடன் வெளிப்படுத்திய வகையிலேயே அவரது தனித்தன்மை புலப்படுகிறது.

“மல்லிகையில் கலர்நிதி நா. சுப்பிரமணியன்

‘உலக ரீதியில் உன்னதமான நாவல் என்று கணிக்கப் பட்ட ஒரு படைப்பு இன்னும் தமிழில் வெளிவரவில்லை. அத்தகைய ஒரு நாவலை எழுதும் ஆற்றல் உள்ளவர்கள் எம்மிடையே இருவர். ஒருவர் கே. டானியல். அவர் இப்போது இல்லை. மற்றவர் செங்கை ஆழியான். இன்னும் கால் நூற்றாண்டு காலத்திற்கு மேல் எழுதக்கூடிய வயதினர். செங்கை ஆழியான் தன்னுடைய இன்றைய வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தை நன்கு அறிந்தவர்; இயற்கையாகவே எழுதும் ஆற்றல் மிகுந்தவர்.’

— ‘தீம்தரிகிடதித்தோம்’ நாவல் முன்னுரையில்
பேராசிரியர் ‘நந்தி’

‘செங்கை ஆழியானின் நோக்கம் எதுவாக இருந்தாலும், தான் எழுதுவது யாருக்காக அவர்களின் மனவளர்ச்சி எத்தகையது என்பதனை நன்கு மனதில் கொண்டு இனிய எளிய நடையில் எழுதிவருகிறார். இதனால் நாவலின் சமூகப்பணி, சமூகப்பணிக்கென்றே வெளிவரும் நாவல்களைவிட அதிக பலனை நிச்சயம் அளிக்கும் என்று நம்பலாம்.’

— ‘ஆச்சி பயணம் போகிறாள்’ முன்னுரையில்
‘செம்பியன் செல்வன்’

‘செங்கை ஆழியானைப் பற்றிச் சொல்ல எவ்வளவோ இருக்கிறது. அவர் எழுதிய பல்வகைப்பட்ட கதைகளையும், அவருடைய விடாமுயற்சியையும் நன் மனமுடையவர்கள் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது; வாழ்த்தாமல் இருக்க முடியாது. ஈழநாடு, வீரகேசரி நாவல் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். சுதந்திரன், ஈழநாடு, கலைச் செல்வி ஆகிய பத்திரிகைகள் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளில் பரிசில்கள் பெற்றவர். நாவலர் நூற்றாண்டினை முன்னிட்டு நடாத்தப்பட்ட நாடகப் போட்டியில் முதற் பரிசினைப் பெற்றவர். செங்கை ஆழியானைப் பற்றி ஈழம் நிச்சயம் பெருமைப்படலாம்.’

— ‘அக்கினிக்குஞ்சு’ முன்னுரையில்
அமரர் இரகிமணி கனகசெந்திநாதன்

‘அவரது நாவல்கள் அவர் எடுக்கும் பகைப் புலத்தாலும், கூறும் செய்தியாலும் தனித்து நிற்பவை. அவரது நாவல்கள் தொழிலாள, பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கையுடன், அவர்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளன. கதைகளில் இடம்பெறும் பகைப் புலத்தை அக்குவேறு ஆணிவேராகக் கலை அழகுடன் அலசி ஆராய்வார். கதாமாந்தர்களின் உரையாடல்களில் மண் வாசனை வீசும். இவரிடம் காணும் ஒரு எழுத்தாளனுக்கு இருக்க வேண்டிய அவதானிப்புத் திறன் வியந்துரைக்கத்தக்கது.’

— ‘யானை’ முன்னுரையில்
பேராசிரியர் பொ. பாலசுந்தரம்பிள்ளை

‘செங்கை ஆழியான் தனது எழுத்து ஆளுமையால் தனக்கென்று ஒரு ரசிக சாம்பிராச்சியத்தையே உருவாக்கி எழுதுகோலோச்சிக் கொண்டிருக்கின்றார். ஒரு கையால் நாடித் துடிப்பைப் பார்த்துக்கொண்டு மறுகையால் மருந்து எழுதும் வைத்தியர் போன்றவர் செங்கை ஆழியான். மக்களின் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து பேனாவை நகர்த்து பவர். அந்தத் துடிப்பின் ஆக்கங்களே அவரின் நாவல்கள்.’

— ‘நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு’ முன்னுரையில் முதறிஞர் ‘சுந்தர்’

‘இலங்கை எழுத்தாளர்களில் டேனியலும், செங்கை ஆழியானும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் தம் நாவல்களில் இடம்பெறும் மனிதர்கள் பற்றிய சமூகச் சூழல், பொருளியல் சூழல், வரலாற்று விபரங்கள் ஆகியவற்றை நிறையத் தருவதில் தமிழ்நாட்டு முற்போக்காளர்களைவிடச் சிறந்து இருக்கிறார்கள்.’

— ‘மார்க்சியமும் தமிழ் இலக்கியமும்’ என்ற நூலில் ‘ஞானி’ (சென்னை)

‘அவருடைய நாவல்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பகைப்புலத்தையும் வேறுபட்ட மாந்தர்களையும் சித்திரிப்பவை. அவரது ஒரு நாவலைப் போல அவருடைய இன்னொரு நாவல் அமைவதில்லை. ‘வாடைக் காற்றி’ லிருந்து ‘கிடுகுவேலி’ வரை இத்தகைய பண்பு நிலவியதுள்ளமையை அவரது நாவல்களைப் படித்தவர்கள் அவதானித்திருப்பர்.’

— ‘கடல்கோட்டை’ முகவுரையில் ‘சசிபாரதி’; ச. சபாரத்தினம்

என் இனிய அன்னைக்கும் அன்புத் தந்தைக்கும் இந்நூல் காணிக்கை...

திருமதி க. அன்னம்மா

தோற்றம்: 10-3-1900

நிறைவு: 13-4-1982

திரு. வே. கந்தையா

தோற்றம்: 1-1-1895

நிறைவு: 16-10-1974

ஆசிரியரின் நூல்கள்

- நந்திக் கடல்
- ஆச்சி பயணம் போகிறாள்
- அக்கினிக் குஞ்சு
- தீம் தரிகிட தித்தோம்
- வாடைக் காற்று
- பிரளயம்
- இரவின் முடிவு
- காட்டாறு
- கங்கைக் கரையோரம்
- கனவுகள், கற்பனைகள், ஆசைகள்
- அலை கடல் தான் ஓயாதோ?
- சித்திரா பெளர்ணமி
- முற்றத்து ஒற்றைப்பனை
- இதயமே, அமைதிக்கொள்
- நடந்தாய் வாழி வழக்கியாறு
- கொத்தியின் காதல்
- செங்கை ஆழியான் கதைகள்
- யானை
- காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்
- ஒரு மைய வட்டங்கள்
- கடல் கோட்டை
- கிடுகு வேலி
- ஓ. அந்த அழகிய பழைய உலகம்
- மழைக் காலம்
- மண்ணின் தாகம்
- கந்தவேள் கோட்டம்
- ஆறுகால் மடம்
- ஜன்ம பூமி
- யாக குண்டம்
- குவேனி
- அக்கினி
- நல்லை நகர் நூல்

பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி அவர்கள்
வழங்கி

முன்னுரை

செங்கை ஆழியானது 'இந்த நாடு உருப்படாது' என்ற நாவலின் தட்டச்சுப் பிரதியை வாசித்து முடித்ததும், இந் நாவலுக்கு எழுதும் முன்னுரையில் இரண்டு விடயங்களை முனைப்புறுத்திக் கூறுதல் வேண்டுமெனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். முதலாவது செங்கை ஆழியானின் நாவலாசிரியப் பண்புகள், அப்பண்புகளின் வளர்ச்சி பற்றியது. ஒரு நாவலாசிரியனது புதிய நாவலுக்கு முன்னுரை எழுத முனையும்போது, நாவலாசிரியன் என்னும் வகையில் அவனுடைய வளர்ச்சி, முதிர்ச்சி, இயல்புகள் பற்றி நோக்குதல் அத்தியாவசியமே. இரண்டாவது விடயம், இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் சமகாலச் சிரத்தை பற்றியதாகும். அண்மை யிலும் இப்பொழுதும், காத்திரமான ஈழத்தமிழிலக்கியம் எப்பொருளைப் பேசுகின்றது, எவ்வாறு பேசுகின்றது, ஏன் பேசுகின்றது, ஏன் அவ்வாறு பேசுகின்றது என்பனபற்றிய தெளிவு இல்லாமல் புதிதாக எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு தமிழ் நாவலை மதிப்பிடவும் முடியாது. விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. இலக்கிய விமரிசணம் இந்த நோக்கினை அத்தியாவசியப்படுத்துகின்றது.

ஆனால் மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டாவது விடயம் பற்றிய "இலைமறை காயான" சில பிரக்ஞைகளும் மேலோட்டமான "குறிப்புகளும்" மனப்பதிவுகளுமே உள்ளனவே தவிர இதனை இலக்கிய விமரிசனத்தின் பிரதான ஆய்வுப்பணியாகக் கொண்டு வெவ்வேறு கருத்து நிலைகளின் பின்னணியில் வைத்து விவாதித்து, அந்த விவாதத்தின் மூலம் சமகால ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் செல்நெறியை இனங்கண்டு கொள்ளும் அல்லது வழி நடத்திச் செல்லும் ஆய்வுகள் இப்பொழுது நடைபெறுவதில்லை. இலக்கிய விமரிசணம் ஆக்க இலக்கியத்தின் மகப்பேற்று மருத்துவிச்சியாக

விருக்காது மரணவிசாரணை அதிகாரியாக மாறுகின்றது; மாறிவிட்டது. இது தவிர்க்கப்படவேண்டிய ஒரு செல்நெறி. ஆனால் அதேவேளையில் இலக்கிய விமரிசனம் தனது ஆக்க பூர்வமான பணியைச் செய்ய முனைவதற்குக் களம் இது போன்ற ஒரு நாவல் முன்னுரையுமன்று. அது வரன்முறை யாக, ஆற அமரச் செய்யப்படும் ஓர் ஆய்வுப் பணியாகும். அந்த ஆய்வின்போது பல கருத்து வேறுபாடுகள் வரும். புதிய பிரச்சினைகள் கிளப்பப்படும். அவற்றை விளக்கவும் தீர்க்கவும் முனைகின்ற பொழுது புதிய தெளிவுகள் ஏற்படும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் அது முற்று முழுதான ஒரு புலமை முயற்சி.

ஆனால் புலமை முயற்சிகள் என்பன “தந்தக்கோபுரங்க” ளிலே செய்யப்படுவனவன்று. விமரிசனம் ஆக்கவிலக்கியம் பற்றியது. ஆக்க இலக்கியம் எழுத்தாளனின் வாசகனின் நிலைப்பட்டது. எனவே விமரிசனமும் அந்தத் தளத்தையும் களத்தையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

எனவே இம்முன்னுரையில் அந்த இரண்டாவது விடயம் பற்றிய சில கருத்துக்களைக் கூறி, முதலாவதுடன் அவற்றை இணைத்துப் பார்க்கத் தக்க ஒரு தயார் நிலையை இந்நாவலை வாசிக்கின்ற உங்களிடத்தே ஏற்படுத்துவதே எனது நோக்க மாகும்.

2

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் இன்றைய “பிரதான சிரத்தை” யாது? அதாவது இவ்விலக்கியம் எதனைப் பொரு ளாகக் கொள்கின்றது? அப்பொருளின் எவ்வெவ்வம்சங்களை அழுத்தமாக நோக்குகிறது? இந்தச் சித்திரீப்பில் முன்னணியில் நிற்பவர்கள் யார்? இன்றைய எழுத்து நிலைமைக்கும், ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் தோன்றி வளர்ந்த ஈழத்திலக்கிய புத்துணர்வு வளர்ச்சிக்குமுள்ள தொடர்புகள் யாவை?

இவ்வினாக்களுக்கான விடைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, 1950-60களிற் காணாத "பண்புகள்" ஒன்றிரண்டையும், கண்ட ஆனால் இப்பொழுது வேறு முறையில் தொழிற்படுகின்ற விடயங்கள் ஒன்றிரண்டையும் எடுத்துக் கூற வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகின்றது.

முதலாவதாகக் குறிப்பிடவேண்டியது இலக்கியத்தின் "தர", "வீச்சு" வேறுபாட்டு நிலைகளாகும். கால் நூற்றாண்டிற்கு முன்னர் காணப்படாத ஒரு புதிய நிலைமை இப்பொழுது ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. அதுதான் வெகுசன ரஞ்சகமான இலக்கியத்துக்கும் காத்திரமான இலக்கியத்துக்கும் எடுத்துக் காட்டத் தக்கதாகவுள்ள வேறுபாடு ஆகும். இது தென்னாசிய வளர்ச்சிப் பின்னணியில் தவிர்க்க முடியாததாகவிருந்து, கடந்த ஐந்து வருடமாக ஒரு "புதிய" பொருளாதாரக் கொள்கையாகவே இலங்கையில் தொழிற்படுகின்றது.

இரண்டாவது இலங்கையின் சமூக அரசியற் போராட்டங்களின் குவிமுனை மாற்றங்களும், மாற்றமுற்ற நிலையின் இயல்புகளுமாகும். இது வர்த்தமான ஆக்க இலக்கியத்தின் தளங்கள், கிளர்வூற்றுக்கள் பற்றிய பிரக்ஞையாகும். இன்றைய சமூகப்பிரக்ஞைகள் யாவை? அவற்றிற்கும் எழுத்துக்கு முள்ள தொடர்புகள் யாவை? சமூகப்பிரக்ஞைகளை எழுத்துக்கள் பிரதிபலிக்கின்றனவா? இந்தச் சமூகப் பிரக்ஞைகளின் தெளிவுக்கு ஆக்க எழுத்துக்கள் உதவுகின்றனவா? அந்த ஆக்க எழுத்துக்களின் தெளிவுக்கு விமரிசன எழுத்துக்கள் உதவுகின்றனவா?

செங்கை ஆழியானின் "இந்த நாடு உருப்படாது" என்ற இந்த நாவலின் தோற்றத்தை விளங்கிக் கொள்ள மேற் கூறிய வினாக்களுக்கு விடைகள் அவசியமாகின்றன. வாசக ரஞ்சகமாக எழுதுபவன் என மதிப்பிடப் பெற்றுள்ள ஒரு நாவலாசிரியன், தனது நாவலில் வரும் சமூக அல்லது மனித உறவுகளை பிரச்சினைகளை நாவலின் தலைப்பாகக் கொள்ளாது, தான் சித்திரித்துள்ளனவற்றின் அடிப்படையில் தர்க்கரீதி

யாகக் கிளம்பும் பிரச்சினைகளின் பூதாகாரத் தன்மையைக் கண்டு, தானே ஒரு சாதாரண வாசகன்போல நின்று, நிலைமைகள் இப்படியிருக்கும்போது இந்த நாடு உருப்படுமா என்று ஆதங்கப்பட்டு அந்த ஆதங்கத்தையே நாவலின் தலைப்பாகக் கொடுக்க முன்வந்துள்ளான் எனில், இலக்கிய விமர்சகன், இலக்கியப் படைப்பாளியோடு தான் வைத்துக் கொள்ள வேண்டிய உறவை மீண்டும் புதுப்பித்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எல்லை வழக்கு ஆடாமல் நாற்றுக்களை நன்கு நடத்தொடங்க வேண்டும்.

இன்றுள்ள நிலைமையில் தேசிய இனப்பிரச்சினை தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை மாத்திரமன்று. இது இலங்கையின் மிகப்பெரிய அரசியற் பிரச்சினையாகும். இந்தப் பிரச்சினை இன்று முகிழ்த்துள்ள முறைமையிலும் நிலைமையிலும் இலங்கையின் தமிழ், சிங்கள ஆக்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு தொழிற்படுகின்றன என்பது முக்கியமான விடயமாகும். இலக்கியத்தைச் சமூக சிந்தனையின் வெளிப்பாடு என்று கொண்டால், சமூக சிந்தனையைத் தெளிவுற அறிந்து கொள்வது, அரசியல் முடிவுகளை எடுப்பதற்கு உதவும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டால், தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றிய விளக்கத்திற்கு அதுபற்றி எடுக்க வேண்டிய அடுத்த நடவடிக்கைத் தெளிவுக்கு ஆக்கவிலக்கியங்கள் வழிகாட்டியாக அமையலாம். உலக வரலாறு இந்த உண்மையை நிலை நிறுத்துகின்றது.

இலங்கைத் தமிழ் மக்களைத் தாக்கும் பிரச்சினைகளின் திரள் நிலையைச் செங்கை ஆழியான் இந்த நாவலிற் காட்ட முனைந்துள்ளார். தமிழ் மக்களின் அகப்புற முரண்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் பொழுது, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் "சிரத்தை மாற்றம்" இந்த நாவலில் நன்கு தெரிகின்றது.

படைப்பிலக்கியத்தின் இந்தச் சிரத்தை மாற்றத்தை மிக நிதானமாகவும் கவனமாகவும் விளக்கிக் கொள்ளல்

வேண்டும். இந்த இலக்கிய மாற்றத்துக்கும் (சிறிது காலம் சென்ற பின்னர் பாடப்புத்தக இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்கள் இந்தச் சிரத்தை வேறுபாட்டினைப் பண்பு மாற்றமாக அரைத்து வழித்தெடுக்கப்போகிறார்கள்) சமூக மாற்றங்கள் இலக்கியத்தைப் பாதித்துள்ளன. இலக்கியங்கள், இலக்கியச் சிந்தனைகள் இந்தச் சமூக அரசியல் மாற்றத்தைப் பாதிக்க வில்லையா? இவற்றின் ஊடாட்டம் யாவை? இதனிலும் பார்க்க முக்கியமான வினா இச்சமூக மாற்றத்தை இலக்கியம் எத்துணை பவித்திர உணர்வுடனும் காத்திர நோக்குடனும் அணுகியுள்ளதென்பதாகும். இதனையும் ஒரு வணிகப் பொருளாகக் கொண்டு வெகுசன வாசிப்பிற்கான உணர்ச்சிக் குமுறல்களைக் கொண்ட வாய்ப்பாட்டு இலக்கியப் படைப் பாக்கி முழுச் சமூகத்தின் சிக்கலான நிலைமையை வியாபாரப் பொருளாக்கி இலாபம் பெறப்பார்க்கின்றதா என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். நுகர்வுப்பண்ட உற்பத்தி முறைமையைத் தனது இலக்கியத் தகைமையாகக் கொண்ட இன்றைய பொருளாதார உற்பத்தி முறைமை இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையிலும் அந்த ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தவில்லையென்று கூறிவிட முடியுமா?

இந்தக்கட்டத்தில்தான் எழுத்தினுடைய - படைப்பிலக்கியத்தினுடைய - சமூகப் பொறுப்பு வலியுறுத்தப்படுவது அத்தியாவசியமாகின்றது. இலக்கியத்தின் சமூகப்பிரச்சினைகளை ஆராய்வது தவிர்க்கப்பட முடியாதென்றால் அந்த ஆய்வு வெறும் ஒத்தடத் தொழிற்பாடாக இருப்பின் அது இலக்கியத்தின் நோக்கத்தையே முறியடித்துவிடும் என்பதை உணரவேண்டும். தோஸ்தோவெஸ்கியைப் பற்றிக் கழு சொன்னான்: "அவன் நமக்குத் தெரிந்தவற்றை மாத்திரமல்ல, நாம் கணக்கெடுத்துக் கொள்ள மறுக்கின்றவற்றையும் நமக்குக் கற்பிக்கின்றான்." இலக்கியம் நாம் காண வேண்டிய தீர்வுகளையும் காட்ட வேண்டும். அதே வேளையில் நாம் நமது பலவீனங்கள் காரணமாகக் காணமுடியாத, காணத் தயங்குகின்ற, விடயங்களைப்பற்றியும் பேசவேண்டும், அப்பொழுதுதான் இலக்கியம் தனது பணியை நன்கு செய்யமுடியும்.

இலக்கியத்தின் மிகப்பிரதானமான பணி சுழன்று மாறி வரும் சமூகவுறவுச்சிக்கல்களிடையேயும் அகப்புறச் சவால்களுக்கிடையேயும் அவற்றிற்கூடாகவும் மனிதாயத்தைச் சித்திரிப்பதாகும். மனித வரலாற்றின் மானுட நிலைப்பாடுகளின் பிரகடனங்கள்தான் படைப்பிலக்கியங்கள். அத்தகைய இலக்கியங்கள் காலத்தின் உற்பத்திகள் மாத்திரமல்ல. அவையே காலத்தை உற்பவிப்பனையாகவும் உள்ளன. கம்பராமாயணம் தோன்றுவதற்கு சோழர் காலம் எத்துணை அவசியமோ அதே போன்று சோழர் காலத்தின் தோற்றப் பொலிவைக் காட்ட ஒரு கம்பராமாயணமும் அவசியம்.

படைப்பிலக்கியத்திடம் இச்சமூகப் பொறுப்புணர்வை ஏன் வேண்டி நிற்கின்றோமெனில் இந்த இலக்கியங்கள் மூலமாகத்தான், அவற்றை வாசிப்பதன் மூலமாகத்தான் நாம் எமது பிரச்சினைகளைச் சரி திட்டமாக அறிந்து கொள்கிறோம். சமூகப் பிரச்சினைகளை மனிதப் பிரச்சினைகளாகவும், மனிதப் பிரச்சினைகளைச் சமூகப் பிரச்சினைகளாகவும் கண்டு தெளிந்துகொள்வது படைப்பிலக்கியம் மூலமாகத்தான். என்வேதான் அந்தப் பிரச்சினைகளையோ அவைபற்றிய நோக்கத்தையோ மலினப்படுத்தும் எழுத்தாளரை விமர்சகர்கள் வெறுக்கின்றனர். அறுவையால் மாற்றப்படவேண்டியதைத் தைலத்தால் மாற்றப்பார்க்கின்றவர்கள் அவர்கள்.

ஒரு சமூகம் சிக்கலான ஒரு காலகட்டத்தில் வாழும் பொழுது, அது அச்சிக்கலின் தெளிவிற்கும் தீர்விற்கும் இலக்கியத்தை எதிர்நோக்கி நிற்பது வழக்கம். இலக்கியங்களும் பதில்களை வழங்குவதுண்டு. அவற்றுள் எவை அச்சமூகத்தின் நிகழ்காலப் பிரச்சினைகளில் எதிர்காலத் தேவைகளைக் கண்டனவோ அவையே நிகேபேறுடைய இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

படைப்பிலக்கியத்திற்குள்ள இப்பொறுப்பினைக் கண்ட நாம் அடுத்து ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் அண்மைக் காலத்தில் எத்துணை சமூக வன்மையுள்ள ஒரு சக்தியாகத் தொழிற்

பட்டுள்ளதென்பதை நோக்குதல் வேண்டும். 1950களின் நடுக்கூற்றில் இலக்கிய இயக்கத்தின் சமூக வன்மை 1960 களின் பின் கூற்றில் தளரத்தொடங்கியது. சமூகப் பொரு ளாதார மாற்றங்களை விளங்கிக் கொண்டு தொழிற்படாத ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டது. 70களின் ஆரம்பத்தில் 1950— 60களின் தேட்டங்களை ஸ்திரப்படுத்துவதற்கான முயற்சியே மேலோங்கி நின்றது. தேட்ட ஸ்திர முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது முன்னுக்கு வந்த படைப்பாளி களில் பலர் தம்மை எதிர்நோக்கும் புதிய சவால்களின் நெளிவு சுழிவுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதளவிற்கு சமூக அரசியல் நிலைமையும் இருந்தது. இதற்கிடையில் இந்தச் சமூக அரசியல் நிலைமைகளை ஊடறுத்துச் சென்ற வெகுசன ரஞ்சக வளர்ச்சி எழுத்தின் தொகையிலும் தரத்திலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திற்று. இந்த நிலையில் காத்திரமான இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றுகின்றனவா என்ற தேட லிலும் பார்க்கக் கடந்த காலத்துக் காத்திர இலக்கியங் களின் மதிப்பீட்டில் காணப்பட்ட நிறைகுறைகளைப் பார்ப் பதே முக்கிய ஈடுபாடாயிற்று. வெகுசன எழுத்துக்கள் எதிர்க்குரலின்றியே வளர்ந்தன.

ஆனால் எழுபதுகளின் கடைசி மூன்று நான்கு வருடங் களில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் முன்னர் இலைமறை காயாகக் கிடந்தவற்றை ஆலமரமாக எடுத்து நிறுத்தின. சமூகச் சவால்களும் அரசியல் பிரச்சினைகளும் ஒன்றாக இணைந்து முற்றிலும் புதிய ஒரு நிலைமையை ஏற்படுத்தின. “வகுப்புவாதம்” என்று அதுவரை கருதப்பட்டு வந்த ஒரு பிரச்சினை திடீரென “தேசியப்” பிரச்சினையாக ஆகிற்று. அரசியற் போராட்டம் பற்றிய வரைவிலக்கணமே திடீரென மாறிற்று. விரும்பியோ விரும்பாமலோ பலர் இப் பிரச் சினைக்குள் உள்வாங்கப்படும் ஒரு நிலைமையேற்பட்டது. உண்மையில் இப்பிரச்சினையின் தாக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட தமிழ்ப்பகுதிகளோ இலங்கை மக்களோ இல்லையெனலாம்,

இக்கட்டத்தில் அரசியலில் “தாக்கம்” என்று எடுத்துக் கூறப்படுவதன், இலக்கிய நிலைப்பட்ட கருத்து யாது என்று

நோக்குதல் வேண்டும். அது வெறும் சுருத்துருவான விடயமல்ல. இந்தத் தாக்கத்தைச் சமூக உறவுகளிலோ அதாவது மனித உறவுகளிலேதான் காணமுடியும். இலக்கியத்தின் தளமே மனித உறவுதான். சமூகத்தின் பிரக்ஞைக்குள் வரும் போது எழுத்தாளனும் அதனுள் வந்துவிடுகிறான். எழுத்தாளனின் படைப்பாற்றல் அந்தச் சமூகப் பிரக்ஞையையே தெளிவுபடுத்த உதவுகின்றது.

இப்பிரச்சினைகளால் பாதிக்கப்படும் மனிதனுக்கு அவன் பாதிக்கப்படும் பொழுது, இப்பாதிப்பில் இது அரசியல் சம்பந்தப்பட்டது. இது பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்டது என்று வகுத்து நோக்கும் காய்தல் உவத்தவற்ற ஆய்வுணர்வு இருப்பதில்லை. அவன் மனிதனை அதாவது தனது உணர்வுபுலன்கள் மூலமாக உணர்ச்சிகள் வடிவில் இந்த அணுகுலங்களைப் பெறுகிறான். இந்த உணர்வுப் பன்முகப்பாட்டை இலக்கியம் எளிமைப்படுத்திவிடக்கூடாது. எளிமைப்படுத்துவதால் உண்மைத் தோற்றம் புலனாகாது போய்விடும். இங்கு எளிமைப்பாடு மலிவப்பாடு ஆகிவிடும்.

எனவே இலங்கையில் இன்று தோன்றியுள்ள இந்தப் பிரச்சினையை - சகலரையும் ஏதோ ஒரு வழியில் பாதிக்கின்ற இப்பிரச்சினையை - இலக்கிய நிலைநின்று தெளிவுபடுத்த வேண்டியது தரமான படைப்பாளியின் கடனாகின்றது.

பிரச்சினையையும் பிரச்சினையின் பன்முகப்பாட்டையும் இனங்கண்டு, அவை மனித உறவுகளில் தொழிற்படுகின்ற முறைமையையும் நுண்ணுணர்வுடன் அறிந்து, இனங்காணும் பொழுதும் பயன்படுத்தும் பொழுதும் உலக நோக்குப் பின்னணியில் தனது படைப்பை வெளிக்கொணர வேண்டும். உலக நோக்குப் பிரச்சினைகளுக்குரியதாக அமைய வேண்டும். சிக்கலான ஒன்றை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற பொழுது, அதன் சிக்கல் தன்மை இல்லாது போய்விடுகின்றது.

“இந்த நாடு உருப்படாது” என்னும் இந்த நாவலின் பொருளும் தலைப்பும் இந்த விடயங்கள் பற்றி நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

3

"செங்கை ஆழியான்" குணராசா, 1960களின் பிற்கூற்றில் முன்னணிக்கு வந்த எழுத்தாளர். ஈழத்தின் இன்றைய படைப்பாளிகளுள் மிக வெற்றிகரமானவர் செங்கை ஆழியானே எனலாம். ஏற்கனவே பதினாறு நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இது பதினேழாவது நாவல். இன்றைய ஈழத் தமிழிலக்கியத்தில் வாசக ரஞ்சகம் என்ற கோட்பாட்டினை வளர்த்தவர்களுள் செங்கை ஆழியானே மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறுபவர். வாடைக்காற்று என்ற அவரது நாவல் திரைப்படமாக்கப்பட்டது. பல்வேறு பரிசில்களையும் செங்கை ஆழியான் பெற்றுள்ளார். இரு தடவைகள் நாவலிலக்கியத்திற்கான சாகித்யமண்டலப் பரிசில்களைப் பெற்றவர்.

இத்துணை வெற்றியை ஈட்டிய செங்கை ஆழியான் தனது இலக்கியப் பயணத்தை வெறுமனே வாசகரஞ்சகம், வெகுசனக்கவர்ச்சி என்பனவற்றுடன் முடித்துக்கொள்ளாமல் தனது முதிர்ச்சியில் தானே ஒரு முற்போக்கான வளர்ச்சியைக் கண்டுள்ளார். சென்னை என். சி. பி. ஏச்சின் வெளியீடாக வந்துள்ள "ஒரு மையவட்டங்கள்" என்ற குறுநாவலுக்கு எழுதியுள்ள முன்னுரையில், இதுவரை தான் பெற்றுக்கொண்டுள்ள எழுத்துலக வளர்ச்சியை மூன்று கட்டங்களாக வகுத்து, "வாடைக்காற்று" இரண்டாவது கட்டத்தைச் சார்ந்தது என்றும், 1977இல் வெளியான "கர்ட்டாறு" மூன்றாவது காலகட்டத்தைச் சார்ந்ததென்றும் கருதுகின்றார். ஒரு மையவட்டங்களுக்கு எழுதிய முன்னுரையில் வரும் பகுதி, கர்ட்டாறுக்கு 1977இல் எழுதிய ஆசிரியர் முன்னுரையில் கூறப்பட்டுள்ளனவற்றுடன் மாறுபட்டிருக்கின்றது; பின்வரும் பகுதி 1982இல் எழுதப்பட்டது:

"ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து விடுபட்டு நிர்வாகசேவையில் புகுந்து உதவி அரசாங்க அதிபராக (சப் கலெக்டராக) என்று கிராமப்புறங்களுக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தேனே என்று

2

தான் எனக்குப் புரிந்திருக்காத, இதுவரை காலமும் தெரிந்திருக்காத ஒரு சமூக வாழ்வு பலத்துடனும் பலவீனத்துடனும் இருப்பதைக் கண்டுணர்ந்தேன். விவசாயத் தொழிலாள மக்கள் கூட்டம் காடுகளை வெட்டிக் கொளுத்திக் கழனிகளாக்கி இயற்கைக்கும் மிருகங்களுக்குமிடையே நிரந்தரப் போராட்டவாழ்வு வாழ்கின்ற வேளையில், இடையில் இன்னொரு வர்க்கம் சுரண்டிப் பிழைப்பதைக் கண்டேன். விவசாயக் கிராமங்களில் பெரிய மனிதர் என்ற போர்வையில் உலவும் முதலாளித்துவக் கூட்டமும் உத்தியோக வர்க்கமும் அப்பாவி மக்களை எவ்வாறு சீரழித்துச் சுரண்டுகின்றனர் என்பதை என் கண்களாற் காண நேர்ந்தது. மண்ணையும் பொன்னையும் மட்டுமா அவர்கள் சுரண்டினார்கள்? பெண்களை விட்டார்களா? கல்வியையும் சுரண்டினார்கள். சுரண்டலின் வகைகள் என்பது பற்றி வைத்தன. கிராமந்திர வாழ்க்கையில் ஏதுமறியாத அப்பாவி விவசாயிகள் பல முனைகளிலும் தாம் சுரண்டப்படுவதை அறியாது, அறிய வகையற்றுத் தேங்கிய குட்டையாக வாழ்ந்து வருவதையும், அதிகாரத்திற்கும் சண்டித்தலைங்களுக்கும் பயந்து ஒதுங்கியிருப்பதையும், ஆங்காங்கு சிறு தீப்பொறிகளாக இளைஞர் சிலர் விழிப்புக்குரல் எழுப்புவதையும் நான் கண்டேன். இவற்றை மக்கள் முன் காட்டிக்கொடுக்க வேண்டும் என்ற சத்திய ஆவேசத்தை விளைவாக உருவாக்க தான் காட்டாறு ஆகும்."

இந்தப் பந்தியில் வரும் கோட்பாடுகள் மிக முக்கியமானவையாகும். விவசாயத் தொழிலாளர், உத்தியோக வர்க்கம், சுரண்டல், மக்கள் முன் காட்டல், சத்திய ஆவேசம் எனவரும் இத்தொடர்கள் இவருடைய நோக்கின் அடிப்படையான பலத்தையும், விபரங்களை வகைப்படுத்தியுள்ள பலவீனத்தையும் (உத்தியோக வர்க்கம் முதலியன) காட்டுகின்றன. இதற்கு மேல் வரவிருக்கும் வளர்ச்சி இந்தப் பலவீனங்களை வெகுவாகக் குறைக்கும். உண்மையில் "ஒரு மைய வட்டங்களிற்" காணப்படும் சில பலவீனங்களிலிருந்து "இந்த நாடு உருப்படாது" நாவலில் விடுபட்டுள்ளார். உத்தியோகத்தரைத் தனியொரு வர்க்கமாகக்

காணும் நிலை இதில் இல்லை. இதில் சற்கணம் மகக்குட்டி யின் தவிர்க்கமுடியாத நேச சக்தியாகின்றார். அவன்தான் அவரை இறுதியிற் காப்பாற்றுகிறான்.

செங்கை ஆழியானின் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுணர்வு சந்தேகமற நன்கு புலனாகின்றது. உதவி அரசாங்க அதிபராக இருக்கும் குணராசா, செங்கை ஆழியானுக்குப் பெரிதும் உதவுகிறார். அரசு என்பது ஆளும் வாக்கத்தின் கருவி, அதன் நிறுவனங்கள், அதன் எடுக்காளர்களான பெறுமானங் கள், கருத்து நிலைகள் மேலாண்மையுள்ள வர்க்கத்தின் மல னுக்கே பயன்படும் என்பதையும் செங்கை ஆழியானின் சித்திரிப்பிலே காணக்கூடியதாகவுள்ளது. படைப்பாற்ற லுள்ள அரசாங்க நிர்வாகிகள் இலங்கையில் பொது மக்கள் வாழ்க்கை பற்றிய மறக்க முடியாத இலக்கியங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். வியனாட் வல்ஃப், முதல் லீல் குணசேகர வரை இதனைக் காணலாம். தமிழ் எழுத்தாளர் களைப் பொறுத்தளவில் செங்கை ஆழியான், யோகநாதன், கதிர்மாமநாதன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர் களுள் தான் கடமையாற்றிய பகுதியின் சமூக உறவுகளை உய தனது படைப்பிலக்கியங்களின் பிரதான குவிமையமாகக் கொண்டு காட்டுவதில் செங்கை ஆழியான் முன்னுக்கு நிற்கின்றார்.

சமூகக் கட்டுப்பாட்டையும் மக்கள் நேசத்தையும் பொறுத் தளவில் செங்கை ஆழியானிடத்துக் காணப்படும் படிப்படி யான வளர்ச்சியை, அவரது நாவல்களின் கட்டமைப்பு வளர்ச்சியிற் சிறிது குறைத்தே காணமுடிகின்றது. 1977இல் இவரது "காட்டாறு" நாவல் விமர்சனத்திற்கு நான் எடுத்த துக் கொண்ட குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு, "இந்த நாடு உருப்படாது" நாவலைப் பார்க்கும்போது செங்கை ஆழியான் தொடர்ந்தும் கதை சொல்பவராகக் காணப்படு கின்றார். அது ஒரு குறையன்று. கதைப் பின்னலுக்கு வேண்டிய சுத்தியாவசியமான சம்பவங்களை எடுத்தக் கூறுவ தாக மாத்திரம் இருந்துவிடாது, அந்தச் சம்பவங்களினூடா கப் பாத்திரங்களை இன்னும் ஆழமாகப் பார்ப்பாராகில், அவர் இச்சம்பவங்களின் மூலம் உணர்த்த விரும்பும் சமூக உண்மைகள் மேலும் வன்மையுடன் வெளிவரும்:

ஆனால் செங்கை ஆழியானின் முந்திய நாவல்களில் காணப்படாத ஒரு வளர்ச்சி இந்த நாவலில் காணப்படுகின் றது. முந்திய நாவல்களில் காதற் சார்பு அம்சம் (ரொமான் டீக் தன்மை) சற்று அழுத்தமாகவே இருக்கும். பிரதான

பாத்திரங்களின் இயக்கம் அந்நிலைப்பட்டதாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த நாவலில் அது அச்சாணியாகவில்லை. இனியவன் மலரை இழக்கிறான். இனியவன் - மலர் - சின்னத்துரை உறவு நாவலுக்கு அச்சாணியேயல்ல. அத்துடன் இந்த நாவலில் "அக்கினிக் குஞ்சில்" காணப்படும் கிராமத்தை - அது கிராமம் என்பதற்காகவே - நேசிக்கும் தன்மையும் கைவிடப்பட்டுள்ளது. ஒரு கிராமம் வளரும் தேசிய முதலாளித்துவத்தின் விளைப்புலமாக்கப்பட்டுச் சிதைக்கப்படுவது தான் இங்கு முக்கியமாகின்றது.

இந்த நாவலில் மிக முக்கியமானதாக எனக்குப் படுவது அதன் தலைப்புத்தான். இந்தத் தலைப்புத்தான் செங்கை ஆழியானை அவரது நான்காவது கட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லவுள்ளது என நினைக்கின்றேன்.

"மற்றவர்கள் எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்க ஒருவன் (சற்குணம்) மட்டும் அந்த மற்றவர்களுடன் இணைந்து போகாது மறுத்து நிற்பதும், அப்படி நிற்பவனுக்காக ஒரு மகக்குட்டியும் ஒரு பண்டாரவும் தங்கள் உயிரைப் பணயம் வைப்பதும் வர்க்க ஒருமைப்பாட்டில் மாத்திரம் வரக்கூடிய உண்மையான மனிதாயத்தைக் காட்டுகின்றன. இந்த மனித நேயம் வெளிவரும்பொழுதுதான் சமூக அதிகாரத்துக்காக அரசியல் நடத்தும் உலுத்தத்தனம் நன்கு புலப்படுகின்றது.

சமூக உறவுகளின் பன்முகப்பாட்டையும், மனித உறவு நிலையில் அவை தொழிற்படும் பொழுது உணர்வுப் பிரச்சினைகளாவதையும், இந்தச் சமூக உறவுகளின் ஊடாட்டத்தில் தான் சமூக இயக்கமும் காணப்படுகின்றது எனும் உண்மையை இந்த நாவல் உணர்த்துகின்றது.

சமூக உறவுகளின் தன்மைகள் தெளிவாக, இலட்சியங்கள் தெளிவாக, நிச்சயமாக நாடு உருப்படும். அப்படி உருப்பட்ட நாடுகளின் வரலாறுகள் எமக்கு நம்பிக்கையாகவும் துணையாகவும் அமையும்.

செங்கை ஆழியானை எனும் நாவலாசிரியனின் வளர்ச்சி நாடு உருப்படுவதற்கான அந்த முயற்சியில் இலக்கியத்தை ஈடுபடுத்துவதற்கு நிச்சயம் உதவும்.

நடராஜ கோட்டம்,
வல்லெட்டித்துறை.

கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி

21-1-1983.

இந்த நாடு உருப்படாது

வீதியில் அவர்கள் ஏறியபோது கிழக்கே வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. அதிகாலை மூன்று மணிக்கு அவர்கள் கிராமத்திலிருந்து புறப்பட்டிருந்தார்கள். வயல் வரம்புகளுடாக நீண்ட தூரம் நடந்து வந்ததால் கால்களில் சேறு படிந்திருந்தது. வெள்ளை வேட்டிகளிலும் தெறித்த சேறு அப்பிக்கிடந்தது.

வீதிக்கு இணையாக வடக்குப்பக்கமாகச் செல்லும் நீர்ப் பாசனக் கால்வாயில் வரம்பு தொட்டு ஓடிக்கொண்டிருந்த நீரில், நடேசு இறங்கிக் கால்களை அலம்பிக்கொண்டான். ஈரக் கைகளால் முகத்தையும் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான்.

செபமாலை கால்வாயில் இறங்காமல் கிரவல் வீதியில் நின்றிருந்தான்.

“பஸ் வரப்போகுது... கெதியா இறங்கிக் கால்களைக் கழுவு செபமாலை.”

“எங்கட பஸ்சோ? அது எந்த நேரம் வருகுதோ?...கொஞ்சம் பொறு. அதில போய்க் குந்திவிட்டு வந்து கழுவுறன்...”

செபமாலை வரும்வரை நடேசு தண்ணீரில் நின்றிருந்தான்! ஏக்கத்தோடு தண்ணீரைப் பார்த்தான்.

4221 CC

“பயப்படாத நடேசு. இம்முறை எப்படியாவது எங்கட வயல்களுக்குக் குளத்துத் தண்ணி கிடைக்கும். வா...வா... பஸ் வாற சத்தம் கேக்குது.”

“நம்பிக்கையிலதான் எங்கட காலம் போகுது.”

குண்டுங் குழியுமான அந்தக் கிரவல் வீதியின் அந்தத் தில் அலைகடல் தோணியாக பஸ் வந்து கொண்டிருந்தது.

நடேசு கையை நீட்டி பஸ்சை மறித்தான். பிரயாணி களால் நிரம்பிவழிந்த பஸ்சில் சந்தைக்குப் போகிற மூட்டை முடிச்சுக்கள் நிறைந்துகிடந்தன. இந்த பஸ்சை விட்டால் நகரத்திற்குப் போகிற அடுத்த பஸ் மதியத்திற்குப் பின்னர் தான்.

“என்ன நடேசு அண்ணை, கிளிநொச்சிக்கே? செப மாலை அண்ணையும் வாறார்...” புட்போட்டில் நின்றிருந்த கண்டக்டர் சிவசம்பு அவர்கள் ஏற வழிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றான்; “நல்லா முன்னுக்குப் போங்கோ... எண்ண அப்பு, முன்னூலை கொஞ்சம் போ... ஏறுங்கோ, கெதியா ஏறுங்கோ...”

“தம்பி ரிக்கற் தரவில்லை... தாவன்...” என்று சிவசம்பு விடம் ஏச்சுவாங்கிய கிழவர் கேட்டார். அவரைச் சிவசம்பு எரித்து விடுபவன்போலப் பார்த்தான்.

“தருவன் தானே... பறக்கிறாய்? நான் என்ன ஓடவே போறன்... முன்னுக்குப்போ. இஞ்சால தள்ளி நில்லுங்கோ, நடேசண்ணை... கிளிநொச்சிக்கு ரெண்டு ரிக்கற்றோ?”

நடேசு ஐந்து ரூபாத் தாள் ஒன்றைக் கொடுத்தார். கண்டக்டர் அதனை வாங்கி வெகு பக்குவமாக ரிக்கற் புத்த கத்தினைப் பிரித்துச் செருகிக் கொண்டான். பின்னர் சேட் பொக்கற்றினுள் கையை விட்டு சில்லறைக் காசுகளைக் குலுக் கிக் கையில் அள்ளி இரண்டு ஒரு ரூபா நாணயங்களை எடுத்து நடேசிடம் கொடுத்தான்.

“கொஞ்சம் முன்னூல போங்கோ...”

ரிக்ற் புத்தகத்தைக் கண்டக்டர் விரித்தபோது ரிக்ற் எழுதத்தான் விரிக்கிறார் என நடேசு எண்ணிக் கொண்டார்.

“உவன் ரிக்கற் தரான். முன்னால கொஞ்சம் போ நடேசு.” என்றபடி செபமாலை முன் பக்கமாக நகர்ந்தான்.

பஸ் பலவிடங்களில் தரித்து நின்று, பிரயாணிகளை அடுக்கிக்கொண்டு விரைந்தது. சிவசம்பு பழக்கமில்லாத பிரயாணிகளுக்கு ஒழுங்காக ரிக்கற் வழங்கினான்.

“இது ஆற்ற கத்தரிக்காய் மூடை? சின்னையாண்ணை யின்ரயோ? .. மூன்று ரூபா தாருங்கோ .. இது ஆற்ற மூடை...?” சிவசம்பு பஸ்சில் ஏற்றிய மூடைகளுக்குக் கட்டணம் அறவிட்டான்.

“மூண்டு ரூபாவோ? இது கூடத் தம்பி .. ஒண்டரை தான் இருக்குது இந்தா...” சிவசம்பு வாங்கிக்கொண்டான்.

“உங்களைப்போல ஆக்களாலதான் சி ரி. பி. நடத்த தில ஒடுது. கவன்மேந்து பஸ் என்றதுக்காக இப்படிச் செய்யக் கூடாது. ஒருத்தருக்கும் பொறுப்பில்லை ..”

அவன் பணத்தை வாங்கிப் பக்கற்றினுள் போட்டபடி நகர்ந்தான்.

“சிவசம்புவுக்கு நல்ல உழைப்பு...” என்றான் செபமாலை.

“பாவம் .. சம்பளம் காணாது. அது தான். இல்லாட்டில் எப்படிச் சீவிக்கிறது...” என்றான் நடேசு.

“என்றாலும் இப்படியோ?..”

பரந்தன் சந்தியில் இரண்டு இளைஞர்கள் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டார்கள். இருவரும் எல்லாருக்கும் பரிச்சயமானவர்கள். ஒருவன் ஆளுங்கட்சியின் அத்தொகுதி அமைப்பாளன் தவபாலன். மற்றவன் அக்கிராமத்தின் கிராம சபைத் தலைவன் தங்கவடிவேல்.

“ஏறுங்கோ.... தம்பி...” என்று சிவசம்பு பவ்வியமாக வரவேற்றான்.

சீற்றில் அமர்ந்திருந்த இருவர் எழுந்து அவர்களுக்கு இருக்க இடம் விட்டனர்.

“வேண்டாம்... வேண்டாம்... நீங்க இருங்கோ...”, என்று கூறியபடியே இருவரும் சீற்றில் அமர்ந்தனர்.

முன் சீற்றில் அமர்ந்திருந்த சின்னையா திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

“சின்னையாண்ணை, நீங்க சொன்ன விசயம்... சரி. கணகரத்தினத்திற்கு இம்முறை ரீச்சிங் கிடைக்கும். கவலைப் படாதையுங்கோ...” என்றான் தவபாலன்.

“எல்லாம் தம்பியால தான். ஏதோ தம்பி மனம் வைச் சதால கிடைக்கவிருக்குது. ஒரு உத்தியோகம் எடுக்கிற தென்றால் இலேசுப்பட்ட விசயமே?”

“எங்கட ஆக்களுக்கு உதவுறதுக்காகத் தான் நான் ஆளுங்கட்சியில சேர்ந்திருக்கிறன். அப்படியிருந்தும் எங்கட யாக்கள் இன்னமும் எம். பியைத் தான் நம்புகினம்... எம். பியால இந்தக் கவுன்மேந்தில ஒன்றும் செய்ய முடியாது...”

“தம்பி சொல்லுறது நூற்றுக்கு நூறு சரி” என்று ஒத்துப்பாடினார், அங்கிருந்த இராசதுரை. அவரும் தனது மகளுக்கு ஒர் உத்தியோகம் பெறுவதற்காக தவபாலனை அணுக இருந்தார்.

முன்னால் நின்றிருந்த நடேசு திரும்பிப் பார்த்தான். தவபாலனைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“நடேசண்ணை உங்கட விசயமாக நான் ஜி. ஏ. யிட்ட சொல்லியிருக்கிறன். இன்டைக்குக் கச்சேரியில கொள் பறன்ஸ் இருக்குது... நிச்சயம் முடிவெடுப்பினம். இந்த முறை வயலுக்குத் தண்ணி கிடைக்கும்...”

பஸ்சின் இரைச்சலில் தவபாலன் சொன்னவை தெளிவாகக் கேட்கவில்லை.

“கச்சேரிக்குத் தான் போறன், தம்பி. ஏ. ஜி. ஏ. வரச்சொல்லியிருக்கிறார்...”

“சிவசம்பு அண்ணை, இந்தாங்கோ.. இரண்டு ரிக்கற்றுக்குக் காசெடுங்கோ.” என்று தவபாலன் காசை நீட்டினான்.

“வேண்டாம் தம்பி. உங்களிட்ட...” என்று சிவசம்பு இழுத்தான்.

“சீச்சி அதெல்லாம் கூடாது... பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபடுகிறவை எப்பவும் சரியாக இருக்க வேண்டும். முக்கியமாகக் கரங்களைக் கறைபடியாமல் வைச்சிருக்க வேணும், சிவசம்பண்ணை... இந்தாங்கோ ரிக்கற் காசை எடுங்கோ...”

“தம்பியைப்போல எல்லாரும் இருந்தா இந்த நாடு எப்பவோ உருப்பட்டிடும்...”

சிவசம்பு காசை வாங்கிக் கொண்டான். ரிக்கற் புத்த கத்தை விரித்து ரிக்கற் எழுதினான். ஒரு ரிக்கற்றை வெகு நுணுக்கமாக இரண்டாகக் கிழித்து வழங்கினான். தவபாலன் அதனைக் கவனிக்கும் நிலையில் இல்லை. ரிக்கற்றை வாங்கிச் சேர்ட் பொக்கற்றினுள் திணித்துக் கொண்டான்.

பஸ் நகரத்தில் வந்து நின்றது.

நடேசும் செபமாலையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு பஸ் எடுத்து கச்சேரியில் இறங்கியபோது பத்து மணியிருக்கும்.

“சரியாப் பிந்திப் போமை செபமாலை. ஏ. ஜீ. ஏ. எங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்திருப்பார்.”

அவர்கள் கச்சேரியில் விசாரித்தார்கள்,

“கொன்பறன்ஸ் நடக்குது. முடியத்தான் உங்கட ஏ. ஜீ. ஏ. வருவார்...”

அவர்கள் ஏமாற்றத்துடன் கச்சேரிக்கு முன் வளர்ந்திருந்த வாகைமர நிழலில் அமர்ந்துகொண்டார்கள்.

2

மாவட்டத்தின் நிர்வாக அதிகாரிகள் அந்தக் கொள்பரன்ஸ் ஹோலில் குழுமியிருந்தார்கள். அரசாங்க அதிபர் ஜயசேகர இன்னமும் வரவில்லை. காத்திருக்க வைத்து வருவது அவர் வழக்கம்.

“பத்து மணிக்குத் தொடங்க வேண்டிய கொள்பரன்ஸ். இப்ப பத்தரையாகுது. ஜீ. ஏ. யைக் காணவில்லை” என்று சற்குணம் அலுத்துக் கொண்டார். அவர் மகிழ்புரம் பிரிவின் உதவி அரசாங்க அதிபர். இக்கூட்டத்தில் அவர் பிரிவில் இருக்கும் பிரச்சினைகள் சிலவற்றிற்குத் தீர்வு காண எண்ணியிருந்தார்.

“இப்படித் தான் எப்பவும். ஆராவது ஸ்ரேனோவோட பேசிக்கொண்டிருப்பார். வந்திடுவார். கீ இஸ் ஏ ரெறிபிள்வுமனைசர்...” என்றார் மாவட்டக் காணி அதிகாரி சிவநாதன்.

“ஐ கேட் சோ...” என்றார் சற்குணம்.

“உமக்குத் தெரியாது, ஏ. ஜீ. ஏ. அந்தாளுக்குத் தமிழ்ப் பொம்பிளையள் என்றால் ஒரு தனி விருப்பம்.”

இருந்தாற்போல மண்டபத்தில் அமைதி சூழ்ந்தது. அரசாங்க அதிபர் ஜயசேகர தன்னிருக்கையில் வந்து அமர்ந்தார். ஆங்கிலக் கனவான் மாதிரி உடையணிந்திருந்தார். மெலிந்த குட்டையான அவர் உருவத்திற்கு அது நன்கு பொருந்தவில்லை.

காலதாமதமாக வந்தமைக்கு வார்த்தைகளிலாவது மன்னிப்புக் கோரவில்லை. ஏ. ஜீ. ஏ. ஹெட்குவார்ட்டஸ் அன்றைய கூட்ட நிகழ்ச்சி நிரலை அரசாங்க அதிபர் முன் வைத்தார். மேலோட்டமாக அதனைப் பார்வையிட்ட அரசாங்க அதிபர் அதனை ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு அதிகாரிகளை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“தெயாரார் லொட் ஒப் கொம்பிளேயின்ஸ் எகெயின்ஸ்த டிவிசனல் ஏ. ஜீ. ஏஸ்... உதவி அரசாங்க அதிபர்கள் மீது பல முறைப்பாடுகள் கிடைத்துள்ளன. மாவட்ட அமைச்சர் அவற்றினை விசாரிக்குமாறு என்னைப் பணித்துள்ளார். நீங்கள் பலர் உங்கள் பிரிவுகளில் தங்குவதில்லை. அலுவலகத்திற்கு ஒழுங்காகச் செல்வதில்லை. பொதுமக்கள் உங்களை நாடிவந்து நீங்கள் இல்லாமல் திரும்பிப் போகிறார்கள். நான் அப்படிச் செய்பவர்கள் யார் யார் என்று பெயர் சொல்லிக் கூறவிரும்பவில்லை. இனிமேல் இப்படி

யான முறைப்பாடுகள் வந்தால் நான் கடும் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுக்க நேரிடும்...'

கூட்ட ஆரம்பமே சரியாகவில்லை என்பதை மாவட்ட அதிகாரிகள் புரிந்துகொண்டனர். அரசாங்க அதிபர் சரியான 'முட்'டில் இல்லை.

“காடுகள் அழிக்கப்படுகின்றன. உங்கள் பிரிவுகளில் கள்ளமரங்கள் வெட்டப்பட்டு நகரங்களுக்கு ஏற்றப்படுகின்றன. முறையற்ற பேமிற்றுகளும் உங்கள் பலரால் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன, சட்டத்திற்கு மாறான இந்த நடவடிக்கைகளுக்கு அதிகாரிகள் பலர் ஒத்துழைப்பாக இருக்கிறீர்கள் என நான் நினைக்கிறேன்...”

கொன்பரன்ஸ் ஹோலில் அமர்ந்திருந்த உதவி அரசாங்க அதிபர்களின் முகங்கள் கறுத்தன. அரசாங்க அதிபர் யாவரையும் சட்ட விரோதிகளைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தார்.

சற்குணம் அவரை சினத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“இதனைச் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும் சேர். பொதுப்படையாகப் பேசுவது சரியல்ல. அதிகாரிகள் தவறிழைத்தால் ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை எடுக்கப்படத்தான் வேண்டும். அப்படித் தவறு செய்தவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுங்கள். அதை விட்டுவிட்டு எல்லாரையும் கள்ளர்கள் போலக் கருதிப் பேசுவது சரியாகாது.”

அரசாங்க அதிபர் முகத்தில் கோபம் படர்ந்தது. பலர் முன்னிலையில் சற்குணம் தன்னை எதிர்த்துப் பேசியது பிடிக்கவில்லை.

“கியர் மிஸ்ரர் ஏ. ஜி. ஏ. அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் போகிறேன்” என்றார் ஜயசேகர. அவரால் அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை. பொதுப்படையாகப் பேசியது தவறு என்பது அவருக்குப் பட்டது. கைக்குட்டையால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டார்.

அதே வேளை ஆராச்சி எல்லாருக்கும் தேநீர் வழங்க வந்தான். நேகளில் தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் அவன் பின்னால் இருவர் வந்தனர். அதிகாரிகளுக்குத் தேநீர் வழங்கப் பட்டது.

பல்வேறு அபிவிருத்தி விடயங்கள் ஆராயப்பட்டன. இளைஞர் குடியேற்றத் திட்டங்களை ஒவ்வொரு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளிலும் ஆரம்பிப்பது, மகிழ்புரம் பாரிய நீர்ப்பாசனக் குளத்தின் அணைக்கட்டை உயர்த்துவது என்பனபற்றியெல்லாம் விவாதித்தனர். முடிவுகள் பெறப்படவில்லை.

கூட்டத்தின் அடுத்த நிகழ்ச்சிநிரல் எடுக்கப்பட்டது. இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் இம்மாவட்டத்திற்கு வரவிருக்கும் மந்திரிக்கு, எப்படி வரவேற்புக் கொடுப்பது என்பது பற்றி ஆராய்ந்தனர். வெகு நுணுக்கமாக ஆராயப்பட்டு வரவேற்புத் திட்டம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டது. விமான நிலையத்தில் மகர தோரணங்கள், சப்பறங்கள், மேள வாத்தியங்கள், மாலை மரியாதைகள், விருந்துகள் என முடிவு செய்யப்பட்டது. யார் யார் என்னவென்ன வேலைகளைச் செய்வது எனவும் யார் யார் மாலைகள் போடுவதெனவும் முடிவாகியது. அதிக நேரத்தை இந்த விடயமே எடுத்துக் கொண்டது.

நேரம் ஒரு மணி. நண்பகல். பசி வேளை.

சந்தணம் பொறுமையிழந்து தவித்தார். அவர் சில பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வந்திருந்தார். நடேசு, செபமலை போன்றோரின் பிரிச்சினைகள் முக்கியமானவை. இக்கூட்டத்தில் ஏதாவது முடிவெடுத்தே ஆகவேண்டும். இல்லாவிடில் நடேசுவைப்போல இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் இடமுறையும் வேளாண்மை செய்ய முடியாமல் போகும்.

“இத்துடன் இந்தக் கூட்டத்தை முடிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்...” என ஜயசேகர ஆரம்பித்தபோது சற்குணம் குறுக்கிட்டார்.

“சேர் ..”

“வட் மான்? நேரமாகிவிட்டது. எல்லாருக்கும் பசி. அடுத்த கூட்டத்தில் ஆராய்வோம். எனிதிங் பேசனல்... கூட்டம் முடியச் சந்தியும். வெல்... தாங்யு ஜென்ரில் மென்...”

ஜயசேகர கதிரையைவிட்டெழுந்தார்.

எல்லாரும் எழுந்தனர். சற்குணம் சற்றுநேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். இவர்களால் சற்று நேரம் பசி பொறுக்க முடியவில்லை. ஆனால், இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் இந்தப் போகம் முழுவதும் பசிகிடக்கப் போகின்றனவே?

“வண் மினிற் மிஸ்ரர் சற்குணம்... பிபோ யூ லீவ் பிளிஸ் மீற் மீ...”

சற்குணம் திடுக்கிட்டு எழுந்திருந்தார். ஜயசேகர அவர் முன் நின்றிருந்தார்.

“சேர்...”

“மிஸ்ரர் தவபாலன் இஸ் நொட் சற்றிஸ்பை வித் யூ. தவபாலனுக்கு உம்மீது திருப்தியாகவில்லை...”

“கூ இஸ் தவபாலன்?” என்று சற்குணம் கேட்டார். அவருக்கு தவபாலன் யார் என்பது தெரியும்.

ஜயசேகர வியப்புடன் சற்குணத்தைப் பார்த்தார்.

“உமக்கு அவரைத் தெரியாதா?. உமது பிரிவின் ஓகனைஸ்சர்... தெரியாதா?”

“ஓ... அவரா?... கி இஸ் நொட் அன் எம், பி. ஒப் தி ஏரியா?...”

“எம். பிரிலும் பார்க்க முக்கியமானவர். நீர் அவருடன் ஒத்துப்போவதில்லை. சோ கீ வோன்ஸ் ரு ரூன்ஸ்பர் யூ அவுட் ஒப் த டிஸ்ட்ரிக்.”

சற்குணம் ஜயசேகராவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“நான் இந்த இலங்கையின் எப்பகுதியிலும் வேலை செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன், சேர்,”

ஜயசேகர நிமிர்ந்தமர்ந்தார். சற்குணம் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கி இருப்பதை அந்தச் சிங்கள அதிகாரியால் உணர முடிந்தது.

“இதோ பாருங்கள் மிஸ்ரர் சற்குணம். நாங்கள் அரசாங்கத்தின் திட்டங்களையும் சட்டங்களையும் செயல்படுத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டவர்கள். ஆகவே நாங்கள் ஆளுங்கட்சி ஓகனைஸ்சேஸ்சுடன் ஒத்துப் போகவேண்டும்...”

தான் கொஞ்சம் கடுமையாக வார்த்தையாடிவிட்டதைச் சற்குணத்தால் உணர முடிந்தது.

“மன்னியுங்கள் சேர். நான் தவறாகப் பேசிவிட்டேன்...”

“இற்ஸ்சோல் றைற், மிஸ்ரர் சற்குணம். உமக்கு நடேசு என்பரைத் தெரியுமா?

“தெரியும் சேர். என் டிவிசனில் பாலாவிக் கிராமத்தில் இருப்பவர். அவர்களுடைய விடயமாகத்தான் இன்று கூட்டத்தில் பேசவிருந்தேன்...”

“என்ன பிரச்சினை?... ”

“பாலாவி மிகப் புராதனமான ஒரு கிராமம். மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டம் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னரே அக்கிராமம் இருந்தது. மானாவாரி நெற்காணிகள். இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் அங்குள்ளன. விவசாயம் தான் அவர்களது முக்கிய தொழில். மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டத்தை உருவாக்கி குடமுருட்டிக் குளத்தைக் கட்டியதும் பாலாவி வயல்களுக்கு வெள்ளநீர் ஓட்டம் தடைப்பட்டது. வேளாண்மை செய்ய முடியவில்லை. மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்ட வயல்கள் பாலாவி வரை அமைந்துள்ளன. எனவே பாலாவி புராதன வயல்களையும் குடியேற்றத்திட்டத்துடன் இணைத்து குடமுருட்டிக் குளத்து நீரைத் தங்களுக்கும் நீர்ப்பாசனத்துக்குத் தரும்படி பாலாவிக் கிராம மக்கள் கடந்த ஆறு வருடங்களாகக் கேட்டு வருகிறார்கள். குளத்துநீரின் கொள்ளளவு பாலாவிக் கிராமத்திற்கு நீர் வழங்கப் போதாது என நீர்ப்பாசன எஞ்சினியர் தடைசெய்து வந்தார். இன்று குளத்தின் அணைக்கட்டு உயர்த்தப்பட்டு நீர் கொள்ளளவு

செங்கை ஆழியான் □

அதிகரித்துள்ளது. அதனால் நீர் தரும்படி அவர்கள் கேட்கிறார்கள்...” என்றார் சற்குணம்.

“தெரிந்த விடயம் தான். அவர்களுக்கு நீர் வழங்குவதில் இப்ப என்ன தடை?”

“குடமுருட்டிக்குளம், குடியேற்றத்திட்டத்திற்கு மட்டுமே சொந்தமானது. குளத்தில் கூடுதலாகவுள்ள நீரைக் கொண்டு தாங்கள் சிறுபோகத்திற்கும் வேளாண்மை செய்ய வேண்டும், எனப் பங்காளர்கள் இன்று தடுக்கின்றனர். அரசியல் தலையீடுகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.”

“உமது அபிப்பிராயம் என்ன?”

“பாலாவிக் கிராமத்தைக் குடியேற்றத் திட்டத்திற்குள் அடக்கி அவர்களது வயல்களுக்கு நீர் வழங்குவது நல்லது.”

“எம். பி. யும் அதனைத்தான் விரும்புகிறார். ஆனால் தவபாலன் தடை சொல்கிறார்.”

“தெரியும் சேர். அக்கிராம மக்கள் ஆளுங்கட்சிக்குச் சார்பானவர்களாகவில்லை. அதற்காக ஒரு கிராமமக்களைப் பட்டினியில் தவிக்கவிடுவது நல்லதல்ல. கடந்த இரு ஆண்டுகளிலும் அவர்கள் பயிர் செய்யமுடியவில்லை... விடலைப் பருவத்தில் நீரின்றி அவர்கள் பயிர்கள் அழிந்துபோயின...”

ஜயசேகர மௌனமாக இருந்தார்.

“இந்த விடயத்தை நாங்கள் மாவட்டசபைக் கூட்டத்தில் சமர்ப்பிப்போம்...”

“அதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகும், சேர். தற்காலிகமாக நீங்கள் ஒரு முடிவு எடுக்கக்கூடாதா? பாலாவிக் கிராமத்திற்கு இம்முறை வேளாண்மைக்கு நீர் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாதா?” என்று சற்குணம் கேட்டார்.

“அது முடியாது. ஏ. ஜி. ஏ. நான் அப்படி முடிவெடுக்க, வழமையாக அக்குளத்துநீரில் வேளாண்மை செய்யும் பங்காளருக்கு நீர் காணாமல் போனால் யார் பதில் சொல்வது?...”

“மேலதிகமாக இம்முறை ஆயிரத்து இருநூறு ஏக்கரடித் தண்ணீர் குளத்தில் இருக்கிறது என்பது ஐ. ஈ. யின் கணிப்பு...”

“அது எதுவாக இருந்தாலும் பிரச்சினை இருக்கிறது...”

அவ்வேளை ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. ஜயசேகர ரெலிபோனை எடுத்தார். யாரோ எதிர் முனையில் பேசினார்கள். ஜயசேகரவின் முகம் மலர்ந்தது.

“ஹாய்... சாந்தா. யேஸ்... ஐ ஆம் பிரி இன் த ஆப்ரநூன். யூ ஆ ஒல்வேஸ் வெல்கம்...”

எதிர் முனையில் பேசியது யார் என்பது சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. சாந்தாவும் அவரும் ஒன்றாகப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்தவர்கள். ஒன்றாகவே இலங்கை நிர்வாகசேவைப் பரீட்சையில் (சி. ஏ. எஸ்.) சித்தியடைந்தவர்கள். அவள் இம்மாவட்டத்தின் சமூகசேவை அதிகாரி.

“தற் இஸ் மிஸிஸ் சாந்தா விஜயராஜ். வெறி நைஸ்கேர்ள்.”

ஜயசேகர புறப்பட்டுவிட்டார். பேசிய விடயங்கள் முடிவு காணாமல் போயின.

சற்குணத்தின் இதயம் கனக்கத் தொடங்கியது. இருபத்திரண்டு குடும்பங்களின் நூற்றிநாற்பத்தெட்டு உயிர்கள் அவரிடம் தண்ணீர் கேட்டு யாசிப்பதுபோலப் பிரமை.

அவர் மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கீழே வந்தபோது எதிரில் நடேசுவும் செபமாலையும் நின்றிருந்தனர்.

3

பஸ் சந்தியில் தரித்து நின்றது. நடேசும் செபமாலையும் கீழே இறங்கினர். அதிகாலை புறப்பட்ட அவர்கள் இரவு ஏழு மணிக்கு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்திருந்தார்கள், இங்கிருந்து அவர்கள் கிராமத்திற்கு பஸ் இல்லை.

செங்கை ஆழியான் □

25

தக்க பாதையே இன்னமும் போடப்படவில்லை. பஸ்சா
ஒடப்போகிறது?

இரவிரவாக நடந்துதான் கிராமத்திற்குச் செல்ல
வேண்டும். யானைக் காடு,

சந்தியில் ஒரு கடையில் தேநீர் அருந்தினார்கள். காலை
யிலிருந்து அவர்கள் இருவரும் எதுவும் சாப்பிடவில்லை.

“இம்முறையும் எங்களுக்கு விமோசனமில்லை.” என்
றான் கவலையுடன் செபமாலை: “ஏ. ஜீ. ஏ. ஏமாத்திப்
போட்டார்.”

நடேசு அவனைக் கோபத்துடன் பார்த்தான்.

“அந்த மனிசனைக் குறை சொல்லாதை... அவர்தான்
எல்லாவற்றையும் சொன்னாரே? நாங்க தான் பிழை
விட்டிட்டம்.”

“என்ன...?”

“சென்ற தடவைத் தேர்தலில் எங்க கிராமத்தில்
ஒரு வாக்குக்கூட ஆளுங்கட்சிக்குக் கிடைக்கவில்லை. நாங்கள்
எல்லாரும் தமிழரசுக் கட்சியையே ஆதரித்தோம். அதன்
பலன் இது... ஆறு ஆண்டுகளாக ஒரு நெல் மணியைக்
கூட நாங்கள் காணவில்லை...”

“அதற்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? தேர்தலிற்கும்
ஒரு கிராமத்திற்குத் தண்ணி தாறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்,
நடேசு?”

நடேசு, செபமாலையை ஏறிட்டுக் கவலையுடன் பார்த்
தான்.

“சம்பந்தம் இருக்கிறது, இப்பத்தான் புரியுது செப
மாலை. இப்போது மாவட்டத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஒதுக்கப்
படுகிற பணம் எம். பி மாரின் விருப்பின் பேரில் தான்
செலவிடப்படுகின்றது. இந்த மகிழ்புரம் பிரிவிற்கு வீதிகள்,
பாடசாலைகள் என்பன கட்டுவதற்கு எம். பி தான் தனக்கு
ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தினைப் பங்கீடு செய்து கொடுக்கிறார்.
நாங்கள் இரண்டு வரியத்திற்கு முன் எம். பி யைச் சந்தித்து

பிரதான வீதியுடன் எங்கள் கிராமத்தை தார் வீதியால் இணைத்துவிடும்படி கேட்டோம் இல்லையா? அதற்கு அவர் என்ன சொன்னார்? நீ மறந்திருப்பாய்?...

“மறக்கவில்லை. கெதியில் போட்டுத் தாறதாகச் சொன்னார்...”

“அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை... கட்டாயம் என் பிரிவினா உள்ள எல்லாக் கிராமங்களுக்கும் தார் வீதிகள் போடத்தான் வேண்டும். ஆனால் பணம் போதாது.. அது சரி நடேசு உன் கிராமத்தில் எத்தனை வாக்காளர் இருக்கினம்? முப்பத்தியெட்டுப் பேர் என்ன? கொஞ்சம் பொறுத்திரு. முதலில் பெரிய கிராமங்களுக்கு வீதிகள் போட்டு விட்டு பாலாவிக்குப் போடுவம் என்றார். எனக்கு அது அப்ப புரியவில்லை. இப்ப புரியுது. எம். பி கூட வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைப் பார்த்துத்தான் பணத்தைப் பங்கீடு செய்கிறார். அப்படி இருக்க - நாங்க ஆதரித்த வேட்டுப் போட்ட எம். பி. யே அப்படியிருக்கும்போது, நாங்கள் ஆதரிக்காதவர்கள் எப்படித் தண்ணி தருவாங்கள் என்று யோசித்துப் பார்க்கத் தவறிவிட்டம் செபமாலை. இம்முறையும் வேளாண்மையில்லாவிட்டால்...”

நடேசு வானத்தை ஏக்கத்துடன் அண்ணார்ந்து பார்த்தான்,

“வா போவம்...” என்று செபமாலை புறப்பட்டான். தூரத்தில் வண்டில் ஒன்று வருவது மாடுகளின் சதங்கை ஒலியில் தெரிந்தது. வண்டிலின் அச்சில் கட்டித் தொங்க விட்டிருந்த அரிக்கன் லாம்பு மங்கலாக ஒளியிட்டதும் தெரிந்தது.

அவர்கள் தயங்கி நின்றார்கள். வண்டில் அவர்கள் அருகில் நின்றது. இளையவன் வண்டிலின் ஆசனத் தட்டில் அமர்ந்திருந்தான்.

“எங்கை மாமா, இங்க நிக்கிறியள்?... ரவுணுக்குச் சாமான் கொண்டு வந்தான். நேரமாச்சுது... நீங்கள் கச்சேரிக்குப் போனீங்கள் என்று மலர் சொன்னது. உங்

களைப் பார்த்துப் போறதென்று தான் பிந்தி வந்தான்... இப்பதான் பஸ் போகுது... ஏறுங்கோ ஏறுங்கோ...”

நடேசுவின் தங்கை மகன் இளையவன். இருபத்தினான்கு வயதிருக்கும்.

வண்டிலில் ஏறும்போது நடேசு கேட்டார்; “எப்ப வீட்ட போனனி?...”

“மத்தியானம் போல .. மாமியும் கனகுவும் மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குச் சாற வேண்டும் என்று தோட்டத்திற்குப் போயிட்டினம்... மலர் தான் வீட்டில் இருந்தா. அவதான் சொன்னா ” என்றபடி இளையவன் மாடுகளை விரட்டினான். சதங்கைகள் சப்திக்க மாடுகள் விரைந்தன.

வண்டிலில் கிடந்த சாக்குகளில் இருவரும் வசதியாக அமர்ந்து கொண்டனர்.

செபமாலையைத் தூக்கம் தழுவியது. நடேசு சிந்தனையுடன் அமர்ந்திருந்தான். இளையவன் சினிமாப் பாட்டுகளை ராகமிழுத்துப் பாடத் தொடங்கினான். காட்டுப்பாதையில் மாடுகளின் சதங்கை ஒலி தாளையத்தோடு சப்திக்க அவன் பெருங்குரலில் பாடியபடி வண்டிலை ஓட்டினான்.

நடேசு பாலாவியில் பிறந்து வளர்ந்தவன். நான்கு தலைமுறைகளாக அவர்கள் அக்கிராமத்தில் வாழ்கிறார்கள். குடமுருட்டியாற்றின் வலது கரையில் அக்கிராமம் அமைந்திருந்தது. அமைதியான ஒரு காட்டுக் கிராமம். வெளியூல்கில் எவ்வளவோ மாற்றங்கள் வந்துவிட்டன. ஆனால், பாலாவியில் எதுவித மாற்றங்களும் நிகழவில்லை. புராதன அமைப்பின் ஒரு அம்சங்கூட மாறிவிடவில்லை.

வானம் பார்த்த நெல் வயல்கள் எழுபது ஏக்கர் வரையில் அக்கிராமத்தவர்களுக்குச் சொந்தமாகவிருந்தன. ஐப்பசி, கார்த்திகை மாதங்களில் குடமுருட்டி ஆற்றில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடிவரும். பாலாவிக் கிராமத்தில் குடமுருட்டியில் குறுக்காகச் சிறு அணைகட்டப்பட்டிருந்தது. வெள்ளம் உயரும்போது அணைக்கட்டின் கால்வாய் ஊடாக வயல்களுக்குத் தண்ணீர் தங்குதடையின்றிப் பாயும். அக் கிரா

மத்தில் வேளாண்மை வெள்ளத்தால் அழித்ததாகத்தான் வரலாறு. வரட்சியால் அழிந்ததாக இருந்ததில்லை. ஆனால் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக வருடாவருடம் வரட்சியால் நெற்பயிர்கள் கருகிப் போகும் நிலை உருவாகிவிட்டது.

ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் குடமுருட்டியாற்றில் பெரியதொரு அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டு குடமுருட்டி நீர்த் தேக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. அந்த நீர்த்தேக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மகிழ்புரம் குடியேற்றத்திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பலபகுதி மக்களும் அக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியேறினர். அக் குடியேற்றத்திட்டத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட குளத்தில் நீர்தேங்கத் தொடங்கியதும், அக்குளத்திற்கு அப்பால் குடமுருட்டியாற்றில் நீர் மெலிந்து நடை பயிலத் தொடங்கியது.

பாலாவிக் கிராம வயல்களுக்கு நீர் கிடைக்கவில்லை.

பலர் வேளாண்மை செய்வதைக் கைவிட்டார்கள். வேளாண்மைக் காலங்களில் மகிழ்புரம் வயல்களில் கூலிக்கு வேலை செய்தார்கள். அவர்களின் வயல்கள் காடு பற்றின. கோரையும் தொட்டாற் சுருங்கியும் பற்றிப் படர்ந்தன.

நான்கு குடும்பங்களுக்கு கிணற்றுப் பாசனத்துடன் தோட்டக் காணிகள் இருந்ததால் மிளகாயும் காய்கறிகளும் செய்து ஒருவிதமாக உயிர்களைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். ஆறு வருடங்களுக்கு முன் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் நெல் இருப்பில் இருக்கும். வளமாக வாழ்ந்தார்கள். இன்று அக் கிராமத்தில் வறுமை படர்ந்திருந்தது.

குடமுருட்டி நீர்த்தேக்கத்திலிருந்து சிறிதளவு நீரை ஆற்றில் விடுமாறு அவர்கள் கேட்காத அதிகாரிகள் இல்லை. பலன் கிடைக்கவில்லை. குடியேற்றத்திட்டத்தில் குடியேறியவர்களும் குளத்து நீரை அவர்களுக்கு வழங்க விரும்பவில்லை. வருடத்தில் பெரும் பகுதியில் குடமுருட்டியாற்றில் மணல் பறந்தது. ஆடு, மாடுகள் நீரின்றித் தவிக்கத் தொடங்கின.

இந்நிலையில் தான் அப்பிரிவு உதவி அரசாங்க அதிபர் சற்குணத்தின் முயற்சியால் குடமுருட்டி நீர்த்தேக்கத் திலிருந்து பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு தடவை ஆற்றில் சிறிதளவு நீர் விடப்பட்டது. அந்த நீர் பாலாவி அணைக் கட்டில் தேங்கியது. ஆனால் கால்வாயில் ஏற நீர் போத வில்லை. ஆடு மாடுகளுக்கும் காட்டு மிருகங்களுக்கும் ஆற்றில் தேங்கிய நீர் உதவியது.

இளையவன் குடமுருட்டி ஆற்றின் கரையோரமாகக் கிராமத்திற்குச் செல்லும் மண் பாதையில் வண்டிலைத் திருப்பினான்.

“வண்டிலைக் கொஞ்ச நேரம் நிற்பாட்டு, தம்பி... மாடுகளுக்குத் தண்ணி காட்டு.”

இளையவன் ஆற்றின் கரையோரமாக வண்டிலை நிறுத்தினான். மாடுகளின் நுகத்தடிக் கயிற்றைத் தளர்த்தி விட்டான். மாடுகள் ஆற்றில் இறங்கி நீரை ஆவலுடன் குடித்தன.

நடேசு ஆற்றில் இறங்கினான். பாதத்தை மூடும் அளவிற்குத்தான் ஆற்றில் நீர் மெலிந்து ஓடியது. இந்த மாதத்தில் குடமுருட்டியில் வெள்ளம் கரைபுரண்டு ஓடும். எல்லாம் அந்த நீர்த்தேக்கத்துடன் சரி.

மனதில் ஏக்கம் கவ்வியது. தங்கள் உரிமையைப் பறி கொடுத்த கவலையும் ஆத்திரமும் மனதில் எழுந்தன.

ஆற்றின் மறுகரையில் காடழிக்கப்பட்ட புலவு ஒன்று தெரிந்தது. அதன் மத்தியில் ஒரு சிறு குடிசையும் மங்கலான விளக்கின் ஒளியும் தெரிந்தன.

செபமாலையும் அவ்விடத்தைப் பார்த்தான்.

“உதுவோ... முதலாளி மயில்வாகனத்தார் புலவு வெட்டியிருக்கிறார். மிளகாய் நடப்போரூராம்...” என்று இளையவன்.

“தண்ணீர்...? கிணறு வெட்டியிருக்கிறாரோ...” என்று நடேசு சந்தேகத்துடன் கேட்டான்.

“ஏன் கிணறு?... ஆற்றில வாட்டபம்ப் வைச்ச இறைக் கப் போரூராம்...”

“ஆற்றிலோ?... இதிலயோ?... வருகிற தண்ணியே கொஞ்சம். ஆடு மாடுகளுக்குத்தான் போதும். அதிலை பம்ப் வைச்ச இறைச்சால் அவ்வளவு தான். ஆடு மாடுகள் சாகவேண்டியது தான்...” என்றான் எரிச்சலுடன் நடேசு.

“தண்ணியில்லாமல் காட்டு மிருகங்களும் ஊர்மனைக் குள்ள வரத்தொடங்கிவிடும்.” என்றான் செபமாலை.

“உதை உடனை தடுத்தாக வேண்டும்...”

புதியதொரு பிரச்சினை உருவாகியது.

பாலாவிக் கிராமத்திற்கு வந்த சாபம் தான் என்ன? மாறி மாறி கஷ்டங்கள் வருகின்றனவே? இதைத் தடுப் பாரில்லையா? கேட்பாரில்லையா?

“மயில்வாகனத்தாருக்கு இன்னமும் பண ஆசை விட வில்லை. மகிழ்புரத்தில் பெரும் கடைகள்... ஏராளமான வயல்கள்... காணிகள். பெரும்பகுதி வயல்களை அவர்தான் குத்தகைக்கு எடுத்துச் செய்கிறார். ஆடு மாடுகள் குடிக்கிற இந்தத் தண்ணியையும் அவருக்குவிட மனமில்லை...” என்றான் இளையவன்.

அவர்கள் கிராமத்தை வந்தடைந்த போது நள்ளிரவாகி யிருந்தது.

4

பனிப் புகார் நீங்காத மார்கழி மாதத்தின் ஒரு அதி காலை.

சற்குணம் தன் குவார்ட்சின் வாசலில் நின்று பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய அலுவலகமும் குவார்ட்சும் அருகருகிலேயே அமைந்திருந்தன. அலுவலக இரவுக் காவலாளி சுப்பையா வெளிவாங்கில் குளிருக்கு

அடக்கமாக முடங்கிக் கிடந்தபடி நித்திரை கொள்வது தெரிந்தது.

அவருடைய மசெஞ்சர் பண்டார அடுக்களையில் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தான். குவார்ட்சில் அவரும் மசெஞ்சரும் தான் இருக்கிறார்கள். அவருடைய குடும்பம் பட்டினத்தில் இருந்தது. அவருடைய மனைவிக்கு இந்தக் காட்டுப் பிரதேசம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆரம்பத்தில் அவருடன் தங்கியிருந்தவள் பின்னர் குழந்தைகள் பிறந்ததும் குழந்தைகளின் படிப்பு இங்கிருந்தால் பாழ்பட்டுவிடும் என்ற காரணத்துடன் பட்டினத்திற்குச் சென்றுவிட்டாள். அவருக்கும் அவளின் முடிவு சரியாகவே பட்டது.

அவர் இந்தப் பிரதேசத்தின் உதவி அரசாங்க அதிபர் மட்டுமல்லர். இப்பிரதேசம் பொலிசாரின் நியாயாதிக்கத்தின் கீழ் வராத ஒரு பிரதேசம். அதனால் இப்பிரதேசத்தில் நிகழும் குற்றச் செயல்களை விசாரிப்பதும், குற்றவாளிகளைக் கைது செய்வதும், அவர்களை நீதிமன்றத்தின் முன் நிறுத்துவதும், வழக்குத் தொடர்வதும் நடத்துவதும் கூட உதவி அரசாங்க அதிபரின் கடமையாகவே இருந்தது. அவருக்கு கிராமசேவையாளர்கள் உதவி புரிந்தார்கள். அவர் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியாகவும் கடமையாற்ற வேண்டியிருந்தது.

கொலை, பாரிய கொள்ளை என்பன நிகழ்ந்த வேளைகளில் அவர் பொலிசாரின் உதவியை நாடினார். பாரிய குற்றங்களை அவர்களே விசாரித்து வந்தனர்.

இந்தப் பிரதேசத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபருக்குரிய கடமைகளிலும் பார்க்கப் பொலிஸ் கடமைகளே கூடுதலாக இருந்தன. அந்த மாவட்டத்தின் பல பகுதி மக்களும் இக்குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேறியிருந்தார்கள். அவர்கள் மனதில் தங்கள் பிரதேச உணர்வு மேலோங்கி இருந்தது. அற்ப காரணங்களுக்காக ஒருத்தரையொருத்தர் அடித்துக் கொண்டார்கள். வெட்டிக் கொண்டார்கள்.

இப்பிரதேசத்திற்கு ஒரு பொலிஸ் நிலையம் அவசியம் எனப் பல தடவைகள் எடுத்துக் கூறியும் இன்னமும் நிறுவப்

படவில்லை. பொலிஸ் நிலையம் நிறுவதற்குரிய காணியும் ஒதுக்கப்பட்டு வெகு காலமாகக் காடு வளர்ந்து கிடக்கிறது.

சற்குணம் குவார்டர்ஸ்சிற்குள் திரும்ப சயிக்கிலில் இருவர் வந்திறங்கினர். ஒருவனின் மண்டையில் பெரிதாகச் சேலை சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த சேலையையும் மீறி இரத்தம் கசிந்து கொண்டிருந்தது. முகம், கைகள் என்பனவற்றிலும் அடி காயங்கள் காணப்பட்டன.

“சேர், மசுக்குட்டி வழியில் வைத்து பொல்லால் அடித் திட்டான், சேர்.” என்றான் சயிக்கிலை ஓட்டி வந்தவன். அவர்கள் இருவரையும் சற்குணத்திற்குத் தெரியும். ஒருவன் பலநோக்கக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கிளையொன்றின் முகாமை யாளன், சுப்பிரமணியம். தலையில் அடி வாங்கிக் காயம் பட்டிருப்பவன் இளையூர் கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தலை வன் இராசையா. வீண் சோலி சுரட்டிற்குப் போகாதவன்.

அந்தக் கிராமத்தில் சண்டியன் என்று பெயர் எடுத்த வன் மசுக்குட்டி. பல தடவைகள் கைது செய்யப்பட்டுத் தண்டிக்கப்பட்டவன். சற்குணத்திடம் பல தடவைகள் அடி உதை வாங்கியிருக்கிறான். திருத்த முடியாத குழப்படிக் காரகை அவன் விளங்கினான்.

இராசையாவின் முறைப்பாட்டைப் பதிவு செய்து கொண்டார். இராசையா சங்கத்திற்கு வந்து கொண்டிருக் கும்போது எதிர்ப்பட்ட மசுக்குட்டி ஐந்து ரூபா கேட்டிருக் கிறான். அது ஒருவகைக் கப்பம். இராசையா இல்லையென்ற தும் கையில் அகப்பட்ட தடியால் தாக்கிவிட்டுக் காட்டிற் குள் ஓடிவிட்டான். அவ்வழியாக வந்த சுப்பிரமணியம், இராசையாவை இங்கு ஏற்றிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ப்பதற்குரிய படிவத்தை வழங்கி விட்டு, இளையூர் கிராம சேவையாளருக்கும் ஒரு கடிதத்தை சுப்பிரமணியத்திடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்.

“இதை உங்கட கிராமசேவகரிடம் கொடுங்கள். மசுக்குட்டியைக் கைது செய்து வரும்படி எழுதியிருக்கிறன்.”

அதிகாலை இன்று வழக்குடன் விடிந்திருக்கிறது.

பண்டார தேநீர்க் கோப்பையை அவர் முன் வைத்தான். அவர் அலுவலகத் திறப்புகளை எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தார்.

பண்டார சென்றதும் குளித்துவிட்டு உடைகளை அணிந்து கொண்டு அலுவலகத்திற்குப் புறப்பட்டார். குவார்ட்டஸ் கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு திரும்பியபோது, மயில்வாகனம் நின்றிருந்தார். ஐம்பது வயது மதிக்கலாம். பருத்த சரீரம். பணச்செழிப்பைக் காட்டும் விதமான அலங்காரங்கள். கழுத்தில் சங்கிலி. விரல்களில் மோதிரங்கள் கசங்காத வேட்டி சேர்ட்.

“சொல்லுங்கள்... ஏதாவது கந்தோர் அலுவலா? கந்தோருக்கு வாருங்களேன்...”

“இல்லை சேர்... உங்களுடன் தனியப் பேசவேண்டும்... கொஞ்சம்.”

மயில்வாகனத்தைச் சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். பார்வையில் தெறித்த கண்டிப்பை மயில்வாகனத்தால் உணரமுடிந்தது.

“எதுவாகவிருந்தாலும் ஒபிஸில் பேசுவோம் ..” என்ற படி படியிறங்கி சற்குணம் நடக்க அவரைப் பின்தொடர்ந்து மயில்வாகனம் நடந்தார்.

“எனக்கொரு மரப் பேர்மிட் வேண்டும், சேர். என் உறுதிக் காணியில் வெட்டிய மரங்கள். பட்டினத்திற்கு என் மச்சான் வீட்டிற்குக் கொண்டு போக வேண்டும். அவன் ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். கொடுக்க வேண்டும்...” என்றார் மயில்வாகனம்.

மயில்வாகனம் மகிழ்புர்த்திலிருந்து காட்டு மரங்களை வெட்டிக் கடத்துவதில் முதன்மையானவர் என்பது சற்குணத்திற்குத் தெரியும். பலர் அவருக்கு அனுசரணையாக இருப்பதால் பேர்மிட் இல்லாமலேயே மரங்களை லொறிகளில் இரவிரவாகக் கடத்திவிடுவார். இடையிடையே மரப் பேர்மிட்டுகளும் வாங்கிக் கொள்வார்.

“விண்ணப்பத்தைக் கொடுங்கள்...” என்றார் சற்குணம். மயில்வாகனம் விண்ணப்பத்தைக் கொடுத்தார். விண்ணப்பத்தைப் பார்த்தபடி சற்குணம் சற்று நேரம் இருந்தார். கிராம சேவகரிடமும் காட்டதிகாரிகளிடமும் ஏற்கனவே விண்ணப்பத்திற்குக் கீழ் ‘றிப்போட்’ பெற்றிருந்தார். குறிப்பிட்ட முதிரைமரங்கள் மயில்வாகனத்தின் உறுதிக் காணியில் உள்ளவையென்றும் ‘பேர்மிட்’ வழங்கலாம் எனவும் கிராமசேவகர் குறிப்பிட்டிருந்தார். குறித்த மரங்கள் வெட்டப்பட்ட காணி ‘றிசேவ் காடல்ல’ என பிரிவுக் காட்டதிகாரி விதந்துரைத்திருந்தார்.

தன்னிடம் வரமுதலே மயில்வாகனம் தேவையான ‘றிப்போட்’களைப் பெற்றுவிட்டதை சற்குணம் கண்டார். அவர் எப்படி அவற்றினைப் பெற்றிருப்பார் என்பதில் அவருக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. ஒரே நாளில் இரு அதிகாரிகளும் மரங்களையும் அவை வெட்டப்பட்ட காணிகளையும் பார்வையிட்டு பேர்மிட் வழங்க சிபார்சு செய்திருக்கிறார்கள்.

“எப்ப தாறியள் சேர்...” என மயில்வாகனம் கேட்டார்: “லொறியும் ஒழுங்கு செய்திட்டன். நீங்கள் பேர்மிட் தாறதும் மரங்களுக்கு ஸ்ராம்ப் அடிப்பதும் தான் பாக்கி.”

“நான் மரங்களையும் காணியையும் பார்வையிட வேண்டும்... அதன் பிறகு தான் பேர்மிட் தரமுடியும்...”

“ஐ.எஸ்சும் ஆர். எப். ஓ.வும் றிப்போட் தந்திருக்கினம் தானே, சேர்?”

“அதனால் நான் நேரில் பார்க்காமல் தரமுடியாது...”

“இன்றைக்கு வாறியளா சேர்... அவசரம். நான் கார் ஒழுங்கு படுத்துகிறன். உடனை பார்த்திட்டு வந்திடலாம்...”

“நீர் கார் ஒழுங்கு படுத்தி நான் வரத்தேவையில்லை. என்னிடம் ஜீப் இருக்கிறது. நானே வந்து பார்க்கிறேன். இன்றைக்குப் பப்ளிக்டே. பொதுமக்கள் தினம். கந்தோருக்குப் பலர் அலுவல்களாக வருவினம். நாளைக்குப் பாலாவியில் எனக்கொரு இன்ஸ்பெக்சன் இருக்கிறது. நாளை

யிண்டைக்கு வந்து பார்க்கிறன். நீங்கள் வெள்ளிக்கிழமை வாருங்கள்...’’

‘‘என்ன சேர். இவ்வளவு நாள் தேவையா? உங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன, உண்மையில் அந்த மரங்களை நம்மடிகளைச் சர் தவபாலனின் தமக்கை வீட்டிற்குத்தான் கொண்டு போறம் சேர்...’’

‘‘வீணாக எல்லாரின் பெயரையும் இதில் இழுக்க வேண்டாம். தவபாலன் என்றதுக்காக நான் நேரில் பார்க்காமல் பேர்மிட் தரமுடியாது, மிஸ்ரர் மயில்வாகனம். இன்னும் கொஞ்சநேரம் போனால் எம். பிக்குத்தான் மரம் கொண்டு போறம் என்பியள். இந்தக் கிராமத்தின் காடுகள் இப்படி வீணை அழிவதை நான் வெறுக்கிறேன். காடுகள் அழிவதால் ஒரு கிராமத்திற்கு வரக்கூடிய பாதிப்புகள் எனக்குத் தெரியும். இந்த அழகான கிராமம் பாலைவனமாகக் கூடாது. பேர்மிட் மரங்களுக்கும் விறகிற்கும் கொடுப்பதைத் தடை செய்வது நல்லதென்றும் கூறுவேன்...’’

மயில்வாகனம் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்.

‘‘வெள்ளிக்கிழமை வாருங்கள்...’’

‘‘உங்களுக்கு ஏதாவது வேண்டுமென்றால் சேர், நான் தாறன்...’’

சற்குணத்தின் முகம் ‘குப்’பென்று கோபத்தால் சிவந்தது. ஆத்திரத்துடன் மயில்வாகனத்தைப் பார்த்தார்.

‘‘என்னைப் பற்றி உமக்குத் தெரியும். இதற்காக உம்மை கோர்ட்டில் நிறுத்த முடியும். எழுந்திரும். விசர்க் கதை வேண்டாம்...’’

‘‘உங்களுக்குப் பிழைக்கத் தெரியவில்லை, சேர் .. குள முறிப்புப் பிரிவு ஏ. ஜீ. ஏ. உங்கள் மாதிரியில்லை. கேட்டதும் பேர்மிட் தந்திடுவார். அவருக்கு ஜீ. எஸ். றிப்போர்ட்டும் தேவையில்லை. ஆர். எப். ஓ. றிப்போர்ட்டும் தேவையில்லை. நீங்கள் தான்... இதில பிழையில்லை சேர். தவறில்லை சேர்.’’

“எழுந்திரும் காணும்...”

“சேர். எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்கும்போது நீங்கள் மட்டும் உடுப்புடன் நிற்கப்பார்க்கிறீர்கள். பிறகு கவலைப் படுவீர்கள்...”

“பிளிஸ் கெற் அவுட். கெற் அவுட் யூ ரூஸ்கல்...”

சற்குணம் கதிரையைத் தள்ளிக்கொண்டு வேகமாக எழுந்தார். அவர் கை துருதுருத்தது. ஓங்கி இவனுக்கு அறைந்தால் என்ன?

மயில்வாகனம் கதிரையை விட்டு எழுந்தார்.

“வாறன் சேர். அந்த விண்ணப்பத்தைத் தாருங்கோ. நீங்கள் எனக்குப் பேர்மிட் தரவேண்டாம். நான் எடுத்துக் கொள்கிறேன்.”

சற்குணம் அந்த விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி அவர் முன் வீசிவிட்டார். அதனை எடுத்துக் கொண்டு மயில்வாகனம் விறுவிடுவது நடந்தார்.

“அவன் ஒரு நஞ்சன் சேர்.” என்றார் அலுவலகத்தின் பிரதம கிளார்க்கர்.

“அவன் காசினால் எல்லாவற்றையும் சாதிக்கலாம் என்று பார்க்கிறான்...”

நீண்ட நேரம் சற்குணம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். அன்று வந்த கடிதங்களைக்கூடப் பார்க்க விருப்பமின்றி அமர்ந்திருந்தார்.

நிர்வாக யந்திரம் நிர்வாணமாகவா நிற்கிறது?

5

அரசாங்க அதிபர் ஜயசேகரவின் ‘ரெசிடன்சி’ அமைதியான சூழலில் அமைந்திருந்தது. சந்தடிமிக்க பட்டினத்தின் மையத்திலிருந்தாலும் பெரிய மரங்கள் சோலையாக வளர்ந்திருந்த ஒரு நிலப்பரப்பின் மத்தியில் அந்த மாளிகை அமைந்திருந்தது பகல் வேளையிலேயே அந்த மாளிகையின் சூழலில் மென் இருள் கவிந்திருக்கும்.

மாடியிலிருந்தபடி அவர் ஆவலுடன் ரெசிடன்சி வாசலை நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவர் யாரையோ எதிர்பார்த்திருந்தார்.

நேரத்தைப் பார்த்தார். மணி நான்கு. கச்சேரி அலுவல்கள் முடிந்திருக்கும்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

“ஹலோ ஜி. ஏ. கியர்...”

“ஐ ஆம் எஸ். பி...”

“ஹாய். கவ் ஆர் யூ... நானே போன் பண்ண வேண்டும் என்றிருந்தேன்”

“ஏன்? ஏதாவது பிரச்சினை?”

“நோ நோ அப்பிடயில்லை. இன்று டி. ஐ. ஜி. வருகிறார். சில முக்கியமான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் குறித்து கலந்து பேசவிருக்கிறோம்..”

“என்றாலும் இந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் வேலை செய்வது சிரமம் தான். படிந்துபோக மாட்டார்கள். தமிழாம், உரிமையாம், அதற்குப் போராட்டமாம். சீச்சி. இது எங்கள் போன்ற உத்தியோகத்தர்களுக்கு ஒரு பனிஸ் மென்ட் ஏரியாவாக மாறிவிட்டது..”

அப்போது ரெசிடன்சிக்குள் ஒரு ஜீப் நுழைந்து வருவது தெரிந்தது. ஜயசேகரவின் முகம் மலர்ந்தது. ரெலிபோன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

ஜீப்பிலிருந்து சாந்தா சில பைல்களுடன் கீழே இறங்கி வந்தாள். ஜீப் அவளை இறக்கிவிட்டு திரும்பிச் சென்றது.

அவள் மாடிக்கு ஏறிவந்தாள்.

“என்றாலும் டார்லிங் என்னை வெகு நேரம் காக்க வைத்துவிட்டாய்..” என்றபடி அவளை நெருங்கி வந்தார் ஜயசேகர. அவள் விலகிச் சென்று அங்கிருந்த மேசையொன்றில் பைல்களை வைத்துவிட்டுச் சிரித்தாள்.

அந்தச் சிரிப்பில் ஜயசேகர கரைந்தார்.

“நாங்கள் சந்தித்துப் பலநாட்கள் ஆகின்றன. ஐ திங் இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் இருக்கும். உன் கணவர் கொழும்பிற்குப் போய்விட்டாரா?”

“இன்று காலைதான் திரும்பிப்போனார். நீண்ட விடுமுறையில் வந்திருந்தார்.”

“அப்படியென்றால் இரண்டு வாரமும் உன்னை விட்டு வைத்திருக்க மாட்டார்...”

“உங்களுக்கு எப்பவும் இந்த நினைவுதான். ஒரே போர். என்னைக் கொழும்பிற்கு ரூன்ஸ்பர் எடுத்துக் கொண்டு வரட்டாம்.”

“நான் உனக்கு ரூன்ஸ்பர் தரமாட்டேன். நல்லதொரு சமூகசேவை அதிகாரியை இந்த மாவட்டம் இழக்கக் கூடாது” என்றபடி அவர் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்.

மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. ரெசிடன்சி வளவில் நின்றிருந்த பாரிய மரங்களின் உச்சிகளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த வெளவால்கள் இரவு வேட்டைக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகின.

“என்றாலும் நீங்கள் வலு மோசம். இவ்வளவு நாளும் நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்?...”

“விருந்து கிடைக்கவில்லை என்றதற்காகப் பட்டினி இருக்க முடியுமோ?”

“சோ. தற் ஸ்ரெனோ சோமா லே வித் யூ?...”

அவள் அவரை உதறிவிட்டு எழ முயன்றாள். அவர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“இவ்வளவு பொருமையா? சாந்தா, ஆத்திரத்திலும் நீ அழகாக இருக்கிறாய்? கம் டார்லிங். இனிமையான நேரத்தைப் பாழாக்காதே...”

அவள் பிகுவுடன் மீண்டும் அவருடன் ஒட்டிக்கொண்டாள்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது.

“ஜீ. ஏ. கியர்... ஆ, எம். பி. சொல்லுங்கள். வட்கான் ஐ டு போ யூ? யேஸ். யேஸ். ஐ ஆம் வெரி பிசி கியர்...”

எதிர் முனையில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வாகீசர் பேசினார்.

“மீண்டும் பொலிசார் பல இளைஞர்களைக் கைது செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இன்று பவளபுரத்தில் இரு இளைஞர்களையும், கண்டல்குளத்தில் மூவரையும் கைது செய்திருக்கிறார்களாம். இப்படியே சந்தேகத்தின் பேரில் இளைஞர்களை வீணை கைது செய்து காவலில் வைப்பது சரியல்ல. ஒரு கொலைக்காக...”

ஜயசேகர குறுக்கிட்டார்.

“அது சாதாரண கொலையல்ல. அரசியல் பிரமுகர் ஒருவரின் கொலை. ஆளுங் கட்சிப் பிரமுகரின் கொலை. படுகொலை. குற்றவாளிகளைப் பிடித்தே தீரவேண்டும். அதற்கு நீங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும்...”

“குற்றவாளிகளைக் கைது செய்வதை நான் எதிர்க்கவில்லை. அப்பாவிகளை அநியாயமாகக் கைது செய்து சித்திரவதை செய்வதைத்தான் எதிர்க்கின்றேன். இன்று கைதான இளைஞர்கள் அப்பாவிகள். கல்லூரி மாணவர்கள். குற்றமற்றவர்கள்.”

“அதனை நாங்கள் தீர்மானிக்க முடியாது, மிஸ்டர் வாகீசர். எனவே நான் எஸ். பி. யுடன் தொடர்பு கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக விசாரித்து உங்களுக்கு அறியத்தருகிறேன்...”

“நான் இதை பிரதமரின் கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.” என்றார் எம். பி. வாகீசர்.

ரெலிபோனை வைத்துவிட்டு ஜயசேகர திரும்பினார். சாந்தா முகத்திற்குப் பவுடர் இட்டு கலைந்த கூந்தலைச் சரிப்படுத்தி வாரிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன போகப்போகிறாயா, சாந்தா. இன்றிரவு என்னுடன் தங்கு...”

“ஓ மை கோட். இப்பவே என்னைத் தேடத் தொடங்கி விடுவார்கள்...”

“அப்படிப் பயந்தால் அட்மினிஸ்ட்ரேற்றிவ். சேவிசுக்கே வந்திருக்கக் கூடாது. வெயிற் சம் ரைம். நான் சூடாக இரண்டு கோப்பி. வரவழைக்கிறேன்...”

மாடியில் இருந்த மணியை ஜயசேகர அழுத்த, ரெசிடன்சி குக் மாடிக்கு வந்தான். பின்னர் இரண்டு கப் கோப்பியுடன் திரும்பி வந்தான்.

கோப்பியைப் பருகும்போது சாந்தா கேட்டாள்.

“நான் சொன்ன அந்த விடயத்தை நீங்கள் கவனிக்க வில்லை...”

“விச் வன் டார்லிங்...”

“என் அங்கிளின் விடயம்...”

“ஓ மகிழ்புரம் மயில்வாகனம் கொறனர் விடயம்...”

சாந்தாவின் முகம் மலர்ந்தது.

“அது தான். அவர் என் மாமா. மரணவிசாரணை அதிகாரி நியமன நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்தவர். அவரை விட மகிழ்புரத்தில் வேறு தகுதியானவர்கள் இல்லை. நீங்கள் றெக்கமன்ட் பண்ணி அனுப்பினீர்களா?...”

“அவருக்குத் தகுதியிருக்கோ இல்லையோ? உனக்காக அதனை நான் றெக்கமன்ட்பண்ணி அனுப்பிவிட்டேன். ஏ. ஜி. ஏ. தந்த றிப்போட் அவ்வளவு தூரம் மயில்வானத் திற்குச் சார்பாகவில்லை. அப்படியிருந்தும் உனக்காகச் சிபார்சு செய்துள்ளேன். சந்தேகம் வேண்டாம். அவர் தான் மகிழ்புரத்தின் கொறனர்...”

“தாங்ஸ்” என்றாள் சாந்தா: “சற்குணம் ஏ. ஜி. ஏ. சரியான ஆட்களுக்குச் சிபார்சு செய்யமாட்டார். அவர் ஒரு ஊழல் பேர்வழி...”

“என் காரில் அனுப்பிவிட்டிருமா?...”

“வேண்டாம் என் ஜீப் வரும். வருகிற நேரந்தான்...”

“இனி எப்ப வருவாய், டார்லிங்?...”

“அடிக்கடி வந்தால் சந்தேகப்படுவார்கள். நான் போன் பண்ணுகிறேன். அதுவரை ஸ்ரெனோவுடன் சமாளியுங்கள்..”

“ஸ்ரெனோ என்றதும் நினைவு வருகிறது ஏ. டி. பி. பிரான்சில் ஒரு ஸ்ரெனோ. அவள் பெயர் என்ன? வலு சுவிற்கேள். என் பிரிவிற்கு மாற்றவிருக்கிறேன்...”

சாந்தா கோபத்துடன் ஜயசேகரவைப் பார்த்தாள்.

“ஜாக்கிரதை அவள் ஒரு நெருப்பு. உங்க எண்ணம் சரிவராது...”

அவர் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“நீயும் நெருப்பாகத்தான் இருந்தாய். ஐ நோ தீஸ் ரமிள் கேள்ஸ். எனக்கு இந்தத் தமிழ்ப் பெண்களைப் பற்றித் தெரியும்...”

“என்ன தெரியும்? அந்தப் பெண் அப்படியல்ல. ஒரு நாள் ஒரு எஸ். ஏ. அவளிடம் தனிய இருக்கும்போது சேட்டைவிட்டுப் பார்த்தார். அவள் செருப்பை எடுத்து விட்டாள். தெரியுமா? ஜாக்கிரதை.”

ஜயசேகர சிரித்தார்.

ஜீப் வரும் சத்தம் கேட்டது.

ஜீப்பில் ஏறும்போது டிறைவர் சின்னத்துரை கேட்டான்:

“என்ன மேடம் எல்லாம் முடிஞ்சுதா? ”

சாந்தாவின் மார்பில் அவ்வார்த்தைகள் சுருக்கென்று தைத்தன.

“வட்?”

“பைல்கள் கொண்டு வந்தியள். அதைக் கேட்டன்...”
என்றபடி அவன் ஜீப்பை வேகமாகக் கிளப்பினான்.

6

வேப்பமர நிழலில் தென்னோலையைப் பின்னிக்கொண்டிருந்த மலர், தன்முன் எவரோ நிற்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இனையவன் அவளைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான்.

“எப்ப மச்சான் வந்தியள்? நான் காணவில்லை. . . என்றபடி அவள் எழுந்திருந்தாள். இடுப்பில் தூக்கிச் செருகியிருந்த பாவாடையை இழுத்துவிட்டாள். அவளுக்குப் பதினெட்டு வயதிற்குக்கும். மா நிறம். வேலை செய்து உரமேறிய கட்டான உடல். அழகி.

“அம்மான் எங்கே? ” என்று அவன் கேட்டான்.

“இன்றைக்குக் கிராமமுன்னேற்றச் சங்கக் கூட்டமெல்லோ? போயிட்டார். நீங்க போகவில்லையா?...”

“அட்டா மறந்து போனன். போகத்தான் வேண்டும். மாமி இல்லையா? வீட்டில் ஒருத்தரையும் காணவில்லை..?”

“ஏன் நான் இருக்கிற தெரியவில்லையா, மச்சான்?”

“நான் வாறன் மலர்.” என்று அவன் திரும்பி நடந்தான்.

அவள் கலகலவெனச் சிரிப்பது கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“சிரிப்பாக இருக்கா, மலர். பொறு கலியாணம் முடியட்டும் பேசிக்கொள்கிறன்.”

அவன் சங்கக்கட்டிடத்திற்கு வந்தபோது கூட்டம் தொடங்கியிருந்தது. நடேச தான் கூட்டத்திற்கு தலைமை வகித்தார். பன்னிரண்டு பேர் வரையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் பேச்சில் தங்கள் வயல்களுக்கு இம்முறையும் குடமுருட்டிக் குளத்து நீர் கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இல்லாது போன ஆதங்கம் தெரிந்தது.

“ஆறு வருடங்களாக நாங்கள் வயல் செய்யவில்லை. துணிந்து செய்தவர்களின் பயிர்களும் தண்ணியில்லாமல்

அழிந்து போனதுதான் கண்ட மிச்சம். எங்களுக்குப் பெய்கிற மழைத்தண்ணி போதாது. ஆற்றுத்தண்ணி வந்தால் தான் வேளாண்மை செய்ய முடியும். அநியாயமாக எங்களுக்குக் கிடைத்த தண்ணியை குடியேற்றக் காரரிடம் இழந்திட்டம். அவர்கள் சிறுபோகம் செய்ய வேண்டும் என்ற காரணத்தைக்காட்டி எங்களுக்கு ஒரு சொட்டுத் தண்ணியும் தரமாட்டார்கள். இதற்கு ஏதாவது ஒரு வழி செய்தாக வேண்டும்.” என்றார் நடேசு.

“நாங்களும் முறைக்கு முறை கூடிப்பேசுறதும் விண்ணப்பங்களை வழங்குவதுமாக ஆறு வருடங்களைக் கழிச்சிட்டம். அவற்றால் எந்தப் பயனும் கிடைத்ததாகவில்லை. எங்கட எம். பியும் எவ்வளவோ முயன்றும் எங்களுக்குத் தண்ணி தரமுடியவில்லை.” என்றான் செபமலை.

“எம். பியால அது முடியாது. மேலும் எங்களுக்குத் தண்ணியைத் தந்தால் குடியேற்றக்காரரின் பகைமையைச் சம்பாதிக்கவேண்டிவரும். எங்கட முப்பத்தெட்டு வாக்குகளுக்காக இருபத்தெண்ணூயிரம் குடியேற்றக்காரரின் வாக்குகளை எம். பி. இழக்கத் தயாராகவில்லை என நினைக்கிறன். அதனால் நாங்கள் இனியும் எம். பியையும் அவரின் கட்சியையும் நம்பியிருக்காமல் தனபாலனையும் அவரின் கட்சியையும் ஆதரிக்கிறதுதான் சரியாகப்படுகிறது. தவபாலன் வலு சாதாரணமாக எல்லாருடனும் பழகுகிறார். பஸ்சில்தான் எங்களுடன் பயணம் செய்கிறார், பலருக்கு வேலைகளும் வாங்கித் தந்திருக்கிறார்” என்று குஞ்சராசா கூறியபோது கூட்டத்தில் சிறிது சலசலப்பு எழுந்தது. எல்லாரும் அவனை ஒருவிதமாகப் பார்த்தனர்.

“குஞ்சராசா சொல்வதிலும் உண்மைகள் இல்லாமல் இல்லை. எதற்கும் கடைசியாக ஒரு தடவை எங்கட எம். பி. யைக் கண்டுபேசிவிட்டு முடிவெடுப்பம்” என்றார் நடேசு. யாவரும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து மந்தைகள் குடிப்பதற்காக ஆற்றில் விடப்படுகின்ற நீரை மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குப்

பாய்ச்ச மயில்வாகனம் ஆயத்தமாவதை நடேசு கூட்டத்தில் எடுத்துக் காட்டினார்.

“ஆற்றின் கரையில் அடாத்தாகக் காடு வெட்டும் போதே நாங்கள் தடுத்திருக்க வேண்டும்.”

“காடு வெட்டியது கந்தப்புவெல்லோ? அவனுக்குக் காணியில்லை என்பதால்தான் நாங்கள் கவனிக்கவில்லை. அவன் காட்டைவெட்டி எரித்துவிட்டு மயில்வாகனத்திற்கு விற்றுவிட்டான். மயில்வாகனம் அதில் ஒரு குடும்பத்தை மிளகாய் செய்ய குடியிருத்தியிருக்கிறார்” என்றான் இளையவன்.

“எங்க கிராமத்திலும் காணிகளைப் பலர் விற்கவிருக்கிறார்கள்.”

குஞ்சராசாவைப் பலர் வியப்புடன் பார்த்தனர். அவன் தொடர்ந்தான்: “ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்தக் கிராமத்தில் நாற்பத்தெட்டுக் குடும்பங்கள் இருந்தன. இன்று இருபத்திரண்டு குடும்பங்கள் தான் எஞ்சியிருக்கின்றன. அதுவும் காணிகள் உள்ளவர்கள் இன்று தண்ணிகிடைக்கும் நாளைக்குத் தண்ணி கிடைக்கும் என நம்பி நம்பி இக்கிராமத்தில் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வெளியேறி குடியேற்றப்பகுதிகளில் கூலிப் பிழைப்புக்காகக் குடியேறிவிட்டார்கள். தாங்களும் இனி இங்கிருப்பதில் பயனில்லை எனப் பலர் இன்று எண்ணத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். பாலாவியிலுள்ள எழுபது ஏக்கர் நெற்காணியில் கூடுதலாக இருபது ஏக்கர் வரையில் கண்டல்காடு வேதநாயகத்திற்குத்தான் சொந்தம். அது உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் தனது இருபது ஏக்கர் வயலையும் மயில்வாகனத்திற்கு விற்கப்போகிறாராம். இது ஆரம்பம். இதனைத் தொடர்ந்து பலர் தமது காணிகளை விற்றுவிட்டுச் செல்ல முன்வரலாம்.”

“பாலாவியில் பலருடைய காணிகள் இப்போது ஈட்டில் இருக்கின்றன. சாப்பிடுவதற்காக ஈடு வைத்திருக்கினம். அதுகளும் ஈடு கொடுத்தவர்களிடம் மாண்டுவிடும்.”

“நானும் பட்டினத்திற்குப் போய் அங்க ஏதாவது கடையில் வேலை செய்யலாம் என்றிருக்கிறேன்.” என்றான்

இளையவன்: “அப்படியே வெளிநாடு ஏதாவற்றிற்குப்போய் உழைக்கலாம் என்றிருக்கிறன்...”

கிராமத்தில் வேளாண்மை பொய்த்ததால் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்களை நடேசு புரிந்து கொண்டார். இன்னும் இரண்டு தடவை நீர் கிடைக்காவிடில் பாலாவிக்கிராமம் கைவிடப்பட்டுவிடும். காடு வளர்ந்து கவிந்துவிடும். எத்தனையோ தலைமுறைகளாக அவர்கள் மூதாதைகள் வாழ்ந்த மண். அவர்கள் ஓடிவிளையாடிய மண்.

கூடாது, அப்படி நடக்கக் கூடாது.

பாராளுமன்ற உறுப்பினரையும் உதவி அரசாங்க அதிபரையும் கடைசியாக ஒரு தடவை சந்தித்து ஏதாவது ஒரு முடிவு எடுப்பதென முடிவெடுத்தனர்.

கூட்டம் கலைந்தபின்னர் குஞ்சராசா, இளையவனைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“என்னடா, பட்டினம் போகப்போறியோ?...”

“ஓமடா குஞ்சு, இங்கிருந்து என்ன செய்யிறது? பட்டினத்துக்குப் போகிறதென்று முடிவெடுத்திட்டன். பட்டினத்திலிருந்து வாற கனகராசா எனக்குப் பழக்கம். அவருக்கு அங்க இரண்டு கடைகள் இருக்காம். வா வேலை செய்யலாம். கடை மாடியில் தங்கலாம் என்றிருக்கிறார். கொஞ்ச நாள் அங்க வேலை செய்துட்டுப் பின்னர் எங்கயாவது சவுதிக்கு அல்லது லெபனானுக்குப் போய் உழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டும்.”

குஞ்சராசா சிரித்தான்.

“நீ நான்காம் வகுப்புத் தான் படிச்சிருக்கிறாய்? அங்க போய் என்ன செய்யப் போகிறாய்?...”

“அங்க போய் நானென்ன உத்தியோகமே பார்க்கப் போகிறன், வீட்டுவேலைதானே? ஏதோ ஹவுஸ் போயாம். நல்ல சம்பளம் கிடைக்குமாம். மாதம் ஆறு ஏழு ஆயிரம் கிடைக்குமாம். கனபேர் போய் அள்ளிக்கொண்டு வந்திருக்கினமாம்.”

“போகிறதெண்டால் காசு கனக்க வேணுமே?...”

“ஒரு பதினையாயிரம் தேவை. பட்டினத்தில ஏசண்டுகள் இருக்காம். கட்டினால் அடுத்த பிளேனில அனுப்பிவிடுவின் மாம்.” இளையவனின் கண்களில் விரிந்த நம்பிக்கையைக் குஞ்சராசா கண்டான்.

“காசுக்கு என்ன செய்வாய்?...”

இளையவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். பிறகு சொன்னான்: “ஒருத்தருக்கும் சொல்லிவிடாதே. இங்க எனக்கிருக்கிற நிலபுலங்களை விற்கப்போகிறன். ஆச்சியின்ர தாலிக் கொடியும் இருக்குது.”

“எட மூதேசி. அந்த மனிசி சாகேக்க என்னடா சொன்னது? மலருக்கு அதைக் கட்டவெல்லேடா சொன்னது? மலருக்கு இது தெரியுமே?...”

இளையவன் கவலையுடன் சுற்றுநேரம் நின்றிருந்தான்.

“மலருக்குச் சொல்லத் தயக்கமாக இருக்குதடா...” என்றான் தலையைக் குனிந்தபடி: “அவளால என்னைப் பிரிந்து இருக்க முடியாது. நான் சந்தைக்குப் போறதென்றால் கெதியாக வந்திடு மச்சான் என்பாள். அதைப் பார்த்தால் முன்னேற முடியாது. திடமாகச் சொல்லத்தான் போறன்...”

“எனக்கேனோ உன் போக்குப் பிடிக்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் நம்பக்கூடியது, மண் ஒன்று தான். அதையும் விற்றுவிட்டு நீ பின்னர் கவலைப்படுவாய்.”

“உழைத்துக் கொண்டு வந்தால் எவ்வளவு நிலங்களை யும் வாங்கிக் கொள்ளலாம், குஞ்சு.”

நண்பர்கள் இருவரும் ஆற்றின் கரையோரமாக நடந்தனர்.

“இதோ பாரடா, பட்டினத்திற்குப் போகிறதென்றால் மலரைக் கலியாணம் கட்டிவிட்டுப் போ. அதுதான் சரி...”

குடமுருட்டியாற்றால் எப்போது உருட்டிக்கொண்டுவந்து தள்ளிவிடப்பட்ட பாரையொன்றில் அமர்ந்தனர், இளையவன் வானத்தைப் பார்த்தான். பாலாவியில் இப்பருவத்தில்

எவ்வளவு பறவைகள் நிறைந்திருக்கும்? வானத்தில் எப்போதும் பறவைகளின் இறகடிப்போசையும் அகவலும் எழுந்து கொண்டேயிருக்கும். வயல் வெளிகளில் கொக்குகளும் நாரைகளும் நின்றிருக்கும். வலசை வருகின்ற பறவைகள்கூட பாலாவியில் தங்கிச் சென்றிருக்கின்றன.

வானம் வெறிச்சுக்கிடந்தது.

“என்னடா பேசாமல் இருக்கிறாய்?...”

“நான் நல்லா உழைத்து வந்தபின்னர் தான் கலியாணம்...”

“மலருக்கு இன்னொரு மச்சான் இருக்கிறது உனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறன். அவன் கச்சேரியில் ஜீப்டிரைவராக இருக்கிறான் என்பதும் உனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறன்...”

“ஆர் சின்னத்துரையா? .. அவனுக்கு மலரில விருப்புந்தான். மலர் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டான். மாமாவும் சம்மதிக்கமாட்டார்.” என்று சிரித்தான் இளையவன்.

“எனக்கென்னவோ சரியாகப்படவில்லை. இனி உன் இஷ்டம்...”

“நீயும் வாவன்ரா. இரண்டு பேரும் வெளிநாடு போவம்...”

“மாட்டன். இந்தக் கிராமத்தைவிட்டு நான் வெளியில் செல்லமாட்டன். இந்தக் கிராமத்திற்கு முன்னர் போல தண்ணிகிடைத்து விமோசனம் ஏற்பட்டால் வெளியில் வாறதைப்பற்றி யோசிப்பன். பச்சைத்தண்ணியைக் குடித்தாலும் பிறந்த மண்ணில் எங்க வாழ்க்கையை உயர்த்திக் கொள்ளப்பார்க்க வேணும். என்ற வீட்டில் சாணித் தரையில் படுத்தால்தான் என்னை நித்திரை கொள்ள முடிகிறது.”

இருவரும் நடக்கத்தொடங்கினர். வயல்வெளிகள் உழவு காணாமல் வைரம் பாய்ந்திருந்தன. வயல் வரம்புகள் அழியத் தொடங்கியிருந்தன. இப்பருவத்தில் பாலாவி வயல்களில் பச்சைக் கம்பளமாகப் பயிர் நிறைந்திருக்கும். இருவரும் வயல்வெளியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தனர்.

7

மயில்வாகனத்தின் வீடு அன்று விழாக்கோலம் பூண்டிருந்தது. பிரமுகர்கள் பலர் அங்கு குழுமியிருந்தார்கள். மகிழ்புரத்தின் அதிகாரிகள் பலருடன் ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளன் தவபாலனும் காணப்பட்டான். ஆம், மயில்வாகனம் மகிழ்புரத்தின் மரணவிசாரணை அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்.

அன்றைய மாலைப்பொழுது அங்கு வெகு உற்சாகமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது. மயில்வாகனம் எல்லாரையும் தண்ணீரால் மயங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தார். வெளிநாட்டு விஸ்கி தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டது.

“கொறனர் சேர். இந்தப் பதவிக்குச் சரியான ஆள் மகிழ்புரத்தில் நீங்கள்தான். வாழ்த்துக்கள்.” என்றார் பி. எஃப். ஓ. தவநாயகம்.

“ஆளு எங்கட ஏ. ஜி. ஏ. உங்களை ரெக்கமண்ட் பண்ணவில்லை. அவர் நல்லதம்பியைத்தான் ரெக்கமண்ட் பண்ணியவர்.” என்றார் விஸ்கியைப் பருகியபடி, உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையின் சி. சி. வரதராசர்.

“அவன் ஒரு நஞ்சன்” என்றார் மயில்வாகனம்: “எனக்குத் தெரியும் அவன் என்னை ரெக்கமண்ட் செய்யமாட்டான் என்று. அவன் செய்யாவிடில் என்ன? நம்மட தவபாலன் என்னைத்தான் சிபார்சு செய்திருந்தார். அவருக்கு இல்லாத செல்வாக்கா? அவருக்குத்தான் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.”

மயில்வாகனம் நன்றியுடன் தவபாலனைப் பார்த்தார். தவபாலன் பெருமையுடன் சிரித்தான்.

“ஏ. ஜி. ஏ.யை உடனடியாக ரூன்ஸ்பர் பண்ணவேண்டும், மிஸ்ரர் தவபாலன். அந்தாளால் நாங்கள் இங்க எதுவும் செய்ய முடிவதில்லை. எல்லாவற்றிலும் தலையிட்ட படி. ரேட்டுப் போட்டது சரியில்லை. மதகு கட்டியது சரியில்லை, என்றபடி...”

“அது மெத்தச் சரி. கந்தோரில ஒரு வேலையைச் செய்து கொடுத்திட்டு ஒரு சந்தோசம் என்று ஒரு பறை அரிசியை ஒரு ஐஞ்சாறு ருத்தல் உழுந்தை வாங்க முடியுதா? குள முறிப்பு ஏ. ஜீ. ஏ. ஒப்பிசில் இருக்கிற சி. சி.க்கு ஒரு மாட்டுப் பேர்மிட் எழுதினால் ஐம்பது ரூபா கிடைக்குது. விதானையாருக்கு ஐம்பது ரூபா கிடைக்குது. இங்க ஒரு கோதாரியுமில்லை செய்யிற வேலைக்குச் சந்தோசமாகத் தாறதை வாங்க ஏ. ஜீ. ஏ. விடமாட்டான்.” என்று பொருமினார் வரதராசர்.

“உங்களுக்கு அரசாங்கம் சம்பளம் தருகுது தானே?..” என்று குறுக்கிட்டார் விவசாய போதனாசிரியர் அழகரத்தினம்.

“எல்லாருக்குந்தான் சம்பளம் வருகுது. ஆர் தான் வாங்காமல் இருக்கினம்...”

எல்லாருக்கும் உள்ளாக்குள் போன விஸ்கி வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

“அதிலே என்ன த பு? இப்ப எங்கட தவபாலன் சேரை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு வேலை எடுத்துக் கொடுக்கிற துக்காக கொழும்புக்கும் மினிஸ்ட்ரிக்கும் என்று எத்தனை தடவை அலையா அலைகிறார். எவ்வளவு செலவாகும் அதற்கு வாங்காமல் வேலை எடுத்துக் கொடுக்க முடியுமா?” என்ற பி. எஃப். ஓவைத் தவபாலன் சுட்டெரிப்பதுபாலப் பார்த்தான்.

“என்ன விசர்க்கதை. நான் அப்படி வாங்குவதில்லை”

“அவர் வெறியில் சொல்லிவிட்டார் மிஸ்டர் தவபாலன். குறை நினையாதையுங்கோ” என்று மயில்வாகனம் சமாதானம் செய்தார்.

இரவு எல்லாருக்கும் மயில்வாகனம் வீட்டில் விருந்து நடந்தது. சாப்பிடும்போது மயில்வாகனம் சொன்னார்: “எங்கட ஏ. ஜீ. ஏ.யை ரூன்ஸ்பர் பண்ணத்தான் வேண்டும். எங்கட பிரிவின் அபிவிருத்திக்கு அந்தாள் பெரிய தடை.”

“கொறணர் சொல்லுறது உண்மை. அண்டைக்குப் பாருங்கள். கொறணர் ஒரு மரப் பேமிற்றிற்கு வந்தார்.

அவற்ற உறுதிக் காணியில வெட்டிய மரம். ஜீ. எஸ்., ஆர். எஃப். ஓ. எல்லாரும் பேமிற் கொடுக்கலாம் என்று ரெக்கமண்ட் பண்ணியிருந்தும் ஏ. ஜீ. ஏ. தரமுடியாது காணும் என்று விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டார். நான் பார்த்தன், கொறணர் பொறுமையாக எழுந்து வந்திட்டார்.” என்று கூறியவாறு கோழிக்காலை வரதராசர் கட்டித்துச் சுவைத்தார்.

“உண்மையா?” என்று தவபாலன் கேட்க, மயில் வாகனம் தயாராக வைத்திருந்த விண்ணப்பத்தைத் தூக்கி அவரிடம் கொடுத்தார். இடதுகையால் வாங்கி நோட்டம் விட்ட தவபாலனின் முகம் சிவந்தது.

“இவ்வளவுபேர் பார்த்து ரெக்கமண்ட் பண்ணியிருக்க அவருக்குப் பேர்மிட் தாறதுக்கு என்ன? இது என்னிடம் இருக்கட்டும், நான் ஜீ. ஏ.யிடம் நேரில் பேசி இதற்குப் பேர்மிட் வாங்கித்தாறன். வாற மாதம் மினிஸ்ரர் இங்க வாறார். அவரிடம் பேசி ஏ. ஜீ. ஏ.யை ரூன்ஸ்பர் பண்ணக் கேப்பம். அதற்கிடையில் இங்க குறைந்தது ஒரு ஆயிரம் பேரையாவது ஆளுங்கட்சியில் மெம்பராகச் சேர்த்திட வேண்டும்...”

“அதெல்லாம் வெல்லலாம், மிஸ்ரர் தவபாலன் தம்பி” என்றார் மயில்வாகனம் வெறியில்.

“மினிஸ்ரர் எப்ப வாறார் தம்பி?” என்று இதுவரை மௌனமாகவிருந்த கனகலிங்கம் கேட்டார்:” என்ற மருமகள் விசயமாக ஒருக்காப் பேசி தகப்பனில்லாத பிள்ளை. ஆறுபிள்ளைகள். இவள்தான் மூத்தவள் ஓ. எல். படிச்சிட்டு இருக்கிறாள். ஒரு ரீச்சர் வேலை எடுத்துக் கொடுத்திட்டி யென்றால் அந்தக் குடும்பம் பிழைச்சிடும், தம்பி.”

“எல்லாருக்கும் ரீச்சிங் என்றால் என்ன செய்யிறது. அண்ணை. ஒரு வேலையெடுக்கிறதென்றால் ஆறுயிரம் ஏழாயிரம் செலவழிக்க வேண்டும். உங்கட மருமகளுக்கு அப்படி வசதியில்லை. என்ன செய்யச் சொல்லிறியள்.” என்ற தவபாலனைக் கனகலிங்கம் பரிதாபமாகப் பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது தம்பி. உன்ர உதவியில தான் அந்தக் குடும்பத்தின் எதிர்காலமேயிருக்குது. இந்த உதவியை மட்டும் செய்திட்டியென்றால்...”

“சரி சரி பதினெட்டாந் திகதி வரச்சொல்லுங்கோ. சேர்கிட் பங்களாவிலதான் மினிஸ்ரர் தங்குவார். காலையில் வந்திடவேண்டாம். ஒரே சனமாக இருக்கும். மினிஸ்ரருக்குப் பேச நேரம் இருக்காது. பொழுது படவா வரச்சொல்லுங்கோ. நான் மினிஸ்ரரோட கதைக்கிறன் அவ விசயமாக. எதற்கும் அதுக்கு முதல் என்னைச் சந்திக்கச் சொல்லுங்கோ. எப்படியாவது ரீச்சிங் எடுத்துத் தாறன். இந்த உதவியை உங்களுக்குச் செய்யாவிடில் யாருக்குச் செய்யிறது...”

தவபாலன் பேசிய பேச்சின் அர்த்தங்கள் கனகலிங்கத்திற்குப் புரியவில்லை. வரதராசருக்குப் புரிந்தது. அவர் தவபாலனைப் பார்த்துக் கண்ணிமிட்டிச் சிரித்தார். தவபாலன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

அன்றிரவு வெகுநேரம் வரையில் மயில்வாகனத்தின் வீட்டில் அவர்கள் இருந்தார்கள். யார் யாரை இடமாற்றம் செய்வது, யார் யாருக்குப் பதவி உயர்வு எடுத்துக் கொடுப்பது, யார் யாருக்கு வேலை வாங்கிக்கொடுப்பது, யார் யாருக்கு ஜே. பி. பட்டம் வாக்கிக் கொடுப்பது என தனி மனிதநலன் பற்றியே அவர்கள் பேசினார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட போது நள்ளிரவாகி இருந்தது.

8

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனையில் சனக்கூட்டம் காணப்பட்டது. அன்று பொதுமக்கள் தினமாகையால் பிரிவு அதிகாரிகள் யாவரும் அலுவலகத்தில் காணப்பட்டனர். அவர்களிடம் தங்கள் விண்ணப்பங்களைச் சமர்ப்பித்து பொது மக்கள் அலுவல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எத்தனை பிரச்சினைகள்? எத்தனை மனிதர்கள்?

உணவு முத்திரைக்காக வந்திருந்தவர்கள். அடாத்தாக வெட்டிய காணிக்கு ஐ. சி. ஆர். போட்டு பேமிற் தரும்படி கேட்டு வந்தவர்கள். ஒரு பங்காளி வேலியைச் சரிவர அடைக்காததால் மாடுகள் வயலில் புகுந்து பயிரழிவு செய்த தாக முறையிட வந்தவர்கள். அந்தத்திலுள்ள தனது வயல்களுக்குக் கால்வாய் நீர் வர விடாது முன்னுள்ள பங்காளர் தடுத்துவிடுகின்றனர் என முறையிட வந்தவர்கள். இரவோடிவாக பட்டியில் நின்ற மாடுகளைக் கடத்திக் கொண்டு போய் இறைச்சிக்கு விற்றுவிட்டார்கள் என முறைப்பாட்டுடன் வந்தவர்கள். கொழும்புக்கு மாடுகளை ரெயிலில் ஏற்றியனுப்ப பேமிற் கேட்டு வந்தவர்கள். தான் கவனமாக வளர்த்து வந்த கடாவை களவாகப் பிடித்துச் சென்று பங்குபோட்டுவிட்டதாக முறையிட அழுதபடி காத்துநிற்கும் ஒரு கிழவி. குடிக்க வைத்திருந்த சாராயத்தைக் கள்ளச் சாராயம் விற்பதாகக் குற்றம் சாட்டிக் கிராமசேவகர் பிடித்துவிட்டார் எனக் குறைசொல்ல வந்தவர்கள். கட்டிய கணவன் தன்னைக் கவனியாமல் இன்னொருத்தியுடன் வாழ்கிறான் என முறையிட்டுக் கணவனிடம் தாபரிப்புப் பணம் பெற்றுத்தரும்படி கேட்க வந்த பெண். உத்தயோகங்களுக்குக் குணநலச் சான்றிதழ்கள் பெற வந்திருந்த இளைஞர்கள். அரசாங்கத்தின் உபகாரச் சம்பளத்திற்கு விண்ணப்பிக்க வந்த அனாதைகள்.

சற்குணம் இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து விசாரித்து தீர்க்கக்கூடியவற்றைத் தீர்த்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அன்று அதிகாரிகள் யாவரும் ஒருங்கே இருந்ததால் பல பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பது இலகுவாகவிருந்தது.

எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டு நிமிர்ந்தபோது நேரம் பிற்பகல் 2 மணியாகியிருந்தது. சாப்பிடச் செல்லவேண்டும்.

அன்று வந்த கடிதங்கள் ரேயில் கவனிக்கப்படாமல் கிடந்தன. சி. சி. டேற் ஸ்ராம் குத்தி உதவி அரசாங்க அதிபரின் பார்வைக்கு வைத்திருந்தார். பதிவுத் தபால்கள் ரிஜிஸ்டரில் பதியப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

பதிவுத் தபால்களை முதலில் எடுத்தார். முதல் கடிதம் மயில்வானத்தின் மரப்பேமிற் விண்ணப்பமாகவிருந்தது. அந்த விண்ணப்பத்தை அவர் ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறார். அது அரசாங்க அதிபருக்கு அனுப்பப்பட்டு அவரது குறிப்புரையுடன் வந்திருந்தது. அதனை எடுத்துப் பார்த்தார்.

அரசாங்க அதிபர் எழுதியிருந்தார். அந்த விண்ணப்பத்தை நிராகரித்தமைக்கான காரணங்களைத் தருமாறு கேட்டிருந்தார். அத்துடன் உடனடியாக மரங்களைப் பார்வையிட்டு பேமிற் வழங்குமாறு பணித்திருந்தார். மயில்வாகனம் சொன்னதைச் சாதித்துவிட்டார்.

அரசாங்க அதிபரின் பணிப்புரை. சற்குணம் மேசையில் இருந்த மணியை அடித்தார். மெசெஞ்சர் பண்டார ஓடிவந்தான்.

“சேர்...”

“ஜீப்பை எடுக்கச் சொல், பண்டார. இன்ஸ்பெக்சனுக்குப் போகவேண்டும்.”

ஜீப் டிரைவர் சுமதிபாலா சோர்ந்த முகத்துடன் வந்தான். அவனுடைய முகவாட்டம் அவருக்குத் தெரிந்தது.

“என்ன?...”

“சேர். என்னைக் கச்சேரிக்கு உடனடியாக ரூன்ஸ்பர் பண்ணியிருக்கினம்.”

“எப்ப கடிதம் வந்தது?...”

“இன்றைக்கு. பாருங்கள், சேர்...”

சற்குணம் கடிதங்களை எடுத்துப் பார்த்தார். உண்மைதான். அவனைக் கச்சேரிக்கு மாற்றியிருந்தார்கள். அவனுக்குப் பதிலாக சின்னத்துரையை மகிழ்புரத்திற்கு மாற்றியிருந்தார்கள்.

“நீ ரூன்ஸ்பர் கேட்டிருந்தியா, சுமதிபால...?”

“இல்லை சேர். சின்னத்துரையை உடனடியாக மாற்றுவதற்காக என்னை அங்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள்...”

“ஏன் சின்னத்துரையை உடனடியாக மாற்ற வேண்டும்...?”

“அவனுடைய பொஸ்சிற்கு ஏ. சி. எஸ். எஸ்.சிற்கு அவனைப் பிடிக்கவில்லை. அந்த அம்மாதான் அவனை ஜீ. ஏ. யிட்ட சொல்லி மாற்றிவிட்டாவாம். அந்த அம்மா என்ன சொன்னாலும் ஜீ.ஏ. கேட்பார் சேர். அவ்வளவு நெருக்கம்.”

சற்குணம் எதுவும் கூறவில்லை. இந்த இடமாற்றத்தை அவரால் தடுக்கமுடியாது. சாந்தா விஜயராஜ் போட்ட ஓடரை எவரும் மாற்றமுடியாது என்பது பலருக்குத் தெரிந்த உண்மை.

“எதற்கும் உனக்குப் போகவிருப்பமில்லையென்றால் ஒரு மறுப்புக் கடிதத்தையெழுதிக் கொடு. இப்ப உடனடியாக ஓரிடத்திற்குப் போய்வரவேண்டும். ஜீ. எஸ். இளையூரையும் கூப்பிடு. அவருக்குத்தான் மயில்வாகனத்தின் மரம் வெட்டிய காணி தெரியும்...”

அவன் வெளியேறினான். அவர் எழுந்தார். வாசலில் நிழலாடியது.

மசுக்குட்டி நின்றிருந்தான்.

கண்கள் சற்றுச் சிவந்திருந்தன. அவன் குடித்திருந்தான். கன்னத்தில் கத்திவெட்டால் ஏற்பட்டிருந்த வடு அவன் முகத்திற்குத் தனிப் பயங்கரத்தைத் தந்தது. அடிக் கடி சிறைசென்றதால் எவருக்கும் பயப்படாத அலட்சியம்.

“என்ன சேர். என்னை வரச்சொன்னியளாம். விதானையார் சொன்னார்.”

அவன் உள்ளே வந்தான்.

“உன்னை நான் வரச்சொல்லவில்லை. உன்னை அரெஸ்ட் பண்ணிக்கொண்டுவரச் சொல்லியிருந்தன்...”

“அதுக்கு விதானையாருக்குத் துணிச்சலில்லை. அதுதான் நீங்கள் வரச்சொன்னதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சேர். உங்களுக்கு என்னை அடிக்கடி பிடிக்காவிட்டால் பொறுப்பில்லை. எதுக்கு வரச்சொன்னியள்.?”

“நீ ஏன் இராசதுரையின் மண்டையை உடைத்தாய்...?”

“அவன் என்னைப் பேசினான் சேர். அடிச்சன் மண்டை உடைஞ்சு போச்சுது. பிழையெண்டால் றிமாண்ட் பண்ணுங்கோ, சேர்...”

“உன்னை இந்தக்கிராமத்தில யாரும் நிம்மதியாக இருக்கமுடியவில்லை. ஏன்ராப்பா இப்படித் தொல்லை தருகிறாய்?”

சற்குணம் கேட்டமுறை அவனைத் தாக்கிவிட்டது. அவன் மதிப்புடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“சேர். இந்த ஊரில நான் உங்கள் ஒருத்தரைத்தான் மதிக்கிறேன். உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் கட்டுப்படுபவன். நான் காவாலிதான் சண்டியன்நான். கூடாதவன்நான். ஆனாலும் உங்களை நான் மதிக்கிறேன். அத்தனை பேரும் கள்ளன்கள். லஞ்சம் வாங்குகிறவன்கள். நீங்கள் அநியாயமாக ஒருத்தரையும் கைது செய்வதில்லை. அடிக்கிறதில்லை. உங்களிட்ட நான் அடிவாங்கியிருக்கிறேன். அதற்காக நான் ஆத்திரப்படவில்லை. நான் செய்த குற்றம் எனக்குத் தெரியும். நீங்க சுத்தமானவர். உங்களிட்ட காசுதந்து ஒரு காரியத்தை எவராலும் சாதிக்க முடியாது. அதனால்தான் நீங்கள் கூப்பிட்டதாகச் சொன்னதும் ஓடி வந்திருக்கிறேன் சேர். லொக் அப் றாமுக்குப் போகவா சேர்...”

மசுக்குட்டியை சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவரைப் புரிந்த ஒருவன் இக் கிராமத்தில் இருக்கிறான். ஏனோ சற்குணத்தின் விழிகள் கலங்கின. மசுக்குட்டி கண்டு கொண்டான்.

“சேர் நீங்கள் இந்தக் கிராமத்திற்கு நல்ல காரியங்கள் தான் செய்கிறியள். அதனால் பலரின் வெறுப்பைத்தான் சம்பாதிக்கிறியள். பணக்காரருக்குத்தான் உங்களைப் பிடிக்காது. எங்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு உங்களைப் பிடிக்கும் சேர். எவ்வளவு ஏக்கர் காணிகளை நிலமற்ற ஏழைகளுக்கு நீங்கள் வழங்கியிருக்கிறியள் சேர்...”

சற்குணம் மௌனமாக இருந்தார். பின்னர், “இந்த பெயில்பொன்டில் கையெழுத்துப்போடு, மசுக்குட்டி பேசனல் பெயிலில் விடுறன்.”

அவன் அவர் சுட்டிக்காட்டிய பத்திரத்தில் பெருவிரல் அடையாளத்தை வைத்தான்.

“மசுக்குட்டி எனக்கொரு உதவி செய்கிறியா?”

“சொல்லுங்க சேர். உங்களுக்காக எதுவும் செய்யிறன், யாரைச் சரிக்க வேண்டும்? யாரின் காலை முறிக்க வேண்டும்?...”

“அப்படியொன்றும் செய்ய வேண்டாம். நான் இந்தப் பிரிவில் ஏ. ஜி. ஏ. ஆக இருக்குமட்டும் நீ நல்லவனாக இருக்க வேண்டும். உன்னை அடிக்கடி அரெஸ்ட் பண்ணுகிற சிரமத்தை எனக்குத் தராதிருக்க வேண்டும்.”

மசுக்குட்டி நெகிழ்ந்து போனான். சற்குணத்தின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டான்.

அவன் விழிகள் கலங்கின.

“அப்படியே நடக்கிறன் சேர். சத்தியம்.”

அவர் ஜீப்பில் சென்று மயில்வாகனத்தின் மரங்களைப் பார்வையிட்டுத் திரும்பி வரும்போது மாலை கவிந்துகொண்டு நந்தது. மதியச் சாப்பாடு உண்ணும்போது மாலை 7 மணி இருக்கும்.

மசுக்குட்டியின் எண்ணமே அன்று அவரிடம் மேலோங்கி நின்றது.

இக்கிராமத்தில் அவனைக் கண்டு பயப்படாதவர்கள் இல்லை. எந்த ஆயுதங்களையும் கூசாமல் உபயோகிப்பான். தனியப் பெண்களைக் கண்டால் கரம் பற்றி இழுப்பான். கப்பம் கேட்பான். பல தடவைகள் சற்குணத்தால் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறான். அவனுள்ளும் ஒரு நல்ல மனிதன் ஒளிந்திருக்கிறான்.

மற்றவர்களைக் கணிக்கவும் அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

9

மகிழ்புரம் எம். பி. வாகீசர் தன் முன் நின்றிருந்த மூவரையும் ஆழமாகப் பார்த்தார். வெகுநேரம் எதையோ யோசிப்பவர் போல இருந்தார்.

“இதோ பார் நடேசு. பார்லிமென்டிற்கு எங்களைத் தமிழ்பேசும் மக்கள் தெரிவுசெய்து அனுப்பி வைத்தது எதற்காகத் தெரியுமா? தமிழ் மக்கள் இழந்த உரிமைகளை மீட்பதற்காக. தனிச் சிங்களச் சட்டத்தின் மூலம் தமிழ் மொழி தன் உரிமையை இலங்கையில் இழந்தது. அதன் பின்னர் தொடர்ந்து நிகழ்ந்த குடியேற்றங்கள் மூலம் தமிழ் மக்கள் தங்கள் பிரதேசங்களையும் இழக்கத்தொடங்கினார்கள். தரப்படுத்தல் மூலம் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உயர்கல்வி வசதிகள் குறைக்கப்பட்டன. தமிழர்களுக்கு அரசாங்க உத்தியோகங்கள் மறுக்கப்பட்டன. உயர் பதவிகள் மறுக்கப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் மீண்டும் பெறுவதற்கு வகையற்ற நிலையில் தனிநாட்டுக் கொள்கையை முன் வைத்து தேர்தலில் நின்றோம். எங்களுக்கு ஒரு நாடு. இழந்த தாயகத்தை மீட்டுப் பெறுதல் எங்கள் இலட்சியமாக இருக்கிறது. தமிழ்மக்கள் எங்கள் கொள்கைக்குப் பூரண ஆதரவு தந்து எங்களைப் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். இன்றும் அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்காகத்தான் போராடிக்கொண்டிருக்கிறோம் தமிழ் எங்கள் உயிர். தமிழ் எங்கள் மூச்சு.” நீண்டதொரு பேச்சை எம். பி. நிகழ்த்தியதால் அவருடைய உடல் வியர்த்துக் கொட்டியது.

“உதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியும், ஐயா. எங்கட கிராமத்துப் பிரச்சினை வேறு.” என்றார் நடேசு.

“இதோ பார்த்தியா? பரந்த அளவிலான தமிழ் மக்களின் இழந்த உரிமைகளை வென்றெடுக்க நாங்கள் பாடுபடுகின்றோம். நீங்கள் உங்கள் கிராமத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். பிரதேச உணர்வு கூடாது...”

“எங்களுக்குத் தமிழ் உணர்வு இல்லாமலில்லை. அதற்கு முதல் எங்கள் வாழ்க்கைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் கிராமம் இம்முறை வேளாண்மை செய்யாவிடில் அவ்வளவுதான், ஐயா. எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும். குடமுருட்டியாற்றில் எங்களுக்குருந்த தண்ணிப் பங்கை நீங்கள் பெற்றுத் தரவேண்டும். ஆறு வருடமாக ஒரு நெல் மணியைக்கூட நாங்கள் காணவில்லை. வயல்கள் காடு பத்துசின்றன. பலர் காணிகளை அருவிலைக்கு விற்று விட்டுக் கிராமத்தைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குரிய தண்ணீரைக் குடியேற்றக்காரர்கள் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு தராமல் தடைசெய்கினம். இனியும் பொறுக்கவியலாது, ஐயா. குடமுருட்டியின் முழுத் தண்ணியையும் நாங்கள் கேட்கவில்லை. ஆக எழுபது ஏக்கர் ஒரு போகம் செய்யத் தண்ணி தாருங்கள் என்றுதான் கேக்கிறம்” என்றான் குஞ்சராசா, துடிப்புடன்.

“இது விசயமாக நான் பலருடன் பேசியிருக்கிறன். விவசாய அமைச்சருடன் கதைத்திருக்கிறன். நீர்ப்பாசன அமைச்சருடனும் பேசியிருக்கிறன். குடமுருட்டிக்குளம் குடியேற்றத் திட்டத்திற்காகவே அமைக்கப்பட்டதாம். மானாவாரிக் கமங்களுக்குத் தண்ணி தருவது இயலாதாம். அப்படித் தண்ணி தந்தால் குடியேற்றத் திட்டங்களின் மேலதிக விருத்தி பாதிக்கப்படும் என்று கருதுகிறார்கள்..”

“எங்கள் கிராம வயல்கள் மானாவாரிகளாக இருக்கவில்லை. நாங்கள் மழையை நம்பித்தான் விதைத்தோம். ஆனால் மேலதிக நீரைக் குடமுருட்டி அணைக்கட்டிலிருந்து பெற்றோம். அதனை நீங்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்...”

“எனக்கு இது ஒன்றும் தெரியாதென்கிறியர்? எல்லாம் சொன்னன்..”

“எப்படியாயினும் எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும்..” என்று வேண்டினான் செபமலை.

“பிரதமரிடமாவது நீங்கள் இப்பிரச்சினையைப் பேசி முடிவெடுக்க வேண்டும் சேர்..” என்றான் குஞ்சராசா.

செங்கை ஆழியான் □

எம். பி.யின் முகம் சிவந்தது.

“இந்த அற்பச் சலுகைக்காக நான் பிறைம்மினிஸ்ரரைச் சந்திப்பதா? என்ன விசர்க்கதை. எங்கள் இலட்சியம் என்ன? தமிழ்மக்களின் மானத்தை மண்டியிட வைப்பதா?”

“இது அற்பமானதா, ஐயா?” என்று வியப்புடன் குஞ்சராசா கேட்டான்.

“நாங்கள் தனிநாடு வென்றெடுக்க வேண்டும்...”

“எங்களுக்கு எங்கள் கிராமம் வேண்டும், ஐயா...”

“அரியாசனத்தில் தமிழ் சரிசமமாக அமரவேண்டும், நடேச...”

“எங்களுக்குத் தண்ணி வேண்டும், ஐயா...”

“எங்கள் குழந்தைகள் எல்லாரும் உயர்கல்வி தடையின்றிக் கற்க வேண்டியநிலை உருவாகவேண்டும்...”

“எங்களுக்கு இம்முறையாவது வயல் விளையவேண்டும் ஐயா...”

இவர்களுக்கு அரசியல் ஞானம் போதாது என்று எம். பி. எண்ணிக் கொண்டார்.

“உங்களால் முடியுமா? முடியாதா, ஐயா” என்று குஞ்சராசா கேட்டான்.

“இஞ்சு பார் குஞ்சராசா. உன் போன்ற இளைஞர்கள் இன்று பெரியவர்களை மதித்து நடக்க முதலில் கற்க வேண்டும். ஆவேசத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. விவேகத்திற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு இலட்சியத்தையே முன்நடக்கின்ற எங்களுக்கு நீங்கள் பாலமாக இருக்க வேண்டும். தடையாக இருக்கக்கூடாது. தமிழ்மொழி தனி உரிமையைப் பெற, இழந்த தமிழ்மண்ணை மீட்டெடுக்க வேண்டாமா? உனக்கு அதில் விருப்பமில்லையா? உன்போன்ற இளைஞர்கள் உயர்கல்வி கற்க வேண்டாமா? ...”

“எல்லாம் வேண்டும் தான், ஐயா ஆனால் அவையெல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கப் பாலாவிக்கிராம மக்கள் உயிருடன் இருக்க வேண்டுமே? தக்க வீதியே எங்கள் கிராமத்திற்கு இல்லை நீங்கள் இலட்சியத்தைப் பேசுகிறீர்”

கள். ஒரு பள்ளிக்கூடம் கூட எங்கள் கிராமத்திலில்லை. நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். எங்களுக்கு இப்ப உடனடித் தேவை தண்ணீர்... தண்ணீர்'' என்று குஞ்சராசா பொருமினான்.

''உங்களால் எங்களுக்குத் தண்ணி பெற்றுத்தர முடியா விட்டால் சொல்லுங்கள். நாங்கள் வேறு மார்க்கம் பார்க்கிறோம்.'' என்ற செபமாலையை எம். பி. வியப்புடன் பார்த்தார்.

''தவபாலனும் அதைப் பெற்றுத்தர முடியாது, செபமலை. எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் தமிழ்த்துரோகிகளுக்கு சப்போட் பண்ணப்பார்க்கிறீயள். அவனாலும் அது முடியாது. முடியுமென்றால் பாருங்கள்.'' என்றபடி கோபத்துடன் எம். பி. எழுந்தார். அவர் உடல் ஆத்திரத்தால் சிறிது நடுங்கியது.

மூவரும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பி வந்தனர். அற்ப நம்பிக்கையும் தகர்ந்து விட்டது.

''நாங்கள் அப்பவே குடமுருட்டிக்குளம் கட்டப்பட்ட வேளையிலேயே எதிர்த்திருக்க வேண்டும், அம்மான்.''

''இப்படி ஆற்றில ஒரு சொட்டுத் தண்ணியையும் விடாமல் மறிப்பாங்கள் என்று யாருக்குத் தெரியும்.'' என்றார் வருத்தத்துடன் நடேசு.

''இம்முறையும் பட்டினி என்றால், எங்கையாவது ஓட வேண்டியது தான்...'' என்று செபமலை கலங்கினான்.

''அவன் ஒருத்தன் மாடு ஆடுகளுக்கு வாற தண்ணியையும் அபகரிக்கப் பார்க்கிறான். இவங்கள் வாழ விடமாட்டார்கள்...''

அவர்கள் ஏமாற்றம் பெரும் சுமையாக அழுக்கக் கவலையுடன் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தனர்.

10

இளையவனின் முடிவை நடேசால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. பிறந்து வளர்ந்த கிராமத்தை விட்டுச் செல்வதா?

“அம்மான் உங்களுக்கு உலகத்தில் நிகழ்கின்ற மாற்றங்கள் தெரியவில்லை. இன்னமும் மண்ணைக் கிண்டிக் கொண்டு காலத்தைக் கடத்திவிடலாம் என்று பார்க்கிறியள். எங்க கிராமத்தில் தண்ணியில்லாமல் வேளாண்மை செய்யமுடியாது என்ற நிலை உருவாகிய பின்னரும் நீங்கள் எங்களைத் தடுப்பது சரியில்லை. தண்ணி வரப்போவதுமில்லை. நாங்கள் வேளாண்மை செய்யப்போவதுமில்லை” என்ற இளையவனை நடேசு நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“நீ பட்டினத்திற்கு வேலைக்குப் பேர்வதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் உன்ர காணிபூமிகளை வித்திட்டு எங்கேயோ வெளிநாட்டிற்குப் போகப்போறதாகச் சொல்வது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, இளையவா. உன்னால் அங்க யெல்லாம் போய் சமாளிக்க முடியாது. பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் இருந்து வருகிற நிலங்களை விற்று அழிப்பது கடவுளுக்கும் பிடிக்காது.”

இளையவன் தீர்க்கமாகச் சொன்னான்: “நான் நல்லா யோசித்துத்தான் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கிறன். குடியேற்றப் பகுதியில பலர் வெளிநாட்டிற்குப் போய் உழைத்து கல்வீடு வாசல் டிறகரர் என நல்லா வந்திட்டாங்கள். நானும் ஒரு இரண்டு வரியம் உழைக்கப்போறன். போயிட்டு வந்தனெண்டால் இப்ப விக்கிறதைப்போல ஐந்து மடங்கு நிலபுலங்களை என்னால் திரும்பி வாங்கமுடியும்...”

“நீ கிணற்றில விழுகிறதென்று முடிவெடுத்திட்டாய். உன்னைத் தடுக்க முடியாது. எக்கேடாவது கெட்டுப் போங்கள். கண்டல்காடு வேதநாயகம் தன்ர இருபது ஏக்கரையும் மயில்வாகனத்திற்கு வித்திட்டார். இப்ப நீயும் விக்கப் போகிறாய். உந்த தண்ணியில்லாமல் கரடுபட்ட காணியை மயில்வாகனம்தான் வாங்கிக் கொள்வான். வில்லடா, நல்லா வில்லடா. சோறு போடுகிற மண்ணை விக்கிறவனுக்கும் தன்ர பொண்டிலை விக்கிறவனுக்கும் வித்தியாசமில்லை ..”

“ஆறு வரியமா எங்களுக்குச் சோறு போடாத மண்ணைத்தான் விக்கப்போகிறான்.”

“அந்த மண் எங்களுக்கு அறுநூறு வரியமாகச் சோறு போட்டதை மறந்திட்டாய்?”

இளையவன் மௌனமாக நின்றிருந்தான். அடுக்களைக்குள் நின்றிருந்த மலர் அவனைக் கவலையுடன் பார்ப்பது தெரிந்தது.

“நானைக்கு என்ர காணியனை மயில்வாகனத்திற்கு எழுதிக் கொடுக்கிறன், அம்மான். வயல் நாலு ஏக்கருக்கும் இரண்டாயிரமும், வீட்டுக்காணி ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டாயிரமும் தாரார்.”

“வெளிநாடு போக இவ்வளவு காணுமா?...”

“காணுது உங்களிட்ட இருக்கிற ஆச்சியின்ர தாலிக் கொடியைத் தாருங்கோ. அது ஆறு பவுண். பன்னீராயிரம் தேறும்...”

நடேசு துடித்துப் பதைத்து மருமகனைப் பார்த்தார். மலர் விக்கித்துப் போய் அப்படியே இருந்துவிட்டாள்.

“உனக்கே இது நல்லாயிருக்காடா? அது என்னத்துக்கு என்று உனக்குத் தெரியாதா? என்ர தங்கச்சி சாகேக்க என்னடா சொன்னா?...”

இளையவன் மௌனம் சாதித்தான்.

“உது சரியில்லை மச்சான் ..”

இளையவன் திரும்பிப் பார்த்தபோது மலர் விம்மியபடி நின்றிருந்தாள்.

“நான் வெளிநாட்டில் உழைத்து வந்து மலருக்கு இதை விடப் பெரிதாகத் தாலிக்கொடி செய்து கட்டுறன்...”

நடேசு கோபத்துடன் இளையவனைப் பார்த்தார்.

“உன்னை யாரோ நல்லா வெளிநாட்டு ஆசைகாட்டி மயக்கிவிட்டார்கள். நீ எக்கேடாவது கெட்டுப்போ. ஆனால் ஒன்று நீ வரும்வரை நான் என்ர மகளைக் கலியாணம் கட்டிக் கொடுக்காமல் வச்சிருப்பன் என்று மட்டும் எண்ணதை. அவளுக்கு இப்பவே பதினெட்டாகிவிட்டது.”

“அம்மான் அதெப்படி? மலர் எனக்கென்று...” “இளையவன் ஏக்கத்துடன் கேட்டான்

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. அவளைக் கட்டிற் தென்றால் உடனை கலியாணம் செய்து ஊரோடு இரு. இல்லையோ அவளை மறந்திட்டு உன்ர எண்ணப்படி எங்க யாவது ஓடு.”

நடேசு விருட்டென்று எழுந்து துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினார். இளையவன் அவரைத் தொடர்ந்து வெளியேறப் போனான்.

“மச்சான்...” மலரின் அழைப்புத் தடுத்தது.

இவன் தயங்கி நின்றான். நெஞ்சில் பாரமாக மாமனின் வார்த்தைகள் அழுத்தின.

அவளை நிமிர்ந்து பார்க்கும் துணிச்சல் அவனுக்கிருக்க வில்லை.

“மச்சான், நீங்கள் வெளிநாடு போகத்தான் போறியளா?”

அவன் தலையைப் பரிதாபமாக ஆட்டினான்.

“நீ எனக்காகக் காத்திருப்பாயா, மலர்?...!”

“நான் காத்திருப்பன், மச்சான். ஆனால் அப்புவை உங்களுக்குத் தெரியும். அவர் என் விருப்பமின்றி...”

“உன் விருப்பமின்றி உன்னை அவர் தன் எண்ணப்படியாருக்காவது கட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? நீ மறுத்தால் என்ன செய்ய முடியும்...”

மலர் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டான். விழிகள் கலங்கித் தவித்தன. அவளால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை.

“சொல்லு மலர்...?”

“நான் என்ன சொல்கிறதுக்கு இருக்குது, மச்சான். அப்புவை மீறி... எனக்குப் பயமாகவிருக்குது... என்னால் அது முடியாது...” அவள் அமுதப்படி அடுக்களைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

இளையவன் இப்படி மலர் கூறுவாள் என்று எதிர்பார்க்க வில்லை.

சற்று நேரம் அப்படியே தரித்து நின்றிருந்தான். பின்னர் வெளியேறினான்.

குடமுருட்டியாற்றின் கரையோரப் பாறையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

கரையோரப் பட்ட மரமொன்றில் பருந்தொன்று அமர்ந்திருந்தது. அது கண்களை உருட்டி ஏதாவது இரை தென்படுகிறதா எனப் பார்த்தது.

மலர் ஏன் அப்படிக்கூறினான்? அவனுக்கு மலர் என்பது வெகுகாலமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட விடயம். அதில் இன்று ரெச்சினை உருவாகிவிட்டது. மலர் தந்தைக்குப் பணிந்த பிபண். தகப்பனுக்கு எதிராக எதுவும் செய்யத் துணியாதவள்.

அவனால் வெளிநாட்டிற்குச் செல்லும் ஆசையை விட்டு விட முடியாது. றுன்சிஸ்ரர், ரேப்தெக்கோடர் என்றெல்லாம் பலர் வெளிநாட்டிற்குப் போய் உழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். குடியேற்றத் திட்டத்தில் கூலிவேலை செய்த மாணிக்கம் ஏதோ கப்பலில் இரண்டு வரியம் வேலை செய்துவிட்டுத் திரும்பி வந்ததும் ஹொண்டா மோட்டார் சயிக்கில் வாங்கிவிட்டான்.

விமானத்தில் பயணம் செய்கிற சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு இப்பிறவியில் கிடைக்குமா? மாட்டுவண்டியில் பயணம் செய்தபடி காலத்தை இக்கிராமத்தில் கழிக்கும்படி மாமன் கூறுவது எப்படி நியாயமாகும்?

படித்தவர்களுக்குக் கிடைத்த வெளிநாட்டுப் பயணமும் உழைப்பும் இன்று அவன் போன்ற சாதாரண மனிதனுக்கும் கிடைத்திருக்கிறது. 'பட்டினத்திற்குப் போய் முதலில் கடையில் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நல்லதொரு ஏஜன்டிடம் பதினையாயிரத்தைக் கட்டி விரைவில் மிடில் ஈஸ்ற்றிற்குப் புறப்பட்டுவிட வேண்டும்' என அவன் முடிவு செய்தான்.

தூரத்தில் ஜீப் ஒன்று விரைகின்ற ஓசை கேட்டது.

அதை சின்னத்துரை செலுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

ஈசிசெயரில் சாய்ந்திருந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த மயில்வாகனத்தார் ஜீப் ஒன்று வந்து வாசலில் நிற்கும் சத்தம் கேட்டுப் பார்த்தார். அரசாங்க ஜீப். நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்திற்குச் சொந்தமானதாகப் பட்டது.

“கொறனர் நிற்கிறாரே?...” என ஜீப்பிலிருந்த ஒருவர் வாசலில் நின்றிருந்த சுந்தரத்திடம் கேட்பது தெரிந்தது. நிற்கிறார் என்பதை அறிந்ததும் ஒருவர் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி உள்ளே வந்தார்.

வந்தவர் மகிழ்புரம் நீர்ப்பாசன எஞ்சினியர் பகீரதன்.

“வாருங்கோ ஐ. ஈ. வாருங்கோ.” என்று மயில்வாகனம் வரவேற்றார்.

“நிற்பியளோ மாட்டியளோ என்று சந்தேகத்தில வந்தன்” என்றபடி படியேறி, கதிரையொன்றில் ஐ. ஈ. அமர்ந்தார்.

“இப்ப எனக்கு சோலி கூடிவிட்டது. கொறனர் வேலை கிடைத்தாலும் கிடைத்தது. நிம்மதியாக கொஞ்ச நேரம் இருக்க முடியவில்லை. காலமை கூட ஒரு மரண விசாரணைக்குப் போயிட்டுத்தான் வாறன். இந்த ஊரில் இப்ப தற்கொலைகளும் விபத்துகளும் கூடிவிட்டது. மூன்றாம் குறிச்சியில புருசனோட கோவிச்சுக் கொண்டு ஒருத்தி கிணற்றில விழுந்து தற்கொலை செய்திட்டாள். பரிதாபம் ஏழு குழந்தைகள். பள்ளிக்குப் போகக் கண்டித்ததற்காக முந்தநாள் பதினைந்து வயதுப் பொடியன் ஒருவன் மருந்து குடிச்சிட்டான். இதுகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்குவதே பெரிய வேலையாகப் போய்விட்டது” என மயில்வாகனம் பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டார்.

பகீரதன் அவருடைய பெருமையில் கலந்து கொண்டவர் போலக் காணப்பட்டார்.

“உங்கட கண்டத்து மெயின் ஷணல் இந்த முறை திருத்தப்பட்டுவிட்டது. கொங்கிறீற் பண்ணப்பட்டுவிட்டது. இனி உங்கட வயல்களுக்கு நல்லாத் தண்ணி பாயும்” என்றார் பகீரதன்.

“பார்த்தானுன்... நல்லாவிருக்குது... குடமுருட்டிக்குளத்திற்குக் கீழ் வருகின்ற எல்லா மெயின் ஷணல்களையும் பீல்ட் ஷணல்களையும் கொங்கிறீற் பண்ணவேண்டும். அப்பத்தான் நீரைச் சேதாரமின்றிப் பாவிக்கலாம். இப்ப குளத்தைத் திறந்தால் காடுமேடெல்லாம் தண்ணி பாயுது... நீங்க எப்ப பட்டினம் போறியள்? ஒரு மூடை நெல் சாப்பாட்டிற்கு உங்களுக்கென்று எடுத்து வைச்சிருக்கிறன். தந்து விடுறன்...”

பகீரதனின் முகம் மலர்ந்தது.

“போகேக்க வந்து எடுத்துக் கொண்டு போறன். நீங்கள் பாலாவியில இருபது ஏக்கர் காணி வாங்கியிருக்கிறியளாமே?...”

“உதார் உங்களுக்குச் சொன்னது?...”

“இங்க எல்லாருக்கும் தெரியும். என்னத்துக்காக அங்க வாங்கினீங்க. தண்ணியில்லாத பகுதியல்லே?...”

“இந்தப் பிரதேசத்தில் நாங்கள் வாங்கக்கூடிய உறுதிக் காணிகள் பாலாவியில் தான் இருக்குது. நாங்க, நீங்க குடியேற்றத் திட்டத்திலே காணி வாங்க முடியுமோ? எல்லாம் பேமிற் காணியள். வாங்கவோ விற்கவோ முடியாது. பாலாவியில் அப்படியில்லை. குடமுருட்டித் தண்ணி எப்பவாவது அங்க வந்துதான் ஆகவேண்டும், ஐ. ஈ.”

“எனக்கும் பாலாவியில் ஒரு பத்து இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தாருங்களேன்...”

பகீரதனை மயில்வாகனம் வியப்புடன் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கேன்?...”

“காணி என்னத்துக்கு? எனக்கு ஒரு துண்டு நிலம் கூடவில்லை. எனக்கு இங்கினேக்க கொஞ்சக் காணி வாங்கி

டெவலப்பண்ண ஆசை. பாலாவி நல்ல மண். அமைதியான கிராமம் அதுதான்” என்றார் பகீரதன்.

“அப்ப நீங்கள் பாலாவிக்குக் குடமுருட்டிக்குளத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்கிறியள்?” மயில்வாகனம் அவரை ஆழமாகப் பார்த்தார்.

“குடமுருட்டிக்குளத்துத் தண்ணி கிடைக்காவிட்டாலும் அங்க தண்ணி கிடைக்க வாய்ப்பிருக்குது...”

மயில்வாகனம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். அவர் முகம் பிரகாசித்தது.

“சொல்லுங்க. எப்படி? நாளைக்கும் ஒரு ஐந்து ஏக்கர் வாங்கவிருக்கிறன். உங்களுக்கும் வாங்கித் தருகிறன். முழுக்காணியும் நிச்சயம் விற்கப்படத்தான் போகின்றன. என்னைத் தவிர வேறு யாரும் வாங்கத் தயாராகவில்லை. வயல்களில் பொய்க்காடு பத்திப்போச்சுது. இம்முறையுடன் அங்கிருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் ஊரைவிட்டு ஓட வேண்டியதுதான்” என்று மயில்வாகனம் சிரித்தார்.

“எனக்குக் கனக்க வேண்டாம், ஒரு இருபது ஏக்கர் போதும்.”

“சரி...தண்ணி கிடைக்க ஒரு வழியிருக்குது, என்றியளே? ஐ. ஈ. சொல்லுங்க.”

“குழாய்க்கிணறுகள் அங்க தோண்டலாம்.”

“குழாய்க் கிணறுகளோ?”

“ஓம்... இப்பிரதேசத்தில் சுண்ணாம்புக்கற் படுக்கையிருக்கிறது. நிச்சயமாக இப்பிரதேசத்தில் தரைகீழ் நீர் இருக்க வாய்ப்புண்டு. கிணற்று நீரைச் சொல்லவில்லை. மிக ஆழத்தில் நூற்றைம்பது இருநூறு அடி ஆழத்தில் நீர் இருக்க இடமுண்டு. குடமுருட்டிக்குளத்தால் நீர்ப்பாய்ச்சும் வயல்களில் தேங்குகிற நீரில் ஒரு பகுதி நிலத்துள் பொசிந்து வடபுறமாகப் பாலாவிக்கிராம அடிநிலத்தில் தேங்கியிருக்கும். என்னுடைய ஆய்வுகள் இதனைப் புலப்படுத்துகின்றன. அதனால் அடுத்த வருடத்தில் சில ரெஸ்ட்ரீயூப் வெல்களை பாலாவியில் இட்டுப் பார்க்க முடிவிடத்திற்குச் சொல்லவிருக்கிறன்.”

மயில்வாகனம் எழுந்திருந்தார்.

“இப்ப அறிவித்துவிடாதீர்கள். ஐ. ஈ. கொஞ்சம் பொறுங்கள். பாலாவியில் பெறக்கூடியளவு காணிகளை வாங்கிக் கொண்டு பின்னர் செய்வோம். பின்னர் நாங்களாகவே எங்கள் செலவில் ரியூப் வெல்களை அடித்துக் கொள்ளலாம். என்ன ஒரு கிணற்றுக்கு இருபத்தையாயிரம் செலவாகுதில்லை? இருபது ஏக்கர் நிலம் அஞ்சாமல் செய்யலாம். ஐந்தாறு கிணறுகளை அப்படி அடித்தால் சரி, பாலாவிக் கிராமத்தின் நீர்ப்பிரச்சினை தீர்ந்துவிடும். என்ன சொல்கிறீர்கள்?...”

“நீங்கள் சொல்கிறபடியால் அப்படிச் செய்வோம். ஆனால் எனக்கு இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தரவேண்டும். ரெஸ்ரியூப் வெல் அடிக்கும்போது அரசாங்கச் செலவில் நான் உங்கள் காணியில் நாலு கிணறுவது அடித்துத் தாறன்” என்றார் பகீரதன்.

மயில்வாகனத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

“உங்களுக்கு நான் என் செலவில் இருபது ஏக்கர் வாங்கித் தாறன். என்ன ஆகப் பத்தாயிரம் ரூபா. உங்களைப் போல ஒருவர் என் அருகில் இருக்க வேண்டும்.”

“பாலாவிக் கிராமத்திற்கு நாங்கள் மயில்வாகனபுரம் என்று பெயர் வைப்போம்” என்று ஐ. ஈ. பகீரதன் சிரித்தார். மயில்வாகனமும் அச்சிரிப்பில் பெரிதாகக் கலந்து கொண்டார்.

தென்னந் தோட்டங்களும், பழத் தோட்டங்களும் நிறைந்த மயில்வாகனபுர எஸ்ரேட் அவர் கண்களின் முன் விரிந்தது. மயில்வாகனம் இப்பிரதேசத்திற்கு 1958ஆம் ஆண்டு வந்து சேர்ந்தார். மாத்தறையில் மயில்வாகனத்திற்கு மூன்று கடைகள் சொந்தமாகவிருந்தன. சுருட்டுக்கடை ஒன்று, பலசரக்குக் கடையொன்று, மருந்துக் கடையொன்று என மாத்தறையில் செல்வாக்காக வாழ்ந்து வந்தவர்.

வங்கியில் பணம். மாத்தறையில் வீடு வாசல். கார். !!

அவ்வாண்டு இலங்கையில் நிகழ்ந்த இனக் கலவரத்தில் மயில்வாகனத்தின் மாத்தறைக் கடைகள் குறையாடப்

பட்டன. கார் சிங்கள வெறியர்களால் தீயிட்டு எரிக்கப் பட்டது. வீடு அடித்து உடைக்கப்பட்டது. எஞ்சிய பணத் துடன் மயில்வாகனம் குடும்பத்துடன் மகிழ்புரத்திற்கு வந்தார். சோர்ந்துவிடவில்லை. இங்கும் தன் வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தார்.

அதிஷ்டம் அவர் பக்கமிருந்தது. விறுவிறெனப் பழைய செல்வாக்கிற்கு உயர்ந்துவிட்டார்.

காணிகளைக் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கமம் செய்வித்தார். வட்டிக்குப் பணம் வழங்கினார். வேளாண்மைக் கடன் தந்தார். அறவட்டியுடன் விளைச்சலை வாங்கிக்கொண்டார். டிறகர் மூன்று அவருக்குச் சொந்தம். வாடகைக்கு உழவுக்கு விட்டார். அரசாங்க வேலைகளுக்கு கொன்றாக்கிற்குக் கல் மண் ஏற்றிப் பறித்தார்.

மயில்வாகனம் பணம் சேர்த்த வழிகள் மனித இயல்பிற்கு ஒவ்வாதவை. ஆயினும் அவரின் முயற்சி, தந்திரம், சாகசம் வேறு எவருக்கும் வரா.

அக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் அவர் ஒரு முடிசூடாமன்னன்.

அவர் வகிக்காத பதவிகள் இக்கிராமத்திலில்லை. கிராம சபைத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத் தலைவராக இருந்திருக்கிறார். பயிர்செய்கைக் குழுத் தலைவராக இருந்துள்ளார். இன்று அப்பிரதேசத்தின் மரண விசாரணை அதிகாரி; சமாதான நீதிபதி.

அந்தப் பிரதேசத்தின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் வந்துவிட வேண்டும் என்ற நற்பாசையும் அவருக்குண்டு.

ஐ. ஈ. பகீரதன் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

12

அமைச்சர் அரிச்சந்திரன் மகிழ்புரத்திற்கு வருகை தந்திருந்தார். ஆளுங்கட்சியின் நியமனத்தின் மூலம் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராகி, அமைச்சரானவர். வருங்காலத்தில்

இத்தொகுதியில் தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக தன் செல்வாக்கை மகிழ்புரத்தின் விருத்திக்காகப் பயன்படுத்தி வந்தார். மகிழ்புரத்தின் இளைஞர்கள் பலருக்குத் தன் அமைச்சின் திணைக்களங்களில் வேலைகளை வழங்கினார்.

அடிக்கடி மகிழ்புரத்திற்கு வருகை தந்து அரசாங்க சேர்கிட் பங்களாவில் தங்கிச் சென்றார். அதிகாரிகளைக் கூப்பிட்டு ஆலோசனைகள் நடத்தினார். பல அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளைத் திட்டமாக இல்லாமல் செயற்படுத்தி யிருந்தார்.

மக்கள் பலர் அவரில் நம்பிக்கை வைக்கத் தொடங்கி யிருந்த வேளையில் அவரது இன்றைய வருகை அமைந்தது. சேர்க்கிட் பங்களாவில் அதிகாரிகளும் மக்களும் நிறைந்திருந்தனர். ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளர்களும் நின்றிருந்தனர்.

பொதுவாக அங்கிருந்தவர்களில் பலர் தங்களது படித்த பிள்ளைகளுக்கு வேலை பெற்றுத் தரும்படி விண்ணப்பிப்பவர்களாகவேயிருந்தனர். அதிகாரிகள் அசட்டையாகவிருந்து செய்து கொடுக்காத சில விடயங்களும் அமைச்சரிடம் முறையிடப்பட்டன.

“இங்கு வேலை செய்கிற அதிகாரிகள் பலரும் வீக் என்டிற்கு ஊருக்குப் போகிறவர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள், சேர்.” என்றார் மயில்வாகனம்.

“வீக் என்டிற்குப் போனால் பரவாயில்லை. வியாழக் கிழமை போய் செவ்வாய்க்கிழமை வேலைக்கு வாற உத்தியோகத்தர்களும் இருக்கின்றனர்.” என்றான் தவபாலன். “ஹு ஆ தோஸ் பேர்சன்ஸ். லெற் மி நோ. நான் அவர்களை இருபத்திநாலு மணி நேரத்தில அவுட் ஒப் த டிஸ்றிக் குக்கு மாற்றிவிடுகிறன்...” என்று கோபத்துடன் அமைச்சர் கேட்டார்.

இரண்டு மூன்று உத்தியோகத்தர்களின் தலைகள் உருண்டன. அவர்கள் அங்கு வருகை தராதவர்களாக இருந்ததால் அபிப்பிராயங்கள் உண்மையெனக் கொள்ளப்பட்டன.

வாகைமரத்தின்கீழ் காலையிலிருந்து நடேசு, செபமாலே, குஞ்சராசா ஆகியோர் அமைச்சருடன் பேசுவதற்காகக் காத்திருந்தனர். அமைச்சர் அவர்கள் நீண்ட நேரமாகக் காத்திருப்பதைக் கண்டார்.

தவபாலனிடம் கேட்டார்.

“அவர்கள் தான் பாலாவிக் கிராம மக்கள், சேர். குடமுருட்டித் தண்ணி சம்பந்தமாக உங்களுடன் பேச இருக்கினம். இதை மட்டும் நீங்கள் தீர்த்துவிட்டால் அக் கிராமம் முழுவதும் எங்களுக்குச் சப்போட் ஆகிவிடும்...” என்றான் தவபாலன்.

“அப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கத்தான் வேண்டும் கன காலமாக இழுபடுகிது. ஐ. ஈ. இருக்கிறாரோ? உடன் வரச் சொல்லிப் போனிலை கூப்பிடும்... ஏ. ஜீ. ஏ.யைக் காண வில்லை. ஓ அவர் ஓபிஸ் வேலையை முடித்துக் கொண்டு வாறதென்றவர். அவரையும் வரச்சொல்லிக் கூப்பிடு, தவபாலன். இன்றைக்கு இதுக்கு ஒரு முடிவு காணுவோம்...”

“குடமுருட்டிக்குள கமநலச்சேவை நிலையத் தலைவர் முருகேசுவும் இருக்கிறார். அவரையும் நிக்கச் சொல்லுவம்...”

அமைச்சரின் அழைப்பை ஏற்று அதிகாரிகள் யாவரும் உடன் வந்தனர்.

நடேசு: பாலாவிக் கிராம மக்கள் ஆறுவருடங்களாக வேளாண்மை செய்ய முடியாதிருக்கின்ற நிலைமைகளை விபரித்தார். குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து தங்கள் வயல்களுக்கு நீர் தரும்படி மன்றாட்டமாக வேண்டினார். தாங்கள் முன்னர் எப்படிக் குடமுருட்டி ஆற்றிலிருந்து நீர் பெற்று வேளாண்மை செய்து வளமாக வாழ்ந்ததைக் கூறினார். இன்று கிராம மக்கள் தங்கள் வயல்களையும் காணிகளையும் விற்றுவிட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்லவேண்டியநிலை ஏற்பட்டிருப்பதையும் விபரித்தார்.

அமைச்சர் பொறுமையாகக் கேட்டார்.

குடியேற்றப்பகுதி கமநலச்சேவை நிலையத் தலைவர் முருகேசு, பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவதை எதிர்த்தார்.

“அந்தக் குளம் எங்கள் குடியேற்றத் திட்டத்திற்காகத் தான் கட்டப்பட்டது. குளத்திலிருந்து நீர் வழங்கினால் நாங்கள் சிறுபோகம் செய்ய முடியாது போகும். மூன்றேக் கரில் ஒரு போகம் செய்து வருகின்ற வருவாய் எங்களுக்குப் போதாது, சேர். பாலாவிக் கிராம மக்களுக்கு வேறேதாவது வழி செய்ய வேண்டும்..”

அமைச்சர் குறுக்கிட்டார்: “முருகேசு சொல்வது நியாயமில்லை. குடமுருட்டி நீரில் முதன் முதல் வயல் செய்தவர்கள் அவர்கள் நீங்கள் இப்பதான் வந்தீர்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது வழி செய்யத்தான் வேண்டும்.”

நடேசு அமைச்சரை நன்றியுடன் பார்த்தார். கால தாமதமாக அமைச்சரிடம் வந்துவிட்டோம் என எண்ணிக் கொண்டார்.

“குடமுருட்டிக் குளத்து நீரைப் பாலாவிக் கிராம மக்களுக்கு வழங்கில் குடியேற்றப் பிரதேச வாக்காளரின் பகைமையைச் சம்பாதிக்க வேண்டிவரும்” என்றார் மயில் வாகனம்.

அமைச்சர் அவரை ஏளனமாகப் பார்த்தார்.

“இதோ பாரும் மயில்வாகனம். எனக்கு இந்தப் பிரதேச மக்களின் வாக்குகள் தேவைதான். அதற்காக ஒரு பிரதேசத்தின் அபிவிருத்திக்கும் வாக்குகளுக்கும் சம்பந்தப் படுத்த நான் தயாராகவில்லை. ஒரு புராதன கிராமத்தை அழிய விடுவது சரியல்ல. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள் ஏ. ஜீ ஏ.? ”

சற்குணம் அமைச்சரைப் பரிசுடனும் நன்றியுடனும் பார்த்தார்.

“பாலாவிக் கிராம மக்கள் தண்ணீர் இல்லாமல் ஆறு வரியமாகக் கமம் செய்யவில்லை. நியாயப்படி குடமுருட்டி யிலிருந்து தண்ணீர் வழங்குவதுதான் சரி. அவர்களுக்கு உரிமையுண்டு”

“ஐ. ஈ. என்ன நினைக்கிறீர்கள்” என்று அமைச்சர் கேட்டார்.

“குளத்தில் இப்போதுள்ள நீரின் கொள்ளளவு பாலாவிக்குக் கொடுக்கப் போதாது. இப்ப குளக்கட்டு உயர்த்தி யிருக்கிறம். அதனால் கொள்ளளவு அதிகரித்திருக்கிறது. அது குடியேற்றப் பகுதியில் சிறுபோகம் செய்யத்தான் போதுமானது. மேலும் இப்போது குளத்தின் கொள்ளளவை அதிகரித்தமைக்கு இன்னொரு காரணம் இருக்கிறது. குளத் தின் வலது கரையில் புதிதாக அமைக்கப்படவிருக்கும் புதிய குடியேற்றத்திட்டத்திற்காகும்.”

“நீங்கள் சொல்வது எனக்குப் புரிபவில்லை, ஐ. ஈ.? குளத் தண்ணி போதாது பாலாவிக்குக் கொடுக்க என் கிறியள். பின்னர் குளத்தில் நீர் கொள்ளளவு அதிகரித் திருக்கிறது, என்கிறியள். வலதுகரைக் குடியேற்றத் திட்டத் திற்கு என்றியள்.” என்று கேட்டார் அமைச்சர்.

பகீரதனுக்கு வியர்த்தது.

“பாலாவிக்குத் தண்ணி கொடுப்பதில் சிரமம் இருக் கிறது...”

“குடியேற்றத்திட்டக்காரர் விரும்புகிறார்களில்லை என்ற காரணத்தைவிட வேறு காரணங்கள் இருந்தால் சொல் லுங்கள்...”

“பாலாவிக் கிராமம் குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து பன்னிரண்டு மைல்கள் தூரத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. குடமுருட்டிக் குளத்திலிருந்து பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவ தாயின் குடமுருட்டி ஆற்றின் ஊடாகத்தான் வழங்கவேண் டும். குடமுருட்டியாற்றின் வடிகால். இன்று சரியாகவில்லை. முறிப்புகள், தேக்கங்கள் பாதையில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன தண்ணீரை அகனூடாக விட்டால் பெறுமதி வாய்ந்த தண் ணீர் பாழாகிப்போய்விடும். பாலாவியிலுள்ள அணைக்கட்டு வரை நீரைவிட்டு, அணைக்கட்டு மட்டம்வரை நீர் உயர்ந்தால் தான் வயல்களுக்கு நீர் பாயும். முறிப்புகளால் விரயமாகும் நீர், அணைக்கட்டு உயரம்வரை தேங்கும் நீர் இவற்றினைக் கணக்கிட்டால் ஏறத்தாழ 500 ஏக்கரடித் தண்ணீர் வீணாகப் போய்விடும். 70 ஏக்கர்களுக்காக இவ்வளவு நீர் விரயம் ஏற்றதாகாது.” என்றார் பகீரதன்.

அமைச்சர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பகீரதன் தொடர்ந்தார்:

“குடமுருட்டியாற்றில் விடுகின்ற நீரை குளத்தின் வலதுகரைத் திட்டத்திற்குப் பயன்படுத்தில் குறைந்தது 400 ஏக்கர் நிலம் விருத்தியாக இடமுண்டு.”

“இப்ப ஆடுமாடுகளுக்குக் குடமுருட்டியூடாகத் தண்ணீர் தருகிறியள் தானே?” என்று நடேசு கவலையுடன் கேட்டார்.

“அதனால் நீர் சேதமடைவதில்லை. எங்கு போய்த் தண்ணி தேங்கினாலும் அது மந்தைகளுக்கு உதவும்” என்றார் பகீரதன்.

“குற்றம் குறித்துப் பொலிசார் சொல்வதையும், நீர்ப் பாசனம் குறித்து ஐ. ஈ. சொல்வதையும் எவரும் மறுக்க முடியாது. ஐ. ஈ. சொல்வதில் உண்மைகளுள்ளன. பாலாவிக்கு நீர் வழங்குவதில் நீர்ச்சேதாரம் உண்டுதான். அதனால்தான் ஆறு வருடமாக இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருக்கிறது போல...” என்றார் அமைச்சர்.

நடேசு அப்படியே நிலத்தில் இருந்துவிட்டார். அவர்கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாக ஓடத் தொடங்கியது. விம்மத் தொடங்கினார்.

இந்நிகழ்ச்சியை எவரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நடேசண்ணை...” என்று தவபாலன் இரக்கத்துடன் அழைத்தான்.

“தம்பி... ஐயா, நாங்கள் ஆறுவரியமாக வேளாண்மை செய்யவில்லை. ஒரு நெல்மணியைக் கூடக் காணவில்லை. எங்கட கடைசி நம்பிக்கை நீங்களாகத்தான் இருந்தியள். அதுவும் இன்றுடன் சரி. இனி நாங்கள் இருந்து என்ன பண்ணியம்?” அழுதபடி நடேசு கூறியவை பலரது இதயத்தைக் குலுக்கியது. மயில்வாகனம் கூட ஒருகணம் நெகிழ்ந்து போனார். அமைச்சர் அந்த விவசாயியை இரக்கத்துடன் பார்த்தார்.

“இவர்களுக்கு ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும்...” என்றார் அமைச்சர்.

“நான் ஒரு வழி கூறட்டுமா, சேர்” என்றார் சற்குணம்.

“சொல்லுங்கள், ஏ. ஜீ. ஏ....”

எல்லாரும் சற்குணத்தைப் பார்த்தார்கள்.

“குடமுருட்டிக் குளத்தின் வலதுகரைத் திட்டத்தில் பாலாவிக் கிராம மக்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து அவர்களை வலதுகரைக் குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியமர்த்துவோம். மூன்று ஏக்கர் தாழ்நிலமும் இரண்டேக்கர் உயர்நிலமும் கொடுப்போம். அதுதான் எனக்குச் சரியாகப் படுகிறது. அவர்கள் இழக்கின்ற நீர்ப்பாசனக் காணிகளுக்கு வலது கரையில் நீர்ப்பாசனக் காணிகளை வழங்கி நிவாரணம் செய்வோம்...” என்றார் சற்குணம்.

“அது சரியான முடிவு...” என்றார் அமைச்சர்.

“நாங்கள் எங்கள் மண்ணைவிட்டு இடம் பெயர்வதா?” என்று நடேசு ஏக்கத்துடன் கேட்டார்.

“நீங்கள் சும்மா இருங்கள் நடேசண்ணே. எங்களுக்கு குடியேற்றத்திட்டத்திலாவது நீர்ப்பாசனக் காணி கிடைக்கட்டும்...” என்று செபமலை குறுக்கிட்டான்.

“என்ன நடேசு சரிதானே?...” என்று அமைச்சர் கேட்டார்: நான் உடனடியாக “ஜீ ஏ.க்கு அறியத் தருகிறேன். வலதுகரையிலுள்ள திட்டக் காணிகளில் ரொப்பிறியோரிற்றி பாலாவிக் கிராம மக்களுக்குத் தரும்படி. இப்ப அங்கு காணியுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, நடேசு. அங்கு இருக்கின்ற ஒவ்வொரு தனித்தனிக் குடும்பங்களுக்கும் காணி வழங்க நான் பணிக்கிறேன். உங்கள் பிரச்சினை இன்றுடன் தீர்ந்தது. ஏ. ஜீ. ஏ. நீங்கள் இப்பருவத்திற்கு பாலாவிக் கிராமத்தவர்களுக்கு வரட்சி நிவாரணம் வழங்க நடவடிக்கை எடுங்கள்...”

விடைபெற்று நடேசு கிராமத்திற்கு நடந்தான். இந்த முடிவு அவனுக்குத் திருப்தியைத் தரவில்லை. பிறந்த மண்ணை, வாழ்ந்த மண்ணை விட்டு வெளியேறுவதென்பது அவன் இதயத்தில் பாரமாக அழுத்தியது.

மயில்வாகனம், திருப்தியாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

மகிழ்புரத்தில் பெரும்போக வேளாண்மை அறுவடை முடிவடைந்து, சிறுபோக வேளாண்மைக்கான நடவடிக்கைகளில் விவசாயிகள் ஈடுபடத் தொடங்கியிருந்தனர். பயிர்ச் செய்கைக் கூட்டம் நடந்து, ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அரை ஏக்கர் வீதம் குடமுருட்டிக் குளத்தின் முதல் கண்டத்தில் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. மகிழ்புரத்தில் சிறுபோக வேளாண்மை அதிக பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும்.

ஒதுக்கப்பட்ட பரப்பிற்கு அதிகமாக்கச் சிலர் விதைப் பார்கள். முறைதவறி நீர்ப்பாய்ச்சுவார்கள். பொதுவேலியில் தமது பங்கினை அடையாது இருப்பார்கள். குறித்த விதமாக வேலையை அடையாமல் விட்டதால் மாடுகள் நுழைந்து பயிரழிவை ஏற்படுத்தும். பெரும்போக வேளாண்மையில் கிடைத்த விளைச்சலின் வருவாய் விவசாயிகளிடம் புழங்கும். தாராளமாக சாராயம், கசிப்பு அருந்திக்கொள்வார்கள். அதனால் ஊரிலும் வீட்டிலும் சண்டை சச்சரவுகள் நிறைந்திருக்கும்.

எல்லாப் பிரச்சினைகளும் உதவி அரசாங்க அதிபரிடம் வரும். சற்குணம் கூடியவரை அவற்றைத் தீர்த்து வைப்பதில் ஈடுபடுவார்.

ஓய்வாக அன்று மாலை அமர்ந்திருந்தபோது, மசுக்குட்டி வந்தான்.

அவர் முன் தலையைச் சொறிந்தபடி நின்றான்.

“என்ன மசுக்குட்டி?...”

“சேர் எனக்கொரு காணி வேண்டும், சேர்.”

“ஏன் கமம் செய்யப்போறியா?”

“சலியாணம் செய்யப்போறன், சேர். வீடு கட்ட...”

என்றான் வெட்கத்துடன் மசுக்குட்டி. சற்குணம் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார். மசுக்குட்டியையும் ஒருத்தி கலியாணம் கட்டிக்கொள்ளப் போகிறாள்?

“மெய்யாகவா?...”

“ஓம். அவள் ஒருத்தி என்னைத்தான் கட்டிக்கொள்ளுவன் என்று ஒற்றைக்காலில் நிற்கிறாள், சேர். நான் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தன். நான் கொளுவல்காரன். அடிக்கடி சிறைக்குப் போயிடுவன். பிறகு நீதான் கஷ்டப்படுவாய்.. எனக்கு ஒருத்தரும் வேலை தராயினம். எனக்கு உழைப்புப் புழைப்பில்லை. கப்பம் வாங்கித்தான் சீவிக்கிறன். என்றெல்லாம் சொல்லிப்பார்த்தன். அவள் கேட்டால் தானே? நீ வீட்டில இரு. நான் கூலிவேலை செய்து சாப்பாடு போடுறன் என்கிறாள். ஏ. ஜீ. ஏ. ஐயாவிட்ட போய் இரண்டேக்கர் குடியிருக்கிற காணி கேள், தருவார் என்கிறாள்.”

“ஆர் பொம்பிளை, மசுக்குட்டி?”

“உங்களுக்குத் தெரியும் சேர். அம்மா இங்க இருக்கேக்க மாவிடித்து, தூள் இடித்துத் தொட்டாட்டு வேலை செய்வாளே, லச்சுமி? அவள்தான் சேர்...”

சற்குணத்திற்கு அவளைத் தெரியும். நல்ல பிரயாசையுள்ள பெண்.

“மசுக்குட்டி நான் உனக்காகச் சொல்லவில்லை. அவள் நல்ல குடும்பப் பெண். இனியாவது குடும்பம் குழந்தை குட்டியென்றிரு. நல்லா இருடா.”

அவன் நன்றியுடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“ஒரு ஏக்கர் காட்டுக்காணி வெட்டியிருக்கிறன், சேர். அதில குடிசை போட்டோமா? பிறகு பேமிற் தாறியளா? ..”

“நீ வெட்டின காடு றிசேவ் காடில்லையே?...”

“இல்லை... குடியேற்றத்தில மேய்ச்சல் தரையாக ஒதுக்கியதாம் என்று விதானையார் சொன்னவர். வெட்டேக்க ஒருத்தரும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை...”

“இப்ப சொல்லாயினம். உனக்குப் பயந்து பிறகு நீ கொட்டில் போட்டதும் வருவினம்.” நான் உனக்கு வேறிடத்தில காணி தாறன். வலதுகரைக் குடியேற்றத்திட்டத்தில் காணி கொடுக்கும்போது தாறன்... அது வரை நீ வெட்டிய புலவில கொட்டிலைப் போட்டிரு. எப்ப கலியாணம்...?”

“என்ன சேர் கலியாணம். கோயிலுக்குப் போய் சாமியைக் கும்பிட்டிட்டு, அவளின் கையால சோற்றை வாங்கித் திண்டால் கலியாணம் முடிஞ்சது.”

குவார்டசிலிருந்த ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. சற்குணம் ரிசீவரை எடுத்தார்.

“ஹலோ... ஏ. ஜீ. ஏ. இருக்கிறாரா?...”

“ஏ. ஜீ, ஏ.தான் பேசறன்...”

“நான் தவபாலன், ஓகனைசர் பாலாவியில் கந்தப்புவை குஞ்சராசா அடித்துவிட்டானும். மண்டை உடைந்து ஆள் சீரியசாம். அடிச்சுப்போட்டு கந்தப்புவினர் வாட்டர்பம்பையும் தூக்கிப் போயிட்டானும். நீங்கள் ஒருக்காப் போய் விசாரித்து அரஸ்ட் பண்ணனும்.”

சற்குணத்திற்கு எரிச்சலாக இருந்தது.

“ஆரையாவது இங்க வந்து முறைப்பாடு கொடுக்கச் சொல்லுங்கள். அல்லது கந்தப்புவை விதானையாரிடம் முறைப்பாடு கொடுக்கச் சொல்லுங்கள்.”

“நான் இப்ப முறைப்பாடுதானே செய்யிறன் ஏ.ஜி.ஏ.?”

“இது முறைப்பாடல்ல. இங்க வந்து பதிந்து கையொப்பம் இடவேண்டும்.”

எதிர் முனையில் மௌனம் நிலவியது. தவபாலன் கோபப் பட்டுவிட்டான்.

“கந்தப்புவை நான் அங்க அனுப்புறன்...” பட்டுடன்று எதிர்முனையில் றிஸீவர் வைக்கப்பட்டது.

கந்தப்பு இருவருடன் வந்தான். முகம் கண்டியிருந்தது. தலையில் சிறு காயம். கட்டியிருந்த துணியை மீறி இரத்தம் கசிந்திருந்தது. மயில்வாகனத்தின் காரில் வந்திருந்தனர்.

சற்குணம் கந்தப்புவின் முறைப்பாட்டைப் பதிந்தார். கந்தப்பு குடமுருட்டியாற்றில் வைத்து நீர் இறைத்திருக்கிறான். அப்போது குஞ்சராசா வந்து தாக்கியிருக்கிறான். பின்னர் வாட்டர்பம்பையும் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

“குடமுருட்டியில் விடுகிற தண்ணீர் ஆடு மாடுகளுக்குத் தான் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? .. என்று சற்குணம் கேட்டார்.

“சும்மா ஓடுது தண்ணீர் என்று கொஞ்சம் மிளகாய்க் கன்றுகள் நடட்டிருக்கிறன். கொஞ்சத் தண்ணியெடுத்தால் என்ன, சேர்? ..” என்றான் கந்தப்பு.

“அப்படியெடுக்க முடியாது...”

“அதுக்கு இப்படி அடிக்கச் சட்டம் இருக்குதோ?” என்று கூட வந்தவர்களில் ஒருவன் கேட்டான். அவனைச் சற்குணம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

கந்தப்பு முறைப்பாட்டில் கையொப்பமிட்டான். கந்தப்புவை ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிப்பதற்குரிய பத்திரத்தை நிரப்பி அவனிடம் சற்குணம் கொடுத்தார்.

“குஞ்சராசாவை அரஸ்ட்பண்ணி நிமாண்டில் வைக்க வேண்டும், சேர்..”

“அது எனக்குத் தெரியும்தானே? ..”

அவர்கள் போனதன் பின்னர் சற்றுநேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். கிராமசேவகருக்குச் செய்தி அனுப்புவதன் மூலம் விசாரணையைச் செய்யலாம். தானே விசாரிப்பது நல்லது போலப்பட்டது.

சின்னத்துரையைக் கூப்பிட்டு ஜீப்பை எடுக்கச் சொல்லிப் புறப்பட்டார். அவர்களுடன் கூட துவக்கை எடுத்துக் கொண்டு மெசஞ்சர் பண்டார வந்தான்.

பாலாவியை அவர்கள் அடைந்தபோது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது.

குஞ்சராசா வீட்டில் இருந்தான். அவனை அழைத்து சற்குணம் விசாரித்தார்.

“கந்தப்பு அடாத்தாக வெட்டின காணியில் மிளகாய் நடட்டிட்டான், சேர். அது மயில்வாகனத்தின் காணி சேர். அவர்தான் வாங்கிக் கந்தப்புவைக் கொண்டு செய்விக்கிறார். வாட்டர்பம்பை வைச்சுத் தண்ணி இறைத்தான். ஆத்தில தண்ணி காணாது. ஆடு மாடுகளுக்குத்தான் அந்தத் தண்ணி.

இறைக்காதை என்று சொல்லிப்பார்த்தன். அவன் போடா என்று என்னை முதலில் தள்ளிவிட்டான். அதுக்குப் பிறகு தான் நான் அடிச்சன். நான் வாட்டர்பம்பை தூக்கிக் கொண்டு வரவில்லை.” என்றான் குஞ்சுராசா.

“வாட்டர்பம்பை எங்கையோ மறைச்சு வைச்சிட்டுப் பொய் முறைப்பாடு செய்திருக்கினம், சேர்.” என்றான் செபமலை.

“வாட்டர்பம்பை வண்டிலில் ஏற்றிச் செல்வதை நான் கண்ணூல கண்டன் சேர்.” என்றான் ஒரு சிறுவன்.

“ஆர் ஏற்றிப் போவதை..?”

“கந்தப்பு ஏற்றிக்கொண்டு போவதை.”

சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. ‘பெயில் பொண்ட்’ ஒன்றில் குஞ்சுராசாவிடம் கையொப்பம் வாங்கிக்கொண்டார்.

“நான் அறிவிக்கும்போது நீ வரவேண்டும்...”

அவர்கள் ஜீப்பில் ஏறியபோது, நடேசு ஓடிவந்தார்.

“சேர், ஒருக்கா வீட்டிற்கு வந்து தேத்தண்ணி குடிச் சிட்டுப் போக வேண்டும், சேர்.”

“இன்னொரு முறை வாறனே, நடேசு.”

“இப்படித்தான் நெடுகச் சொல்லிறியள். எங்களிட்ட குடிக்கக் கூடாதா சேர்.”

“சாய். சாய் வாறன்.”

அவர்கள் நடேசின் வீட்டிற்குச் சென்றனர். மலர் எல்லாருக்கும் தேநீர் வழங்கினான்.

“சின்னத்துரை என்ற மருமகன், சேர்.” என்றார் நடேசு.

“அப்படியே? என்ன சின்னத்துரை நீ சொல்லவே யில்லை..”

சின்னத்துரை சிரித்தான்.

“அப்ப மருமகனுக்குத்தான் இந்த வரவேற்பு என்ன நடேசு ?”

“அப்படியொன்றுமில்லை சேர்...”

சின்னத்துரையின் கண்கள் அலைபாய்ந்தன. அடிக்கடி மலரைப் பார்த்தான். அவள் தலைகுனிந்துகொண்டு நின்றிருந்தாள்.

நகரத்தின் நாகரிக உடையுடன் சின்னத்துரை நின்றிருந்தான். அந்தக் கிராமப் பெண்ணின் மனதில் சஞ்சலங்கள், சலனங்கள்.

“என்ன நடேசு. இனையவனைக் காணவில்லை...”

“அவன் பட்டினத்திற்குப் போயிட்டான், சேர், காணிகளையும் வித்திட்டான். ஆரிட்டயோ காசு கட்டி வெளிநாட்டிற்கும் போகப்போறானாம்.” என்றார் கவலையுடன் நடேசு.

“இப்படிக்காசு கட்டிப் பலர் ஏமாந்திருக்கினம். இப்ப பல ஏஜண்ட்மார் வெளிக்கிட்டிருக்கினம். காசை வாங்கிக் கொண்டு ஏமாத்திவிடுவாங்கள். கவனம்...”

அவர்கள் பாலாவியிலிருந்து திரும்பி வந்தபோது கடைத்தெருவில் தவபாலன் கைகாட்டி ஜீப்பை மறித்தான்.

“நிற்பாட்டவா, சேர்?” என்று சின்னத்துரை கேட்டான்.

“நிற்பாட்டு...”

தவபாலன் சற்குணத்திடம் வந்தான். அவன் கண்கள் ஜீப்பிற்குள் யாரையோ தேடின. கண்களில் ஏமாற்றம் குடிகொண்டது.

“அவனை அரஸ்பண்ணவில்லையா, சேர்...?”

“விசாரித்தேன். இருபக்கமும் பிழையிருக்குது. விசாரித்துவிட்டு பிணையில் விட்டிருக்கிறன்...” என்றார் அமைதியாகச் சற்குணம்.

“அவனைப் பதினான்குநாள் றிமாண்ட் செய்திருக்க வேண்டும். நீங்கள் விட்டிட்டியள். வேணுமென்று விட்டிருக்கிறியள்...” என்று தவபாலன் இரைந்தான்.

“மிஸ்ரர் தவபாலன் செய்கிற குற்றத்தைப் பொறுத்துத்தான் எதையும் செய்யச் சட்டம் இடமளிக்கும்.”

“நீங்கள் ஆளுங்கட்சியுடன் ஒத்துழைப்பதில்லை...”

“ஆளுங்கட்சியுடனா? சில தனிப்பட்டவருடனா...?”

தவபாலன் ஆத்திரத்துடன் கத்தினான்: “அவனை நான் நிமாண்ட் பண்ணாமல் விடமாட்டன். ஜி. ஏ.யைக் கொண்டு பொலீஸ் மூலம் நான் செய்து காட்டுறன்...”

“அது உம் விருப்பம். சின்னத்துரை. ஜிப்பை எடு...”

தவபாலன் ஜிப்புடன் விரைந்து வந்தான். சற்குணம் ஜிப்பை நிற்பாட்டும்படி கூறினார்.

“நீங்கள் அரசுக்கு எதிராக நடக்கிறியள்?...”

“தவபாலன். என் போன்ற அதிகாரிகளுக்கு யார் அரசு செய்கிறார்கள் என்பது முக்கியமல்ல. அந்த அரசு பணிப்பவற்றைச் செயல்படுத்துவதுதான் என்போன்ற அதிகாரிகளின் வேலை. நாங்கள் கருவிகள். அண்டஸ்ராண்ட், அதற்காக உம் போன்ற தேட்கிரேட் ஆக்கள் சொல்கிற வற்றையெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்றால் நாங்கள், படித்துப் பட்டம்பெற்று. சி. ஏ. எஸ். பாஸ்பண்ணி இந்தப் பதவிக்கு வந்திருக்கத் தேவையில்லை.”

தவபாலன் கோபத்துடன் பார்த்தான். சற்குணம் பொறுமையை இழக்கத் தொடங்கினார். ஜிப் கதவைப் பட்டென்று திறந்தார்.

“நீங்கள் போங்கோ சேர். என்று ஓடிவந்த கனகலிங்கம் தடுத்தார்.

ஒருகணம் பொறுமையிழந்த சற்குணம் ஜிப் கதவை இழுத்துச் சார்த்திக்கொண்டார். சின்னத்துரை ஜிப்பைக் கிளப்பினான்.

14

சீதாஸ் றவல் ஏஜன்ற் என்ற பெயர்ப் பலகை பிளாஸ் ரிக்கில் வெகு அற்புதமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. மின் ஒளியில் இரவில் வெகு தூரம்வரை அது பிரகாசிக்கும். அன்று சனிக்கிழமை. அதன் வாசலில் இளையவனும் அவனுடன்

கடையில் வேலைசெய்யும் வரதராசனும் நின்றிருந்தனர். இரண்டாம் தடவையாக அவர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். முதல் தடவை வந்தபோது பதினையாயிரம் ரூபாயையும் இந்த வாரத்திற்குள் கட்டினால் அடுத்த வாரமே சவுதிக்கு அனுப்பி வைப்பதாக சீதாஸ் உரிமையாளன் சிவராமன் கூறியிருந்தான்.

பணத்துடன் இனையவன் வந்திருக்கிறான். அவர்கள் வரவேற்பறையில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்திருந்தனர்.

சிவராமன் அவர்களைக் கூப்பிட்டதும் எழுந்து செல்லத் தயாராகவிருந்தனர்.

“இந்தாள் முந்தி சும்மா ரோட்டளந்தவர். வேலை யொன்றுமில்லாமல் படிப்பைக் குழப்பிவிட்டுத் திரிந்தவர். இருந்தாற்போல கொழும்புக்குப் போச்சுது. திரும்பி வந்துது. றவல் ஏசெண்ட் துவக்கிச்சுது. பெரியாளாக வந்திட்டுது.” என்றான் வரதராசன்.

“இந்தாள் நம்பக்கூடிய ஆளே?...” என்று முப்பதாவது தடவையாக இனையவன் கேட்டான்.

“அந்தாள் இப்ப எத்தனை தடவை ஆக்களை சவுதிக்கு, குவைத்துக்கு, சிங்கப்பூருக்கு என்று அனுப்பி வைச்சிருக்குது தெரியுமே? எத்தனை பேர் நம்பிக் காசு கொடுத்திருக்கினம்? அந்தாளின்ர வீடு வாசல் கார், ஸ்கூட்டர் என்று வலு உச்சம். பயப்படத்தேவையில்லை.”

சீதாஸ் உரிமையாளர் அவர்களை அழைத்தான். அவர்கள் உள்ளே சென்றனர்.

பார்த்ததும் பிரமிக்கத்தக்க அறை, அலங்காரம். மேசையில் ரெலிபோன்கள்.

“இருங்கோ. காசு கொண்டு வந்தியளா? அப்பத்தான் நான் உடனை ரெலெக்ஸ் மூலம் உங்களுக்கு சவுதியில் இடம் ஒதுக்க முடியும். நானையின்றைக்கு முப்பதுபேர் பாரெனுக்குப் போகினம். அதெல்லாம் பெரிய வேலையள். வாறகிழமை

முந்நூறுபேர் சிங்கப்பூருக்குப் போகினம். பட்டினத்தில நான் ஒருத்தன்தான் சரிவர ஆக்களையனுப்புவது தம்பிமார். மற்றவங்கள் எல்லாம் கள்ளர். வீடுவாசல், நகைநட்டு எல்லாத்தையும் வித்துவிட்டு நம்பிக் காசு கட்டும்போது நேர்மையாக நாங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். ஏமாத்தக் கூடாது ” என்றுன் சிவராமன். ரவல் ஏஜண்ட்மார்களின் ஒரேயொரு மூலதனம் பேச்சுத்தான்.

ரெலிபோன் மணி ஒலித்தது. சிவராமன் ரிசீவரை எடுத்து வெகுநேரம் பேசினான். உலகநாடுகள் பலவற்றின் பெயர்களும் கவுஸ்மெயிட், பிளம்பர், றைவர் என்று எல்லா வகை வேலைகளின் பெயர்களும் அவன் பேச்சில் அடிபட்டன.

ரெலிபோனை வைத்துவிட்டு இளையவனைப் பார்த்தான்.

“ஆட்கள் வேணாமாம். இப்ப சவுதியிலிருந்து வந்தது. ஐம்பதுபேர் உடனை தேவையாம். இப்ப கையில நாற்பத் தெட்டுப்பேர்தான் இருக்குது. உம்மையும் சேர்த்தால் நாற்பத்தொன்பது. வேறு யாராவது ஓராள் இருந்தால் கூட்டி வாருங்கள். அடுத்தவார பிளைற்றில் அனுப்பிவிட லாம்.”

இளையவன் திருப்தியுடன் பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தான். பணத்தை வாங்கி எண்ணாமல் அப்படியே இரும்புக் கபினெற்றினுள் வைத்தான்.

“நீர் இப்பவே ஆயத்தப்படுத்தும். உடுப்புகள் தைத்துக் கொள்ளும், லோங்ஸ்தான் போடவேண்டும். இரு ஜோடி இருந்தால் நல்லது. மற்றது அங்கே போனதும் அட்வான்ஸ் தருவினம் தேவையானவையெல்லாம் வாங்கிக் கொள்ள லாம்.”

“எவ்வளவு சம்பளம் தருவினம்?” என்று ஆவலுடன் இளையவன் கேட்டான்.

ஏதோ கணிப்பதுபோல சிவராமன் இருந்தான். பின் னர்: “எல்லாமாக ஏழாயிரம் ரூபா வரும். ஒருவேளைச் சாப்பாடு, தங்குமிடம். சிலவேளைகளில் காரும் தருவினம். அறையில் ருன்சிஸ்ரார். ரெலிவிசன் எல்லாம் இருக்கும்.”

இனையவன் வாயைப் பிளந்தபடி வியப்புடன் கேட்டான். அவன் விழிகளில் கனவுகள் விரிந்தன. மயில்வாகனம் மாதிரி மலரைத் தன்காரில் ஏற்றிக்கொண்டு சவாரி போவதாக அந்த இளைஞன் கனவு கண்டான்.

சிவராமன் பணம் பெற்றமைக்கு ரசீத் கொடுத்தான்.

“சிலர் காசை வாங்கிப்போட்டு ரசீத் கொடுக்கமாட்டார்கள். நான் அப்படியில்லை...”

சிவராமன் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

ரெலிபோன் ஒலித்தது.

“ஹலோ... சிவராமன் கியர்?...”

“ஓய். நான் தேவேந்திரன் பேசறன். எப்ப என்னை அனுப்பப்போறீர்? இந்தா அனுப்பிறன்... அந்தா அனுப்பிறன் என்று ஏமாத்திக்கொண்டு... காசு வாங்கிவிட்டு சேட்டையா விடுகிறீர்.”

“அடுத்த வாரம் நிச்சயமாக அனுப்புவன். சில பிரச்சனைகள். ரெலெக்ஸ் வந்திருக்குது. கோவியாதை தம்பி...” என்று சிவராமன் குழைந்தான்.

“இதுதான் கடைசி சொல்லிப் போட்டன். நீர் யாரையாவது வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பியிருக்கிறீரா என்பது சந்தேகம். காசை வாங்கி வட்டிக்குக் கொடுத்து உழைக்கிறீர். வெருட்டிற் ஆட்களுக்கு ஒரு வரியத்துக்குப் பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்கிறீர். என்ன காணும் வேலை செய்கிறீர்... சொல்லிப் போட்டன். அடுத்த வாரம் நான் வெளிநாட்டிற்குப் போகவேண்டும்... இல்லை நான் வெட்டிச் சரிக்கிற முதலாளாகந்தான் இருப்பாய், ரூஸ்கல். ஏமாத்தலாம் என்று நினையாதை...”

சிவராமன் சிரித்துக் கொண்டான். இப்படி எத்தனை பேரை அவன் பார்த்திருக்கிறான். அவனுக்குத் தெரியாத ஆட்களா? பொடிப்பயல். என்ன வெருட்டு வெருட்டுரூன். அவன் காசு தந்து பதினெட்டு மாதங்களாகிறது. மாதம் அறுநூறு வட்டி கிடைக்கிறது. பத்தாயிரத்து எண்ணூறு

உழைத்திட்டுது. இன்னும் ஒரு இரண்டு மூன்று மாதம் இழுத்தடித்தால் லாபம்' என்று சீதாஸ் ரவல் ஏசண்ட் எண்ணிக் கொண்டான்.

‘இந்த உலகத்தில் இப்படியில்லாவிட்டால் எப்படிப் பிழைப்பது?’

வெளியில் எழுந்து வந்தான். இன்று பதினையாயிரம் கிடைத்துவிட்டது. காரில் ஏறும்போது ஒரு பெண் எதிர்ப்பட்டாள். அவனுடன் ஒரு பதினேழு வயது மதிக்கத்தக்க பையன் காணப்பட்டான்.

‘‘அட பாவி...’’ என்று அந்தப் பெண் கத்தினாள்.

‘‘உள்ள வாருங்கோ. இதில கத்த வேண்டாம்...’’ என்று சிவராமன் பதறினான்.

‘‘இதில தான்ரா கத்துவன் பாவி, என்ர காணியை வித்து என்ர மகனை அனுப்ப பத்தாயிரம் தந்தன். ஒரு வரியமாகுது. அனுப்புறன் அனுப்புறன் என்று ஏமாத்திறியே, பாவி. இப்ப நாங்கள் இருக்கவும் வீடில்லாமல் திரியிறம். நீ நல்லா இருப்பியா? நீ அனுப்ப வேண்டாம். கட்டின காசைத் தா என்று தானே ஆறு மாதங்களாகக் கேக்கிறன். தராமல் இழுத்தடிக்கிறியேடா’’ அந்தப் பெண் அடி வயிறு எரிந்து கதறினாள்.

‘‘நான் என்ன செய்யிறது. வெளிநாட்டு ஏசண்ட் காசை வாங்கிக்கொண்டு ஏமாத்திட்டான்.’’ என்றான் சிவராமன்.

‘‘அதுக்கு எனக்கென்ன, பாவி. உன்னிடம்தான் நான் பணம் தந்தன், தாடா?’’

‘‘வாற புதன்கிழமை தாறன் வாணை, கத்தாமல் போ...’’

‘‘நீ புழுத்துத்தான் சாவாய், பாவி... இப்படி எத்தனை புதன்கிழமைகள் என்னை வரச்சொல்லி ஏமாத்தி வாறாய்’’

‘‘கட்டாயம் வாற புதன்கிழமை தாறன்...’’ என்ற படி சிவராமன் காரில் ஏறிக்கொண்டான்.

அந்தப் பெண் மண் அள்ளித் திட்டினாள்.

15

குஞ்சராசாவைப் பொலிசார் கைது செய்து சென்றனர். கிராமத்தவர்கள் எவ்வளவு கூறியும் பொலிசார் கேட்கவில்லை. குஞ்சராசாவின் தாயார், சகோதரிகள் கதறி அழுதனர். அவர்கள் முன்னிலையிலேயே குஞ்சராசாவிற்கு இரண்டு அறை கொடுத்து ஜீப்பில் ஏற்றிச் சென்றனர்.

மயில்வாகனம் வீட்டில் விஸ்கி அருந்தியபடி தவபாலன் வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான். மயில்வாகனமும் அவனுடன் சேர்ந்துகொண்டார்.

“உவன் ஏ. ஜி. ஏ, என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறான். ஜி. ஏ.க்குப் போன்பண்ணி நிலைமையைச் சொன்னன். அடிபட்டவன் சாகக் கிடக்கிறான். ஏ.ஜி.ஏ. அரெஸ்ட் பண்ணமாட்டாராம் என்றன். அவர் உடனை பொலிசுக்குப் போன்பண்ணிச் சொன்னார். பொலிசார் வந்திட்டினம்...”

“வீண் செலவு தவபாலன். ஆயிரம் ரூபாவிற்கு மேல செலவு. ஒரு ஆளுங்கட்சி ஓகனைசரிடமும் காசு வாங்கி விட்டுத்தான் அரெஸ்ட் பண்ணுறாங்கள்.” என்றார் மயில்வாகனம் கவலையுடன்.

“என்ன செய்யிறது. சிங்களப் பொலிசு கண்டியளோ, கொறனர். கிள்ளிக் கொடுக்காட்டில் உவன் சமரசிங்க வரான். அரெஸ்ட்பண்ணமாட்டான். அவங்கள் எங்களுக்குப் பயப்படமாட்டான்கள்.”

மயில்வாகனம் மீண்டும் ஒரு கிளாஸ் விஸ்கியை ஊற்றிக் கொண்டார்.

“உவன் சமரசிங்க நல்லா இங்க உழைக்கிறான்... அண்டைக்குப் பாருங்கோ பட்டினத்திற்கு விறகு ஏத்திக் கொண்டு என்ர லொறி போனது. மறிச்சிட்டான். பேமிற்றைக் காட்டினம். விடமாட்டன் என்றிட்டானும். விறகுக்குள்ள முதிரை மரக்குற்றி இருக்குது. பறி நடுரோட்டில் என்றிட்டான், முழு விறகையும் பறித்து ஏற்றுவதென்றால் முடியுமே? அதுக்குள்ள வழக்கம்போல ஒரு முதிரை மரமும்

இருந்தது. என்ன செய்யிறது. ஐநூறு ரூபா அழுததுதான். என்ன அலுவலையும் சப் இன்ஸ்பெக்டர் சமரசிங்காவுக்குக் காசு கொடுத்தால் செய்விக்கலாம். அவனுக்கு இங்க நல்ல உழைப்பு.”

“காசில்லாமல் இந்தக்காலத்தில ஒரு அலுவல் பார்க்க முடியாது. மயில்வாகனத்தார். கீழ் மட்டத்திலிருந்து மேல் மட்டம் வரை லஞ்சம் ஊழல் மலிஞ்சு போச்சுது. உலகம் வலு கெட்டுப் போச்சுது ” என்றான் தவபாலன்.

“எங்கட ஏ. ஜீ, ஏ.ட்ட அந்த விசயம் கஷ்டம்...”

தவபாலன் கோபத்துடன் அவரைப் பார்த்தான்.

“இருந்து பாரும். உவரை நான் மாட்டிவைக்காட்டில். உவரை இங்கிருந்து மாற்றி அனுப்புவது என் நோக்கமல்ல. வேலையில்லாமல் அனுப்புவதுதான் நோக்கம். தேட்கிறேட் பீப்பினாம் நாங்கள். இருடா இரு. பார்க்கிறன்.” என்று தவபாலன் உறுமினான்.

“நீ என்ன சொன்னாலும் தவபாலன், சற்குணத்தை லஞ்சத்தில மாட்டமுடியாது. குளமுறிப்பு ஏ. ஜீ. ஏ. யைக் சொல்லு. மாட்டலாம்.”

“அந்தானை மாட்டுறது கஷ்டம். நடந்த விசயம் தெரியுமே, கொறனர்?... குளமுறிப்பு மணியமும் தருமனும் சண்டைபிடிச்சிருக்கிறாங்கள். தருமனுக்கு மண்டைபிழந்து ஆஸ்பத்திரியில் வலு சீரியசாகக் கிடந்தான். மணியனைப் பிடித்து இளையூர் ஏ. ஜீ. ஏ. லொக்அப்பில் வைத்திட்டார். மணியம் முந்நூறு தாறன் சேர் விட்டிடுங்கோ என்று கேட்டிருக்கிறான். அவர் ஒமென்றிருக்கிறார். ஐந்துநாளில தாறன் என்றிருக்கிறான். அவரும் நம்பி விட்டிட்டார்.”

“பிறகு...?”

“மணியம் லஞ்சக் கொமிசனுக்கு எழுதி சி.ஐ.டி மார் மூன்றுபேர் வந்திருக்கினம். மணியத்திட்ட காசு கொடுத்து ஏ. ஜீ. ஏ. ட்ட கொடுக்கச் சொல்லி அனுப்பினம். இந்த விசயம் ஏ. ஜீ. ஏ. க்கு மணத்திட்டுது. மூன்று புது ஆக்கள்

ஒபிசில் நிற்பதைக் கண்ட கிளாக்கர் ஒருவர், சாதுவாக அவரிடம் சொல்லிவிட்டான். மணியம் ஏ. ஜீ. ஏ.ன்ர அறைக்குள் போய் காசை நீட்டுறான். கதவடியில் சி. ஐ. டி. மார். ஏ.ஜீ.ஏ. விருட்டென்று எழுந்தார். 'வடுவா என்னடா நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறாய்' என்று கத்தியபடி மணியத்தைப் பிடித்து அடிஅடியென்று விளாசித்தள்ளிவிட்டார். 'போடு இவனை லொக்கப்பில்' என்று மணியத்தை இழுத்துக் கொண்டுபோய் லொக்கப்பில் தள்ளியும்விட்டார். கூட வந்த சி. ஐ. டி. மார் நின்றவிடம் தெரியாமல் கழன்டிட்டினம்...''

மயில்வாகனம் பெரிதாகச் சிரித்தார்.

''அந்தாள் கெட்டிக்காரன்...''

''அதில்லைக் கெட்டித்தனம். அதுக்குப் பிறகு நடந்தது தான் கெட்டித்தனம். லொக்கப்பில் இருந்த மணியத்தைப் பிறகு ஏ. ஜீ. ஏ. கூப்பிட்டார். 'என்ன லஞ்சம் தந்து மாட்டவா பார்க்கிறாய். உன்னை இப்ப இரண்டு கிழமை நிமாண்டில் மாட்டுறன்' என்றிருக்கிறார். மணியம் பயந்து போனான். சேர், இந்தாங்கோ நீங்கள் கேட்ட முந்நூறு ரூபா என்று அவரிடம் கொடுத்திருக்கிறான். ம.சரிசரி. இது முந்தின காசு; இப்ப நிமாண்ட் பண்ணாமல் விட்டதுக்கு இன்னும் முந்நூறு நாளைக்குக் கொண்டுவந்து தா. அரசாங்க அதிகாரிக்கு லஞ்சம் கொடுக்க முயன்றது பெரிய குற்றம். ஆறேழு வரியம் தீரும். என்றிருக்கிறார். எப்படி அந்தாள்.'''

''படுபாவி...'' என்றார் மயில்வாகனம்.

''எக்செஞ்சனில நிக்குது மனிசன். ஏன் இப்படிப் பண ஆசையோ?''

மூன்று நான்கு பேர் வருவது தெரிந்தது. தவபாலன் தான் முதலில் கண்டான்.

''ஆரோ வருகினம் கொறணர்.'''

''உது நடேசு. செபமாலையும், குஞ்சராசாவின் தாய்க் காரியும் நிக்கிரூ.'''

குஞ்சராசாவின் தாய் கதறி அழுதாள்.

“தம்பிமாரே, என்ர மோனைக் காப்பாத்திவிடுங்கோ. பொலிக அடிச்சுக் கொண்டிடும். உங்க காலில விழுந்து கெஞ்சிக் கேக்கிறன். இனி அவன் உங்கட ஒரு சோலி சுரட்டிற்கும் வரமாட்டான். காப்பாத்திவிடுங்கோ...”

மயில்வாகனத்தைத் தவபாலன் கம்பீரமாகப் பார்த்தான்.

“ஏன் நடேசண்ணே, நீங்கள் ஏ. ஜி. ஏ. ட்ட போக வில்லையே?”

“போனம். அவர் தன்னை எதுவும் செய்யமுடியாது என்றிட்டார். நீங்கள் தானும் அரெஸ்ட்பண்ணுவிச்சது, என்றிட்டார் தம்பி.” என்றார் நடேசு.

தவபாலன் திருப்தியாகச் சிரித்தான்.

“அப்ப ஏ. ஜி. ஏ.க்கு விளங்குது. சரி சரி. எங்களுக்கு என்ன உங்களில கோபமா? நாங்கள் எல்லாம் ஒரே ஆக்கள். வந்தான் வரத்தான்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தவிடக்கூடாது, நடேசண்ணே... நீங்கள் வீடு தேடிவந்து கேட்டதால ஒத்துக் கொள்ளுறன். நீங்கள் போங்கோ. நான் போன்பண்ணி குஞ்சராசாவை விடச்சொல்லுறன். அதுக்கு ஒரு ஐநூறு அறுநூறு செலவாகும். ஏதாவது கொடுத்தால்தான் விடுவாங்கள்.” என்றான் தவபாலன்.

“அவ்வளவிற்கு நான் எங்க போவன். ஆறுவரியமா வேளாண்மையில்லாமல் பட்டினி கிடக்கிறம், தம்பி...” என்று குஞ்சராசாவின் தாய் விம்மினாள்.

மயில்வாகனம் குறுக்கிட்டார்.

“அதுக்கேன் நீ கவலைப்படுகிறாய். நான் இருக்கிறன். நான் செலவழிக்கிறன். நீங்கள் வாற மாதமளவில் வலது கரைக் குடியேற்றத்திட்டத்திற்கு வரப்போகிறியள். உங்கட காணிகளை எனக்குத்தானே தரப்போறியள். நான் அதில தேக்குமரம் வளர்க்கப்போறன். எல்லாம் நான் செய்யிறன். பிறகு காணி எழுதேக்க கழிக்கலாம்...”

நடேசு அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவர்களுக்கு குடமுருட்டி வலது கரையில் காணிகள் ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டன. விரைவில் காணிகள் காட்டப்படவிருக்கின்றன. பாலாவியில் பலர் தங்கள் காணிகளை மயில்வாகனத்திற்கு விற்றுவிட்டார்கள்.

ஏனையோரும் விற்றுவிட்டு வெளியேறுவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமில்லை.

“நீங்கள் போங்கோ. விடியக் குஞ்சராசா வருவான்.” என்றான் தவபாலன்.

அவர்கள் பெரும் சமையுடன் திரும்பிச் சென்றனர்.

“நீங்கள் குஞ்சராசாவைப் பிடிக்கச் செலவழித்த பணத்தை அவர்களிடமே கறந்திட்டியள், கொறனர்.”

மயில்வாகனம் திருப்தியாகச் சிரித்தார்.

“என்ன பாலாவியில தேக்குமரம் நடப்போறியனோ? ஆருக்குப் பூ வைக்கிறியள்...சும்மா காது குத்தாதையுங்கோ, கொறனர். ஏதோ குழாய்க்கிணறு... தோட்டம்... எஸ்ரேட் என்றெல்லாம் பேச்சு அடிபட்டுது...”

“உது ஆர் சொன்னது. விசர்க் கதை. தண்ணியில்லாத நிலத்தில காடுதான் வளர்க்கலாம்.” என்றார் மயில்வாகனம்.

16

இனையவன் வெளிநாட்டிற்குப் போகப் பணம் கொடுத்து நான்கு மாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு வாரமும் அடுத்த வாரம் அடுத்த வாரம் எனச் சிவராமன் கடத்திக் கொண்டு வந்தான். இனையவனுக்குக் கலக்கம் பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

ஏஜன்ட்மாரிடம் பணம் கட்டி ஏமாந்த இளைஞர்கள் பலரையும் அவன் யாழ்ப்பாணத்தில் சந்திக்க நேர்ந்தது. சென்ற தடவை இனையவன் சற்றுக் கோபமாகச் சிவராமனை

எச்சரித்திருந்தான். அதனால் இன்று பயண டிக்கட் அல்லது பணம் தருவதாகச் சிவராமன் கூறியிருந்தான்.

கடை பூட்டுவதற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்னதாகத் தான் வெளியில் செல்வதாக முதலாளியிடம் இளையவன் அனுமதி கேட்டிருந்தான். ஆனால் அரை நாளுடன் கடைகளைப் பூட்டவேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது.

புத்தூரில் ஒரு பொலிஸ்காரர் மீது சயிக்கிலில் வந்த இரு இளைஞர்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்துவிட்டார்கள். பொலிஸ்காரரின் தொடையில் சன்னங்கள் பாய்ந்து விட்டன. இச்செய்தி யாழ்ப்பாண நகரில் பரவியதும் வர்த்தகர்கள் கடைகளைப் பூட்டிக்கொண்டார்கள். நகரத்தில் குழுமிநின்ற மக்கள் வேகமாகக் கலையத் தொடங்கினார்கள்.

பட்டினத்தில் இத்தகு நிகழ்ச்சி சாதாரணமானதாக மாறிவிட்டிருந்தது. நகரத்தில் பொலிஸ் ஜீப்புகளும் இராணுவ ஹெலிகாப்டர்களும் குறுக்கும் நெடுக்குமாக விரைந்தன. பதட்டநிலை நிலவியது.

கடை பூட்டப்பட்டதும் அவன் வரதராசனை அழைத்துக்கொண்டு சீதாஸ் ரவல் ஏஜன்சிக்குச் சென்றான்.

“பட்டினத்தில் இப்ப பொலிஸ் ராணுவக் கெடுபிடி அதிகம்.”

“ஏன்?”

“தெரியாததுமாதிரிக் கேக்கிறாய். சில இளைஞர்கள் தங்கள் தாயகத்தை மீட்டெடுக்கப் போராடுகிறார்களாம். சில வங்கிகளில் கொள்ளைகளும் அடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனால் பல பொலிசார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனால் காவல் படையினர் பல இளைஞர்களைச் சந்தேகத்தின் மீது கைது செய்து காவலில் வைத்துள்ளனர். என்றாலும் இவை ஓயவில்லை. இன்றைக்குப் பார் புத்தூரில் ஒரு பொலிஸ் காரரைச் சுட்டிப்பினம். அதனால் இனி என்ன பிரச்சினை வருகிறதோ? பட்டினத்தில் அமைதி குலைந்துவிட்டது.” என்றான் வரதராசன்.

நடந்துகொண்டிருக்கும்போது இளையவன் கேட்டான்.

“ஏன் இப்படி நிலைவந்தது?...”

“எனக்கு அதிகம் தெரியாது. என்றாலும் சொல்லுறன். 1956ஆம் ஆண்டு தனிச் சிங்களச் சட்டம் இலங்கையில் வந்தது. தமிழ் இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதப்பட்டது. அதிலிருந்து பிரச்சினை ஆரம்பமானது. தமிழ்மக்கள் சத்தியாக்கிரகங்கள் செய்தனர். காவல்படையினரும் சிங்களக் காதையரும் அடித்து நொருக்கினர். 1974ஆம் ஆண்டு தமிழாராய்ச்சி நடந்தது. அதில் கடைசிநாள் பொலிசார் குழப்பம் விளைவித்து பத்துப்பேர் மாண்டனர். இனக் கலவரங்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டன. தென்னிலங்கைத் தமிழர்கள் அடிக்கப்பட்டு உதைக்கப்பட்டு சொத்துக்களை இழந்து காலத்திற்குக் காலம் அகதிகளாக வந்தனர். கல்வியில் இன ரீதியான தரப்படுத்தல் வந்தது. சிங்கள மாணவர்களுக்குக் கிடைத்த உயர்கல்வி வாய்ப்பு தமிழ் மாணவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவையெல்லாம் இளைஞர் மனதில் விரக்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. முதலில் தமிழ்த் தலைவர்கள் சமஷ்டி ஆட்சி கேட்டினம். பின்னர் தனியாட்சி கேட்கினம், சாத்வீகமாக வென்றெடுக்கத் தலைவர்கள் விரும்புகினம். ஆயுதப் போராட்டத்தின் மூலமே அது சாத்தியமென இளைஞர்கள் சிலர் கருதுகினம். அதனால்தான் இப்ப பிரச்சினை...” என்றான் வரதராசன்.

இளையவன் அவனை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“உனக்கு எவ்வளவு விசயம் தெரிந்திருக்குது?...”

“இங்க இருக்கிற எல்லாருக்கும் நான் சொன்ன விசயங்கள் நல்லாத் தெரியும். ஒவ்வொரு அரசியல் கூட்டங்களிலும் தலைவர்கள் இவற்றைத்தான் சொல்லி வருகிறார்கள். கேட்டுக் கேட்டு அலுத்துப் போச்சது...”

அவர்கள் சந்தியை அடைந்தபோது இராணுவத்தினர் வாகனங்களை நிறுத்திப் பரிசோதிப்பது தெரிந்தது. வாகனங்களைக் குடைந்து குடைந்து தேடினர்.

“என்ன தேடுகினம்...”

“துப்பாக்கிகள் இருக்கா என்று பார்க்கினம்”

“வா நாங்கள் வேறு வழியால போவம்.”

அவர்கள் வேறு வழியாக சீதாஸ் ரவல்ஸ் ஏஜன்சியை அடைந்தார்கள்.

சீதாஸ் ரவல்ஸ் ஏஜன்சி என்ற பிளாஸ்ரிக் போர்ட்டைக் காணவில்லை. எங்காவது மாறிவந்துவிட்டார்களா?

அதே இடம்தான். ரவல்ஸ் ஏஜன்சிக்குப் பக்கத்திலிருந்த அதே ஹோட்டல் அப்படியே இருக்கிறது.

“என்ன தம்பிமார் தேடுறியள். சீதாஸ் காரணையா?” ஹோட்டல்காரன் அவர்களைக் கூப்பிட்டான்.

“ஓமோம்...”

ஹோட்டல்காரன் சிரித்தான்.

“எவ்வளவு கொடுத்தியள்?”

“பதினையாயிரம்...”

“எங்க போறதுக்கு?...”

“சவுதி அராபியாவுக்கு...”

“நீங்கள் ஊருக்குத்தான் திரும்பிப்போகவேண்டும்... நீங்கள் அவனைத் தேடிவந்திருக்கும் நாற்பத்தெட்டாவது ஆக்கள். எனக்கும் சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துவிட்டது.”

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்? ...”

“அவன் காசுகளைச் சுருட்டிக்கொண்டு முந்தநாளே ஓடிவிட்டான் தம்பி. போன இடம் ஒருத்தருக்கும் தெரியாது. எங்கயாவது வெளிநாட்டிற்கு ஓடியிருப்பான்.”

இளையவனின் தலை சிதறியதுபோல இருந்தது. கண்கள் இருள அப்படியே நிலைகுலைந்து சரிந்துவிட்டான்.

“இளையவன் இளையவன்” என வரதராசன் பதறித் துடித்தான். அவனுக்கு மயக்கம் தெளிய வெகு நேரமாயிற்று.

இளையவன் திக்பிரமை பிடித்திருந்தான். அவன் கனவுகள், நம்பிக்கைகள் யாவும் அடித்தளத்துடன் சரிந்திருந்தன. வரதராசனின் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு விம்மத் தொடங்கினான்...

17

நகரத்தில் அன்றைய காலை பதட்டத்துடன் பிறந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் நூற்றாண்டு பழமைவாய்ந்த சொக்கட்டான் வடிவச் சந்தையொன்றிருக்கிறது. அச் சந்தையுள் இருந்த கடைகள் சென்றவிரவு இனந்தெரியாத குண்டர் களிமால் அடித்து நொருக்கப்பட்டிருந்தன. நகரத்தின் சந்திகளில் பல சிலைகள் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. வள்ளுவரின் கரங்கள் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. ஔவையாரின் தலை முறிக்கப்பட்டு வான் நோக்கித் திருப்பப்பட்டிருந்தது. காந்தியின் வலதுகால் முறிக்கப்பட்டிருந்தது. சோமசுந்தரப்பலவர் கரம் உடைந்து இருந்தார். சந்தையில் படுத்திருந்த பலர் சென்றவிரவு தாக்கப்பட்டிருந்தனர்.

பாதிக்கப்பட்டோர் கொதிப்புடன் காணப்பட்டனர்.

எஸ். பி. யிடம் பலர் முறையிட்டனர். எம். பி. வாகீசர் அரசாங்க அதிபருடன் தொடர்புகொள்ள முயன்றார். அவர் சேர்க்கிட்டில் மகிழ்புரம் சென்றிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டது. எஸ். பி. யுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.

அதேவேளை புதியதொரு சம்பவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்தது.

நகரத்திற்கு ரோந்து வந்த இரு பொலிசார் ஒரு சிலரால் தாக்கப்பட்டனர். அவர்கள் கொண்டுவந்த துப்பாக்கிகளில் ஒன்றும் பறிக்கப்பட்டது. அத்துடன் நகரத்துக்கு வந்த பொலிஸ் அதிகாரியின் ஜீப் கல்லெறிக்குள்ளாகியது.

வர்த்தக நிலையங்கள் படபடவெனப் பூட்டப்பட்டன.

மக்கள் விரைந்து கலைந்தனர்.

கனகராசாவும் தன் கடைகளை இழுத்துப் பூட்டினார்.

“கெதியாக எல்லாரும் வீட்டை போங்கோ...” என்றார். இளையவனும் வரதராசனும் வெளியில் வந்தனர். அதே வேளை ஜீப்புகளிலும் றக்ருகளிலும் ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் நகரத்தில் சந்திக்குச் சந்தி குதித்தனர்.

மக்கள் சிதறி ஓடி, பொலிசார் அவர்களைத் தூரத்தி யடித்தனர். ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் எல்லாரும் சிதறிப் பயத்துடன் ஓடினர். வீதிகளில் விழுந்தோர், அடிபட்டு மண்டை உடைந்தோர். சயிக்கில்களையும் தம் வாகனங்களையும் விட்டுவிட்டு ஓடியோர். நகரமே அல்லோலகல்லோலப்பட்டது.

இனையவன் பொலிசாரின் தாக்குதலிற்குள்ளாகினான். வரதராசனும் அவனும் விழுந்தெழும்பி ஓடினார்கள்.

இருந்தாற்போல துப்பாக்கி வேட்டுகள் ஒலித்தன.

இனையவனுடன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த வரதராசன் "ஐயோ அம்மா" என்று அலறியபடி வீதியில் விழுந்தான். இரத்தம் பெருக்கெடுத்தது.

"வரதா..." என்றபடி இனையவன் அவனிடம் ஓடி வந்தான்.

"ஓடு...ஓடிவிடு,இனையவா...ஓடு..." வரதன் அலறினான்.

பொலிசார் துப்பாக்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்தபடி ஓடி வந்தனர். இனையவன் பாய்ந்து ஓடி எதிர்ப்பட்ட மதிலால் தாவி ஏறி அப்படியே விழுந்து மயக்கமானான்.

அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்தபோது மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. கண் விழித்துப் பார்த்தான். வானத்தில் கரும்புகை மண்டிக்கிடந்தது.

என்ன நடந்தது? வரதன் குண்டடிபட்டுச் சரிந்தது நினைவு வந்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. உயிருக்குயிரான ஒரு நண்பனை அவன் இழந்துவிட்டானா? அவன் என்ன குற்றம் செய்தான்?

பட்டினம் பொல்லாதது. மனிதர் வாழ ஏற்றதல்ல. பாலாவிக் கிராமம் எவ்வளவு அமைதியானது. இனிமையானது. 'என் காணி. என் வீடு... என் மலர்.?'

அவன் எழுந்து நின்றான். ஆள் அரவமின்றி அப்பிரதேசத்தில் அமைதி நிலவியது. யாரோ வீதியில் நடந்து செல்கின்ற ஒலி. மதிலால் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான்,

சந்தைக் கட்டிடம் தீயில் விளாசி எரிவது தெரிந்தது. யாழ்ப்பாணத்தின் பழமைவாய்ந்த கட்டிடம் தீக்கு இரையாகிக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் சிலர் விரைந்து ஓடுவது தெரிந்தது.

இங்கிருக்கக்கூடாது.

இது என்ன யுத்த களமா?

‘கிராமத்திற்கு ஓடிப்போய் விடவேண்டும். என் வீட்டின் சாணித் தரையில் புரளவேண்டும். எனக்குப் பாலாவியில் எங்கு வீடு இருக்கிறது? அதைத்தான் விற்றுத் தொலைத்து விட்டேனே? காணிநிலம் பணம் எல்லாம் பறிபோய் விட்டன.’

அந்தக் கிராமம் இருக்கிறது. அந்த அமைதி அங்கிருக்கிறது. குடமுருட்டியாற்றங்கரை இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் மாமன் மகள் மலர் அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறாள்.

எல்லாம் அவனைவிட்டுப் போகட்டும். எல்லாவற்றையும் அவன் இழக்கலாம். மலரை இழக்கக்கூடாது.

மதிலைத் தாண்டிக் குதித்தான்.

கால் போன போக்கில் ஓடத் தொடங்கினான்.

மூன்றாம் நாள் எப்படியோ அவன் பாலாவிக்கிராமத்தை வந்தடைந்தான்.

பொழுது விடிந்துகொண்டிருந்தது.

பாலாவிக்கிராமம் அமைதியாகவிருந்தது. அக்கிராமத்திலிருந்த வீடுகள், குடிசைகள் எங்கே? சா அமைதி அங்கு நிலவியது. இளையவன் பயத்துடன் அங்குமிங்கும் பார்த்தான். இங்கிருந்தவர்கள் எல்லாரும் எங்கே? அவன் மாமன் எங்கே? மலர் எங்கே?

அவன் வேறு எங்காவது மாறி வந்துவிட்டானா?

தூரத்தில் சிலர் நடமாடுவது தெரிந்தது. அவர்களிடம் ஓடிச் சென்றான்.

“கந்தப்புவும் வேறிருவரும் நின்றிருந்தார்கள்.

“தம்பி, வெளிநாட்டில என்றினம். எப்ப வந்தனர்?...” என்று கந்தப்பு கேட்டான்.

“என்ன தம்பி கொண்டு வந்தீர்? ஒன்றையும் காணவில்லை. என்ன களைச்சுவிழுந்து ஓடிவந்திருக்கிறீர்?...” என்று இன்னொருவன் கேட்டான்.

அவர்களின் கேள்விகளுக்கு அவன் பதில் சொல்லும் நிலையில் இல்லை.

“எல்லாரும் எங்கே?”

“தம்பிக்கு விசயம் தெரியாதே? இங்கிருந்த எல்லாருக்கும் குடமுருட்டிக் குளத்தின் வலது கரையில் காணி கொடுத்தாச்சுது. நீர்ப்பாசனக் காணி. எல்லாரும் அங்க போய் ஒரு மாதமாகுது. இப்ப பாலாவி மயில்வாகனம் முதலாளிக் குத்தான் சொந்தம். வாங்கிவிட்டார்...”

“எல்லாரும் போயிட்டினமே? நடேச அம்மான்...?”

“அவருந்தான் போட்டார். ஆனால் அவர் மட்டுந்தான் தன்ர காணிகளை விக்கவில்லை. எவ்வளவு காலத்திற்கு விற் காமல் இருக்கப் போறார். மகளுக்கும் கலியாணம்.”

“மலருக்கோ?”

“எனக்குத் தெரியாது. அவருக்கு ஒரே பெட்டை தானே? யாரோ சின்னத்துரையாம். உறவுக்காரனும். செய்யப்போறான்...”

இளையவன் திரும்பி ஓடத் தொடங்கினான்.

“கலியாணம் நேற்றே முடிஞ்சுது, கோயிலில. நானும் போனான்” என்று ஒருவன்.

18

உதவி அரசாங்க அதிபர் பணிமனை.

சற்குணம் அக்கடிதத்தை மீண்டும் பார்த்தார். அவரையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது. அவரைக் கச்சேரிக்கு மாற்றியிருந்தார்கள். மகிழ்புரத்திற்கு குளமுறிப்பு உதவி அரசாங்க அதிபரை நியமித்திருந்தார்கள்.

தவபாலன் சொன்னவற்றைச் செய்துவிட்டான். அவனுடன் அவன் நலனுக்கு ஒத்துழைக்காத அதிகாரியை அவன் மாற்றஞ் செய்துவிட்டான்.

ஆனாலும் அவனால் ஒன்றைச் செய்ய முடியவில்லை. வேலையில்லாமல் வீட்டிற்கு அனுப்புவதாகச் சொல்லியிருந்தான். அதனை அவனால் செய்துமுடிக்க முடியவில்லை.

குளமுறிப்பு உதவி அரசாங்க அதிபரிடம் பொறுப்பு களைப் பாரம் கொடுத்துவிட்டு வெளியேறிவிட வேண்டியது தான். உதவி அரசாங்க அதிபருக்கு மாற்றம் வந்த செய்தி மகிழ்புரத்தில் பரவிவிட்டது. எவரும் வந்து விசாரிக்கவில்லை.

இந்த உலகம் இப்படித்தான். அவரிடம் பயன் பெற்றவர்கள் பலர். நன்மை பெற்றவர்கள் பலர்.

பயன் பெற்றார்களா? நன்மை பெற்றார்களா?

அவர் தன் உத்தியோகக் கடமையைச் செய்தார். அதற்கு என்ன நன்றி இருக்கிறது? அரசாங்கக் காணிகளை நிலமற்றவர்களுக்கு வழங்கினார். அது கடமை. அஷற்றைப் பெற்றுக்கொள்வது மகிழ்புரக் கிராம மக்களின் உரிமை. இதில் என்ன நன்றி?

அவர் குவார்ட்சிற்குச் செல்ல எழுந்தார். நல்லதொரு தூக்கம் போடவேண்டும்.

வாசலில் தவபாலன் நின்றிருந்தான். அவன் முகத்தில் வெற்றிச் சிரிப்பு இருக்கிறதோ?

“என்ன சேர். இமீடியேட் ரூன்ஸ்பர் என்று கேள்விப்பட்டன்.”

தவபாலனை அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“மிக்க நன்றி மிஸ்ரர் தவபாலன். இங்கிருந்து அனுப்பி வைத்தமைக்கு நன்றி. நாங்கள் அதிகாரிகள். இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் கடமையாற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் எப்பகுதியிலும் நான் கடமையாற்றத் தயார்.”

“நானா அனுப்பி வைத்தேன். இல்லை சேர். இக்கிராமத்தில் பலர் உங்களை விரும்பவில்லை. போவதற்கு முன் என் சீமேந்துப் பேமிற்றிற்கு நெக்கமன்ட் பண்ணிவிட்டுப் போங்களேன். நீங்கள் கடைசி நேரத்திலாவது எனக்கு உதவினியள் என்றிருக்கட்டும்” என்று அவரிடம் ஏளனமாகக் கேட்டான்.

அவன் கோபம் அடங்கவில்லை. ஏதோ வம்பிற்குத்தான் வந்திருக்கிறான் என்பது சற்குணத்திற்குப் புரிந்தது. அவனுடன் வேறு சிலர் வெளியில் நின்றுருந்தனர்.

“பிழையானவற்றிற்கு நான் உடந்தையாக இருக்க மாட்டன்.”

“எது பிழை? நான் வீடு கட்டுறன். எனக்கு இருநூறு பைக்கற் சீமேந்து தேவை. அது பிழையா?”

“நீ வீடு கட்டவில்லை. எடுத்துக் கள்ளவிலைக்கு விற்கப் பார்க்கிறீர். தர முடியாது. தயவுசெய்து போகலாம்.”

“நீங்கள் தரத்தான் வேண்டும்...”

“தரமுடியாது. நீ என்னைப் பயமுறுத்தப் பார்க்கிறியா?”

“உம்மைப் பயமுறுத்த நான் வரவில்லை. எனக்குச் சீமேந்துப் பேமிற் வேணும். உயெழுந்து வைத்தால்தான் நீர் வெளியில் செல்லலாம்.”

சற்குணம் தன் சுயநிலையை இழக்கத் தொடங்கியிருந்தார்.

“தவபாலன் ஒரு அரசாங்க அதிகாரியைப் பயமுறுத்து வது, அதுவும் கடமை நேரத்தில் பயமுறுத்துவது எவ்வளவு பாரதூரமான குற்றம் தெரியுமா?... விடு வழியை.”

தவபாலனைத் தள்ளிக்கொண்டு சற்குணம் வெளியில் செல்ல முயன்றார். தவபாலன் அவர் நெஞ்சில் கை பதித் துத் தள்ளிவிட்டான்.

சற்குணம் வெகுண்டெழுந்தார். தவபாலன் கரத்தை உயர்த்துவதற்கு முன்னரே சற்குணத்தின் கரம் வேகமாகத் தொழிற்பட்டுவிட்டது. தவபாலனின் முகத்தில் உதடு பிளந் தது. கன்னங்கள் உப்பிக்கொண்டன. அப்படியே வெளி வாசலில் நிலத்தில் பொத்தென விழுந்தான்.

“அடியுங்கடா அவனை” என்று தவபாலன் கத்தினான். அவனுடன் கூட வந்தவர்கள் சற்குணத்தை நெருங்கினர்.

அவர்கள் கைகளில் பொல்லுகள். ஒருவன் கத்தியும் வைத்திருந்தான்.

சற்குணம் துணிந்துவிட்டார்.

“ஒன்றில் நான். அல்லது அவர்கள்”

அவர்கள் நெருங்கினர். அவ்வேளை அவர்களுக்கும் சற்குணத்திற்கும் இடையில் ஒருவன் வேகமாகப் பாய்ந்து நின்றான்.

மசுக்குட்டி. அவன் எப்படி இங்கு வந்தான்?

“ஆராவது... சேரில கைவச்சிபள்... அவங்களினர் குடலை மாலையாக எடுத்து கழுத்தில் மாட்டுவன். போங்கடா எல்லாரும்.”

மசுக்குட்டியின் கரத்தில் பளபளத்த கத்தியும் அவன் தோற்றமும் அவர்களைத் தயங்க வைத்தது.

“மசுக்குட்டி நீ இதிலே தலைபிடாத. நாங்கள் ஊர்க் காரர்.” என்றான் தள்ளாடி எழுந்தபடி தவபாலன்.

“போடா எரிய வடுவா. எனக்கு எல்லாரையும் தெரி யும். உங்களுக்கு என்னைப்பற்றித் தெரியும். போங்கடா...”

மெசெஞ்சர் பண்டார செய்திகேட்டுத் துவக்குடன் பாய்ந்து வந்தான்.

“எளிய சிங்களவா, நீ இவனுக்காக எங்களுக்கு வெடி வைச்சிடுவியோ?” என்று தவபாலன் கேட்டான்.

பண்டார கோபத்துடன் துப்பாக்கியை உயர்த்தினான். சற்குணம் தடுத்தார்.

அலுவலகப் பிரதம கிளாக்கர் ஓடிவந்தார்.

“நீ போ தம்பி. முதலில நீ போ தம்பி.” என்று தவபாலனைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் சென்றனர்.

மசுக்குட்டியின் தோள்களில் அன்புடன் சற்குணம் கரம் பதித்தார்.

“நீ ஒருவனாவது இந்தக் கிராமத்தில் என்னைப் புரிந்திருக்கிறாய்.”

“சேர் உங்களுக்காக நான் எதையும் செய்வன். விசயம் கேள்விப்பட்டு ஓடிவந்தன். நீங்கள் போகப் போறியளாமே?” என்று மசுக்குட்டி கலங்கினான்.

“ரூன்ஸ்பரில் போவதாகத்தான் நினைத்தன். தவபாலன் சொன்னபடி என்னை வேலையில்லாமல்தான் அனுப்பப் போகிறான். ஒபிசில் தவபாலனை அடித்ததற்காக என்மீது டிசிப்பிளினரி அர்சன் எடுக்கப்படும். நான் சொல்வதை எவரும் கேட்கமாட்டார்கள். நிச்சயம் வேலை நீக்கம் வரும், மசுக்குட்டி.”

மசுக்குட்டி அவரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தான்.

“அப்படியும் நடக்குமா, சேர்.?”

சற்குணம் அமைதியாக இருந்தார் ஒரு கணம்.

“மசுக்குட்டி இந்தக் கிராமத்தில் நீ ஒருவன்தான் நன்றியுடன் எனக்காக வந்தாய். இந்த அலுவலகத்தில் பண்டார நீ ஒருவன்தான் நன்றியுடன் வந்தாய். மறக்க

செங்கை ஆழியான் □

103

மாட்டன். நான் வாறன் மசுக்குட்டி. ஆய்போவன்
பண்டார.”

அவர் தன் காரில் ஏறிக்கொண்டார்.

கார் ஓடத்தொடங்கியது. மயில்வாகனத்தின் குரல்
காதில் ஒலித்தது:

“எல்லாரும் நிர்வாணமாக நிற்க நீங்கள் மட்டும்
உடுப்புடன் நிற்கப்பார்க்கிறீர்கள்.”

4221
C-C

— முற்றும். —

James Brown

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

நாடுவாசிகள் கொல்லாதீர்

